

Întrebarea Supremă

O descoperire a unui
slujitor al REGELUI

Copyright © 2013–2023 by **Karl R. Falken**.

Publicată în Statele Unite ale Americii de **Karl R. Falken**.

Toate drepturile rezervate în conformitate cu Convenția Internațională și Pan-Americană privind Drepturile de Autor și alte legi aplicabile.

Toate citatele din Sfânta Scriptură au fost preluate din Green Sr., Jay P., *A Literal Translation of the Holy Bible*, Sovereign Grace Publishers, 2000.

Citatele din Scriptură care apar în paranteze [...] indică Scripturile care se referă la cele care sunt menționate în prezentul text.

(Prezenta traducere redă pasajele scripturale conform versiunii românești – Biblia Dumitru Cornilescu 2024, EDC100.)

Utilizare cu permisiune.

ISBN 13: 978-0-9972939-0-6 LCCN: 2023946782

Ediția a doua.

Dedicație

Cu mulțumiri și considerație, această istorisire este dedicată celor care își dedică timpul, depun efort, riscă respingerea și fac alte sacrificii pentru a le spune altora despre harul lui Dumnezeu în Isus Cristos.

Aprecieri și recunoștință

Pe care le exprim pentru călăuzirea lui Dumnezeu, care m-a așteptat cu răbdare să aștern în scris această relatare și m-a ținut departe de multe activități nefolositoare în timp ce pregăteam acest manuscris. De asemeni, prietenilor și familiei mele, care m-au încurajat și corectat prin scrierea și editarea acestei cărți – mulțumirile mele umile.

Cuprins

Dedicație	3
Aprecieri și recunoștință	3
Introducere	5
Capitolul 1 – Noaptea în care am murit	6
Capitolul 2 – Lista și Cheia	12
Capitolul 3 – Trupul meu spiritual	17
Capitolul 4 – Primele mele întâlniri cu moartea	20
Capitolul 5 – Ce fac copiii?	28
Capitolul 6 – Primele mele experiențe cu religia	30
Capitolul 7 – La Porțile Iadului	38
Capitolul 8 – Mi-am dat seama de nevoia mea de Dumnezeu	42
Capitolul 9 – Față în față cu Cristos	46
Capitolul 10 – Mă pocăiesc și mă rog pentru mântuire	55
Capitolul 11 – Vindecarea mea trupească	65
Capitolul 12 – Eliberare: Partea I	68
Capitolul 13 – Întrebarea supremă: Partea I	71
Capitolul 14 – Eliberare: Partea a II-a	75
Capitolul 15 – Întrebarea supremă: Partea a II-a	82
Capitolul 16 – Prima cheie: Lauda duce la iubirea lui Dumnezeu	87
Capitolul 17 – Întoarcerea la viață	94
Capitolul 18 – Cheia finală: Lauda duce la iubire pentru ceilalți	99
Capitolul 19 – Analiză și concluzie	104
Capitolul 20 – Epilog	134

Introducere

Când eram proaspăt convertit la creștinism, am fost invitat să-mi dedic viața slujirii scopurilor lui Dumnezeu. Acest lucru părea a fi corect, iar Dumnezeu a răspuns dându-mi un cuvânt profetic, spunându-mi: „Du-te și spune-le altora ce am făcut în inima ta”. Asta se întâmpla în 1979.

În cei treizeci și patru de ani care au trecut, Tatăl nostru Ceresc a făcut multe lucruri în inima mea. Acum pare a fi momentul să asamblez aceste lucruri într-o narațiune sensibilă, care să pună lucrurile în ordinea și contextul potrivit.

Am împletit două povești într-una singură. Prima este despre o experiență de moarte iminentă, pe care am avut-o în 1995, care în câteva minute mi-a remodelat complet înțelegerea problemelor spirituale. Cealaltă poveste este despre momentele importante ale pelerinajului meu prin viață și despre lecțiile pe care le-am învățat. Împreună, ele arată calea pe care am găsit-o către o relație corectă cu Dumnezeu prin labirintul confuz al lumii și viziunea ei haotică asupra „sensului vieții”.

Pot doar să ghicesc care sunt scopurile lui Dumnezeu în a mă pune să spun această poveste. Scrierea ei m-a ajutat să clarific detaliile sistemului meu de credințe și m-a apropiat de El. Pentru fiecare cititor, va fi diferit. Unii vor fi, de asemenea, atrași mai aproape de Dumnezeu. Alții vor fi provocați să-și examineze și să-și revizuiască propriile credințe, relația cu Dumnezeu și comportamentul față de ceilalți. Mă aștept ca unii să respingă o parte sau tot ceea ce scriu. Foarte probabil, majoritatea vor fi indiferenți.

Speranța mea este că oricine citește acest lucru se va întreba serios care este răspunsul la întrebarea fundamentală. Asta este ceea ce contează cu adevărat.

Capitolul 1 – Noaptea în care am murit

„Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa Cristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.“ (Evrei 9:27-28; [Vezi și Isaia 53:12])

Moartea a venit pentru mine pe la miezul nopții, într-o noapte rece de iarnă din 1995. Trecuseră trei zile după ce fusesem implicat într-o explozie de gaz cauzată de un radiator defect și de nepăsarea mea.

Acum încercam fără succes să mă odihnesc pe canapeaua scurtă din sufrageria noastră. Durerea și epuizarea erau aproape singurele lucruri la care mă puteam gândi. Mâna dreaptă îmi pulsa de durere acolo unde fusese arsă; gâtul îmi ardea, ochii mă usturau rău și erau parțial orbiți de puroiul care se forma constant în ei. Nu puteam mânca, bea sau citi în acel moment și aveam nevoie disperată de somn.

În cele din urmă, m-am săturat de poziția mea înghesuită pe canapea și am decis să întind pernele canapelei pe podea, ca să pot măcar să stau întins orizontal. „Poate atunci mă pot odihni”, am gândit. Ceea ce nu-mi dădeam seama era că faptul că eram sprijinit pe canapea mă ținea în viață; căci țesuturile arse din plămâni mei se scurgeau, iar porțiunile inferioare ale plămânilor se umpluseră cu acest lichid.

În timp ce așezam pernele împreună pe podea, gândurile mele se concentrău doar asupra cât de bine m-ar simți să mă întind și să mă odihnesc puțin. Habar n-aveam că ceva extraordinar urma să se întâmple.

Un moment mai târziu, m-am întins pe spate și m-am bucurat de mica, dar semnificativă, plăcerea de a putea sta întins pe spate fără ca picioarele să-mi fie îndoite sub mine sau cotierele canapelei să se afunde în spate. Pentru câteva momente, am stat întins acolo relaxându-mă, până când mi-am dat seama că mă durea din nou mâna. Uitasem de bolul cu apă cu gheață pe care îl pregătisem. Acum trebuia să mă ridic să-l iau, doar că acum am descoperit că nu mă puteam ridica.

Corpul meu devenise slăbit și insensibil și simțeam că mă sufoc. Deși nu știam atunci că lichidul se pătrunsese în porțiunile superioare

ale plămânilor mei, știam că nu puteam respira. Deodată, mi-am dat seama de pericolul în care mă aflam.

Era târziu în noapte; aproape de miezul nopții. Toată lumea dormea și nimeni nu voia să mă verifice până dimineața. Am încercat să strig, dar am descoperit că nu aveam voce. Eram prins ca într-o capcană, sufocându-mă în propria mea sufragerie, incapabil să mă ajut și incapabil să cer ajutor. Mi-am dat seama că singurul meu ajutor acum trebuia să vină de la Dumnezeu, așa că am început să mă rog în tăcere în gând.

Știu cum să mă rog și în acele momente disperate, în timp ce viața mea se scurgea, am compus unele dintre cele mai elocvente și bine gândite rugăciuni pe care le-am rostit vreodată – dar nu s-a întâmplat nimic. Am simțit cum mintea mea înceta să mai funcționeze pe măsură ce creierul meu absorbea oxigenul din ce în ce mai scăzut din sângele meu. Am continuat să mă rog, câteva paragrafe, apoi un paragraf, apoi câteva propoziții, apoi o propoziție pe rând. Dar nu am primit niciun răspuns.

Urechile au început să-mi țiuie, iar pulsul mi-a crescut dramatic. Știam din experiența înotului sub apă că acestea erau semne ale unei lipse severe de oxigen. Am devenit disperat și speriat, știind că moartea era iminentă. O resemnare pașnică a început să mă cuprindă, dar eram hotărâtă să lupt împotriva ei. În cele din urmă, mi-am dat seama că mi se apropia sfârșitul și că îmi mai rămăsese doar suficientă conștiință pentru a mă ruga un ultim cuvânt. Trebuia ales cu grijă: era ultima mea șansă și trebuia să conteze. Am ales cu grijă cuvântul „Ajutor!” și am l-am amplificat cu intenția clară că voi căuta orice ajutor pe care Dumnezeu mi l-ar da, în orice condiții mi-ar fi oferite.

Deodată, durerea a dispărut, la fel ca și senzațiile de epuizare, sete și foame. Mintea mea era limpede și m-am simțit din nou plin de viață.

„Rugăciunea mea a fost ascultată!”, m-am gândit. Am fost încântat și m-am ridicat imediat. Ceea ce am văzut m-a surprins și m-a uimit. Era miez de noapte și nu erau lumini aprinse nicăieri în casă. Totuși, camera părea puternic luminată, fără umbre.

Și mai uimitor era faptul că nu exista nicio sursă aparentă de iluminare! În mod normal, port ochelari pentru astigmatism sever și miopie, dar acum puteam vedea perfect clar. Toate celelalte simțuri păreau, de asemenea, remarcabil de îmbunătățite. Puteam auzi cel mai mic zgomot; chiar și de la distanță. Un caz sever de gripă în

timpul studiilor universitare mă privase de o mare parte din simțul mirosului, dar acum era foarte acut și puteam mirosi și distinge mirosuri pe care nu le mai observasem niciodată înainte.

Mai mult, am deformări la nivelul coloanei vertebrale care îmi provoacă dureri constante, de intensitate mică, în partea inferioară a spatelui. Și acestea dispăruseră. Eram încântat, presupunând că fusesem vindecat în mod miraculos. Asta până când m-am uitat în jos, acolo unde zăcusem. Acolo, pe pernele canapelei, corpul meu zăcea nemișcat și tăcut.

Într-o clipă, mi-am dat seama că murisem. Dar cum se întâmplase asta? Este util să facem câțiva pași înapoi în timp de la acel moment, pentru a pune cap la cap piesele poveștii.

Recent fusesem concediat dintr-un post de inginer la un producător local. Era anul 1995, economia locală nu era tocmai înfloritoare, iar eu eram șomer. Prin urmare, aveam puțini bani și nicio asigurare.

Cu câțiva ani înainte, în vremuri mai bune, cumpărasem o mică casă monofamilială, dărăpănată, într-un cartier muncitoresc. Mama copiilor mei și cu mine am investit tot ce aveam în a o transforma într-o căsuță confortabilă pentru familia noastră în creștere. Acum, chiar și ipoteca modestă și utilitățile atent supravegheate epuizaseră rapid micul venit pe care reușeam să-l câștig la diverse treburi ici și colo. Nu aveam economii de care să vorbim.

Așa că, atunci când vechea și dărăpănată sobă pe gaz care ne încălzea casa a început să se defecteze, am încercat să-mi folosesc talentele mecanice pentru a o repara. În mod normal ar fi fost o simplă chestiune de a înlocui flacăra pilot veche și corodată și arzătoarele ruginite, dar nu aveam bani pentru piese de schimb. Prin urmare, am bricolat în fel și chip cât de mult am putut.

În ciuda eforturilor mele, soba tot se oprea; de obicei, în miez de noapte și, în mod caracteristic, când vremea era cea mai rece. Era un model mai vechi, care nu avea o funcție de siguranță care să împiedice gazul natural pe care îl ardea să fie trimis la arzătoare, dacă flacăra pilot era stinsă. Așadar, chiar și atunci când flacăra pilot era stinsă, continua să trimită combustibil către arzătoare, într-o încercare zadarnică de a încălzi casa.

Bineînțeles, pe măsură ce casa devenea mai rece, soba pornea mai frecvent și era pompat și mai mult gaz în aer. Era o situație periculoasă.

După câteva săptămâni în care am continuat așa, mi-am dezvoltat o rutină. Când simțeam miros de gaz sau că, din cauza răcirii aerului, flacăra pilot se stinsese, mergeam la sobă, opream gazul și porneam evacuarea până când nu se mai simțea mirosul de gaz. Apoi reaprindeam flacăra pilot și o priveam până când ardea constant și nu se stingea. Abia după aceea porneam gazul către arzătoare și restartam soba. Ca o ultimă măsură de precauție, stăteam și priveam soba o vreme pentru a mă asigura că funcționează corect.

În acea noapte fatidică, pierdusem șirul de câte ori se stinsese soba. Eram amețit din cauza lipsei de somn și probabil și din cauza gazelor evacuate. Era în jurul orei 3 dimineața, când am simțit din nou mușcătura frigului și miros de gaz. Obosit și frustrat, m-am dat jos din pat împleticindu-mă și m-am târât pe hol spre dulapul sobei.

Încă îmi amintesc că mă gândeam cât de simplu ar fi să arunc un chibrit în sobă și să aprind arzătoarele fără toate preliminariile plictisitoare pe care le-am urmărit până atunci. O altă parte a minții mele era alarmată și m-a avertizat cât de periculoasă și prostească era ideea, dar am respins-o ca fiind nerezonabilă și excesiv de precaută. Dintr-un anumit motiv, eram sigur că, dacă mă țineam suficient de departe, orice izbucnire de flacăra ar fi lipsită de importanță pentru mine.

Încă din copilărie m-am jucat cu focul în diferite forme și am scăpat întotdeauna de daune grave, dar nu și în seara asta. Ținând în mâna stângă cutia mare de chibrituri din lemn, am aprins un singur chibrit și, cu o mișcare lină, am trimis așchia de lemn în flăcări, direct în secțiunea arzătorului sobei.

Nici măcar nu am văzut-o cum aterizează.

O străfulgerare puternică mi-a umplut întregul câmp vizual și am simțit ca și cum o saltea mare, fierbinte și grea m-ar fi lovit brusc în față. Explozia m-a aruncat peste hol, iar spatele meu a lovit peretele opus al holului, de pe care am alunecat, prăbușindu-mă pe podea.

Nu-mi amintesc prea multe sunete de la explozie, poate un „șuierat” ușor. Urechile nu-mi țiuiau după explozie și nimic nu a fost în flăcări după aceea; nici măcar vechea sobă încăpățânată! Și nimeni altcineva din casă nu s-a trezit, în timp ce eu stăteam pentru o clipă pe holul întunecat, adunându-mi gândurile.

Eram încă în viață și intact și nu simțeam nicio durere. Am oftat, dându-mi seama că fusesem prost; dar eram recunoscător că scăpasem fără răni grave (sau cel puțin așa credeam). Lumina de pe hol nu era aprinsă. Nu aveam nevoie de ea, deoarece știam atât de

bine drumul de la dormitor la cuptor și uram lumina puternică după ce mă trezeam din somn. Așa că a trebuit să pipăi drumul până la baie, unde am aprins lumina. Voiam să văd ce fel de pagube fuseseră produse: mă așteptam la sprâncene pârlite și păr încrețit, așa cum se întâmplase de câteva ori înainte, cu experimente inflamabile care mergeau prost.

A durat un moment până când ochii mei s-au obișnuit cu lumina înainte să pot vedea clar ce mi-am făcut. Priveliștea înspăimântătoare și durerea arzătoare m-au lovit simultan, ambele au fost șocante.

Sprâncenele mele dispăruseră complet, iar părul din jurul feței era pârlit rău. Pielea feței și brațul drept, acolo unde se extindea din mâneca pijamalei, erau roșii aprins. Mâna dreaptă era toată roșie și carbonizată în jurul degetului mare și a arătătorului. Instinctiv, mi-am băgat mâna arsă sub un jet de apă rece de la robinetul chiuvetei, dar asta nu mi-a ameliorat prea mult durerea intensă și pulsatorie a arsurii. Am gemut, înțelegând la ce mă puteam aștepta să îndur o vreme.

Următoarele zile au fost dominate de două lucruri: durere și umilință. Nu a existat niciun răgaz, nici zi, nici noapte, de la durerea arzătoare din mână, nici ușurare de la rușinea de a ști că făcusem o greșală care putea fi evitată. Nu aveam bani de cheltuit pentru o vizită la medic, nici asigurare, din cauza fostului meu angajator lipsit de inimă, și nici ajutor guvernamental, din cauza vârstei mele și a statutului recent de angajat. Când nici măcar rugăciunea nu mi-a adus alinare, am recurs la a mă consulta singur.

Nu a fost o decizie bună. Rugina îmi intrase în ochi, iar flăcările îmi arseseră gâtul și căile nazale. Infecția s-a instalat rapid. Curând, ochii mi s-au umplut de puroi și gâtul a devenit atât de dureros și inflammat, încât nu-mi puteam înghiți propria salivă fără agonie.

Regimul meu de tratament era destul de primitiv. Mi-am înmuiat mâna arsă în apă rece, am luat niște antihistaminice, am citit Biblia și m-am rugat pentru ameliorare. Cititul era dificil, deoarece trebuia să-mi clătesc ochii frecvent, dar căutam cu disperare vreun pasaj despre vindecare pe care l-am fi putut trece cu vederea. Am citit cartea lui Ole Hallesby¹, Rugăciunea, căutând îndrumare. Deși am învățat câteva lecții valoroase, nu am găsit ceea ce căutam.

Noaptea, deși încercam să dorm, nu reușeam decât să mă zvârcolesc în pat. M-am mutat pe canapeaua din sufragerie pentru ca

¹ Hallesby, Ole., Prayer, Augsburg Fortress Publishing, 1959

Janina să poată dormi netulburată. Stăteam acolo sprijinit pe o cotieră, citind cu o carte în mâna stângă și lăsându-mi mâna dreaptă într-un bol cu apă rece pe podea. Mâna mea era ca un yo-yo: cobora în căutarea alinării apei reci și apoi se retrăgea când apăreau degerăturile. Dar senzațiile fizice și temperaturile extreme pe care le aveam acum aveau să se dovedească în curând a fi ultima mea preocupare.

Capitolul 2 – Lista și cheia

„Dar dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor fără mustrare și îi va fi dată.” (Iacov 1:5).

Pregătirea mea destul de inadecvată pentru viața de apoi a fost o călătorie interesantă și eclectică, și care m-a adus în contact cu o varietate de oameni și instituții. O mare parte din aceasta nu a fost foarte utilă sau de ajutor, dar a existat un scop general al călătoriei. Amestecate cu multe alte lucruri, au fost două evenimente extrem de importante. Unul a fost elaborarea listei mele de întrebări pe teme spirituale, iar celălalt a fost o informație cheie care a însemnat diferența dintre mântuire și condamnare.

Cu ani înainte, în 1979, am ajuns la gara din Huntingdon, Pennsylvania, pentru a începe primul meu an de studii universitare la Colegiul Juniata. Aveam șaptesprezece ani și aceasta avea să fie prima mea perioadă prelungită departe de siguranța, ordinea și confortul căminului.

Nu aveam prieteni sau familie în Huntingdon și depindeam în întregime de străini pentru orice. Prin urmare, eram atât neliniștit, cât și entuziasmat. Prima mea impresie despre oraș și facultate a fost una bună, deoarece familia unui alt student s-a oferit să mă transporte pe mine și lucrurile mele de la gară la campus. Mi-am amintit mult timp de această bunătate cu recunoștință.

Colegiul Juniata a fost fondat ca o facultate cu grant funciar în 1876, de către Biserica Fraților, sub numele de Colegiul Normal al Fraților. (Un „Colegiu Normal” se concentrează pe pregătirea absolvenților săi în mod special pentru vocațiile didactice.) De-a lungul anilor, și-a dezvoltat o arie de acțiune mai largă. Când am urmat cursurile acolo, Juniata devenise o facultate de arte liberale și științe cu un spectru larg de studenți, dintr-o varietate de medii religioase, etnice și naționale. Deși participarea obligatorie la capelă fusese eliminată cu câțiva ani înainte, tradițiile creștine erau încă relativ sănătoase și vibrante când am urmat cursurile școlii. În curând am devenit activ în două organizații studențești creștine: Intersarsity Christian Fellowship, sau pe scurt IVCF, și Deputation Club.

Prin cunoștințele mele cu ceilalți studenți din aceste organizații, am fost introdus în lumea unei varietăți de autori și muzicieni creștini. (Prin intermediul colegilor mei de cămin, am fost expus și la o mulțime de alte lucruri, pentru care nu aveam nicio plăcere sau

interes.) Între citirea Bibliei și a scrierilor lui C. S. Lewis, am ajuns să citesc cartea „Caught Up Into Paradise” (Răpiți în Paradis) de D. O. Richard Eby².

În acea carte, autorul a povestit despre propria sa experiență de moarte iminentă și cum a văzut raiul și s-a întors la viață după ce corpul său a fost resuscitat. Deși am găsit cartea foarte încurajatoare și edificatoare, am fost dezamăgit de faptul că autorul i-a pus foarte puține întrebări profunde lui Dumnezeu atunci când a venit ocazia.

Aveam propria mea idee despre ce întrebări erau importante, întrebări pe care autorul le lăsase fără răspuns. Așa că după ce am citit cartea am compus ceea ce credeam că este o listă satisfăcătoare cu întrebările pe care i le-aș pune lui Dumnezeu, dacă aș avea vreodată ocazia.

Una dintre primele mele întrebări a apărut la scurt timp după convertirea mea de la agnostic la creștin, în 1978. Fusesem învățat despre Evanghelie și realitatea raiului și a iadului. Chiar și la vârsta de șaptesprezece ani, mi se părea logic că trebuie să existe mai mult în viață decât simpla evitare a iadului și ajungerea în rai.

Poate că exista o ierarhie în rai, cu niveluri progresive. L-am întrebat pe pastorul meu, reverendul Charles B. Gross, dacă există mai multe niveluri de avansare în rai după ce o persoană ajunge acolo. Răspunsul său sincer a fost că nu știa, așa că prima mea întrebare de pe listă a fost:

- **Cum este raiul? Continuăm să progresăm către niveluri superioare ale existenței după ce ajungem acolo?**

La începutul anilor optzeci, când am început facultatea, problema avortului era proaspătă în știri și existau numeroase dezbateri între creștini cu privire la faptul dacă viața unui individ începe la concepție sau la naștere și care era soarta sufletelor copiilor avortați. Așadar, următoarea mea mare întrebare a fost:

- **Care este soarta sufletelor oamenilor care mor înainte de a se naște; înainte de a ajunge la vârsta responsabilității sau care nu dezvoltă niciodată suficiente facultăți mentale pentru a deosebi binele de rău?**

Celelalte întrebări s-au dezvoltat pe măsură ce am experimentat mai mult viața și au sunat cam așa:

²Eby, Richard E., Caught Up Into Paradise. Spire, 1983.

- Care este soarta oamenilor care trăiesc și mor fără să audă vreodată Evanghelia?
- Care este soarta oamenilor care aud doar o versiune coruptă a acesteia?
- De ce oamenii buni par să sufere fără niciun motiv aparent și de ce oamenii răi par să scape de consecințele logice sau naturale ale păcatelor lor?
- De ce este relatarea biblică a creației atât de diferită de explicația științifică a modului în care au început universul și viața, în special în ceea ce privește evoluția și intervalele de timp implicate?
- Care este natura sufletului? Are structură și funcții precum corpul?
 - Au animalele suflete, așa cum au oamenii?
 - Poate fi distrus un suflet?
 - Cum a transformat Isus apa în vin și a înmulțit pâinile și peștii?
 - Cine sau ce este Duhul Sfânt? 17
 - Ce sunt demonii și de unde vin ei?
 - De ce ne rugăm?
 - Unde este iadul și care sunt criteriile pentru a fi trimiși acolo?
 - Există o Biserică adevărată?
 - De ce creștinii moderni nu demonstrează aceleași puteri miraculoase care sunt consemnate despre profeți, văzători și apostoli în Scripturi?
 - Există reîncarnare?

Și așa mai departe. De-a lungul anilor, am revizuit și am adăugat întrebări la lista mea, pe măsură ce înțelegerea și cunoștințele mele au crescut prin studiu și rugăciune. La unele întrebări am răspuns, spre propria mea satisfacție, iar acestea au fost eliminate de pe listă. Totuși, altele mă sâcâiau în continuare. Din ele au apărut multe îndoieli care mi-au pus la încercare credința. Simțeam că nu mă puteam odihni pe deplin sau simți sigur în credința mea până când nu primeam răspuns.

În ocaziile în care am avut privilegiul de a întâlni mari învățători și predicatori în credință, puneam una sau mai multe din întrebările mele preferate pentru a vedea cum îmi vor răspunde. De cele mai multe ori, răspunsurile lor nu mă satisfăceau. În cele din urmă mi-a venit ideea că va trebui să le răspund eu însumi.

Am studiat serios pentru a înțelege și a aplica credința, cât de bine am putut. Mai întâi, am citit Biblia, savurând limbajul clar și precis al traducerii New American Standard. Mai târziu, am descoperit traducerea literală a Sfintei Biblii, a Dr. Jay P. Green³, ceea ce m-a adus la perspective și mai profunde. Pornind de la scrierile lui C. S. Lewis, am diversificat studiul către o mulțime de alți autori creștini, inclusiv Dr. John G. Lake, Smith Wigglesworth, Ivan Panin, Reverendul E. W. Bullinger D. D. și autori similari.

Îmi petreceam adesea timpul citind aceste cărți, în detrimentul studiilor mele tehnice. În timp ce eram la Colegiul Juniata am folosit ocazia să petrec timp în biblioteca Bisericii de Piatră a Fraților din campus; răsfoind, împrumutând și studiind. Mai târziu m-am transferat la Institutul de Tehnologie din Georgia ca parte a unui program de dublă diplomă. Acolo m-am alăturat Uniunii Studenților Baptiste (BSU). BSU de la Georgia Tech era o instituție excelentă, cu o bibliotecă mică, dar bine aprovizionată.

În timpul celor trei ani de studii universitare de acolo, am petrecut o mare parte din timp studiind în acea cameră confortabilă, înconjurat de subiecte spirituale. Când plictiseala analizei matematice, termodinamicii, mecanicii fluidelor sau altele asemenea devenea prea mare, luam o carte de pe rafturile de acolo și îmi împrăștiam spiritul.

La BSU, am întâlnit creștini care fuseseră crescuți de părinți creștini și care merseseră la biserică toată viața. Ca un convertit recent, profunzimea și amploarea cunoștințelor și a credinței lor m-au smerit și m-au provocat. Ocazional, se organizau concursuri informale de cunoștințe biblice și eram pus în fața unor concurenți inteligenți. Aceasta a fost o practică bună pentru mine. Pe măsură ce studiam și îmi exersam cunoștințele, lista mea de „întrebări” a crescut și s-a dezvoltat și ea. Lista nu era mereu în mintea mea, dar din când în când o actualizam pe măsură ce îmi veneau idei noi.

După absolvire, m-am mutat pentru scurt timp în lumea muncii ca inginer de proces. Munca și viața socială m-au ținut destul de ocupat. Viața mea spirituală s-a transformat în slujbe bisericești săptămânale și rugăciuni zilnice și studii biblice. Am încercat să particip la unele asociații locale și studii biblice pentru a-mi continua educația creștină, dar acestea erau în principal pentru noii credincioși și creștini din clasa muncitoare. Acestea erau prea simple pentru a

³ Green Sr., Jay P., A Literal Translation of the Holy Bible. Sovereign Grace Publishers, 2000.

prograsa mai departe de ceea ce învățasem deja până acum. Prin urmare, mi-a lipsit viața academică stimulatorie.

Fermentul vibrant al mediului academic s-a transformat treptat într-o rutină în jurul muncii, casei și bisericii, unde exista doar un progres marginal. Puține schimbări au avut loc în lista mea până mai târziu în viața mea de căsnicie. Singura excepție foarte importantă de la aceasta a fost o mică biserică de casă din apropierea orașului meu natal, Princeton, New Jersey, numită Plainsboro Gospel Fellowship (PGF). Aceasta se întâlnea în casa lui Stanton și Margaret Clark, în Plainsboro, New Jersey. Mi-a fost recomandată de cineva pe care l-am întâlnit la cafenea; la acea vreme, se ținea în subsolul Centrului Creștin Nassau din Princeton, New Jersey.

Căutam o biserică în stilul Noului Testament, care să simt că mi se potrivește. La început, mi-a plăcut PGF cu atmosfera sa carismatică, nesofisticată, familială și atitudinea profund spirituală, iubitoare și grijulie a enoriașilor. Dar pe măsură ce biserica creștea în număr, conducerea a început să planifice construirea unei clădiri bisericăști obișnuite.

Din acel moment, mi s-a părut că spiritul proaspăt părea să scadă. Între timp, am întâlnit mulți „Oameni ai lui Isus” adevărați, pe care i-am plăcut și admirat cu adevărat. Unul dintre aceștia avea să-mi ofere cheia de care aveam nevoie pentru a scăpa chiar de legăturile morții!

Capitolul 3 – Trupul meu spiritual

„Știm, în adevăr, că dacă se dărâmă casa noastră pământească, acest cort, avem de la Dumnezeu o zidire, o casă nezidită de mâini omenești, veșnică, în ceruri. Și în aceasta suspinăm, dorind nespuse să ne îmbrăcăm cu locuința noastră din ceruri, dacă, îmbrăcați, nu vom fi găsiți goi. Căci, fiind în cort, suspinăm, fiindcă suntem împovărați, pentru că nu vrem să ne dezbrăcăm, ci să fim îmbrăcați, pentru ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață. Și Cel ce a lucrat în noi pentru aceasta este Dumnezeu, care ne dă și arvuna Duhului. Deci, fiind totdeauna încrezători și știind că, fiind acasă în trup, suntem departe de Domnul (căci umblăm prin credință, nu prin vedere), și noi suntem încrezători și socotim mai bine să plecăm din trup și să venim acasă la Domnul. De aceea, ne străduim să-I fim plăcuți, fie că suntem acasă, fie că suntem plecați.” (2 Corinteni 5:1-9).

Pentru o clipă, priveliștea corpului meu întins pe podeaua sufrageriei m-a lăsat trist și temător; întrebându-mă care erau toate implicațiile existenței în viața de apoi. Apoi am evaluat situația. Nu era atât de rea pe cât m-aș fi putut aștepta. Personalitatea mea era încă intactă și supraviețuise morții corpului meu. Eram încă eu și eram conștient de mine.

O verificare rapidă mi-a confirmat că încă păstram toate amintirile experiențelor mele de viață. De fapt, deși în mod obișnuit memoria mea este lentă și supusă greșelii, în acea stare era remarcabil de completă: perfect organizată și precisă, cu o amintire totală a fiecărui detaliu și cu capacități de procesare și analiză foarte rapide. De fapt, mă simțeam mai viu și mai sănătos decât am fost vreodată. Toată durerea și disconfortul dispăruseră; nu doar cea cauzată de rănilile mele, ci și durerile cronice de spate provenite de la scolioza pe care o aveam din naștere.

Deși îmi puteam aminti ușor și clar fiecare detaliu al vieții mele pământești, nu aveam nicio amintire a vreunei existențe anterioare în acea stare. Cu toate acestea, mi se părea total normal și natural să exist doar ca un spirit. Aveam o vagă senzație că mai fusesem în această stare înainte și reacțiile mele la ea păreau a fi obișnuite și bine dezvoltate. Nu a existat o perioadă de adaptare, așa cum trece un bebeluș atunci când se maturizează dintr-o stare de neputință la naștere și trece prin copilărie.

Singurele alte senzații corporale care mi-au lipsit au fost foamea, setea și nevoia de a respira. Nu simțeam nevoia să inspir și nu exista dorința de a mânca sau de a bea; nici nu simțeam vreo mișcare a

aerului în jurul meu, indiferent dacă stăteam nemișcat sau mă mișcam. Nu m-am gândit să verific dacă sunt îmbrăcat sau nu.

Mi-am testat noile simțuri; încercând mai întâi vederea. Am descoperit că aveam capacitatea de a mă concentra instantaneu asupra obiectelor apropiate și îndepărtate cu o claritate totală; chiar și asupra firelor de iarbă din peluza vecinului meu de peste drum sau a particulelor microscopice de praf de pe firele plasei de la fereastră din fața mea. Nu am putut testa însă la o distanță mai mare, deoarece casele și copacii îmi blocau vederea dincolo de câteva sute de metri și nu puteam vedea prin ele.

Câmpul meu vizual părea a fi mai larg decât atunci când eram în corpul fizic, deși avea o zonă de focalizare definită, înconjurată de o margine mai puțin definită. Nu puteam vedea în spatele meu. De asemenea, simțeam o conștientizare a lucrurilor din jurul meu care nu era vedere, ci mai degrabă un fel de radar sau sonar, care îmi permitea să „simt” apropierea podelelor, tavanului, pereților și mobilierului care mă înconjura din toate părțile.

Regret că nu m-am uitat în oglindă să văd dacă mă pot vedea, dar în vârtoarea momentului, acest lucru nu mi-a trecut prin minte. Simțul meu vizual nu depindea de iluminarea naturală sau artificială, dar totul era clar vizibil, fără tente sau umbre. Deși culorile și nuanțele erau oarecum diferite de ceea ce consideram normal, totul era recognoscibil. (Culorile așa cum le vedeam în spirit erau în general mai deschise la nuanță și mai intense.)

Când ascultam, puteam auzi animale mici și insecte mișcându-se în interiorul și în afara casei. Înregistram distinct traficul de camioane pe drumul principal, la peste cinci străzi distanță, lucru pentru care în mod normal ar fi fost necesare dispozitive sofisticate de ascultare. Acest simț al auzului era foarte precis direcționat și puteam identifica cu acuratețe sursele sonore.

Și simțul meu olfactiv era destul de ascuțit. În 1980 îmi pierdusem cea mai mare parte a simțului natural al mirosului din cauza unui caz sever de gripă. Totuși, în starea mea spirituală, tot ce mă înconjura avea un miros distinct și plăcut pe care îl puteam identifica cu ușurință. Chiar și lucruri obișnuite, inerte, precum hârtia, materialul textil și lemnul, erau ușor de recunoscut. Lucrurile vii, precum plantele, oamenii și animalele de companie, aveau un parfum deosebit de plăcut.

Simțeam că am două brațe și două picioare, pe care le foloseam normal, așa cum le foloseam pe cele din corpul meu fizic. Când îmi

țineam mâna în câmpul vizual, nu o vedeam la fel de clar ca obiectele fizice din jurul meu. Era mai degrabă ca o ușoară firidă de abur care își menținea forma. Nu-mi amintesc clar nicio senzație tactilă distinctă. Acest lucru era firesc, deoarece nu puteam interacționa semnificativ cu obiectele materiale.

În timp ce treceam prin uși, am simțit o senzație ușoară. Cea mai apropiată analogie cu care o pot compara este că am simțit ca și cum aș fi împins printr-o perdea de nisip rece și dens. Am o amintire vagă că am simțit o presiune foarte ușoară pe tălpile picioarelor mele pe podea, dar era de ordinul a zecilor de grame, în loc de zecile de kilograme pe care le exercitam în mod normal.

Nu am observat ce fel de trăsături faciale aveam sau dacă aveam sau nu organe genitale, pentru că nu mi-a trecut prin minte să verific și simt că a fost o omisiune gravă. Dacă m-aș fi gândit la asta, m-aș fi privit și eu în oglindă și aș fi experimentat încercând să lovesc cu forță lichide precum apa; sau obiecte ușoare precum pene sau praf.

Apoi, am început să mă plimb prin casă, testându-mi abilitățile de locomoție. Nu era chiar la fel cu mersul pe jos; mai degrabă, mi-am impus să mă mișc într-o anumită direcție cu o anumită viteză și asta s-a întâmplat. Părea perfect natural și fără efort, ca și cum aș fi făcut asta dintotdeauna.

Presupun că aș fi putut să mă mișc în sus prin acoperiș și să zbor sau să mă scufund sub podea la fel de ușor cum mă mișcam în plan orizontal. Cu toate acestea, mintea mea era încă condiționată să se miște într-un singur plan. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să încerc vreuna dintre aceste cascadorii. Dar odată ce m-am orientat, am decis să încerc să-mi trezesc familia și să cer ajutor, pentru că știam că mai aveam aproximativ cinci minute până când va apărea moartea cerebrală. Camera fiicei mele, Alexandra, era cea mai apropiată de sufragerie, așa că m-am dus întâi acolo.

Capitolul 4 – Primele mele întâlniri cu moartea

„Și tu, pruncule, vei fi chemat proroc al Celui Preaînalt, căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui și să-i dai poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui, datorită mării îndurări a Dumnezeului nostru, în urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime, ca să-i lumineze pe cei ce zac în întunericul și în umbra morții și să ne îndrepte picioarele pe calea păcii.” (Luca 1:76-79; [Vezi și Maleahi 3:1; Isaia 9:2]).

Acea noapte fatidică din 1995, când am murit efectiv, nu a fost prima mea întâlnire apropiată cu moartea. De fapt, viața mea părea umbrită de moarte, punctată în mod regulat de evenimente la limită.

Mama mi-a povestit despre primul astfel de eveniment, care a avut loc când aveam doar două luni. La sfârșitul anului 1961, locuiam într-un apartament în Cambridge, Massachusetts, unde părinții mei își terminau studiile postuniversitare.

Deși păream sănătos în rest și creșteam normal, începeam să vomit mâncarea la fiecare masă. Îngrijorată, mama a contactat un renumit medic pediatru, Dr. Barry. Brazelton⁴. Vărsăturile la sugari nu sunt neobișnuite, așa că Dr. Brazelton ne-a sfătuit să așteptăm să vedem cum evoluează lucrurile.

Până în acel weekend vărsăturile s-au agravat. De fapt, au devenit din ce în ce mai frecvente și violente. Foarte îngrijorată, mama a sunat medicul de gardă de la Spitalul de Copii din Boston. Din explicațiile mamei mele, medicul de gardă și-a dat seama că vărsăturile erau ceea ce se numește „vărsături proiectile”. A venit la apartamentul nostru și a confirmat acest lucru, punând diagnosticul de stenoză pilorică, o incapacitate a mușchilor sfincterului din duodenul stomacului de a se dezvolta normal. Acest lucru împiedica alimentele să treacă din stomac în intestinul superior. Așadar, deși eram hrănit regulat, nu puteam digera mâncarea, mă deshidratam și încet-încet aș fi murit foame.

Nu exista încă un tratament la acea dată, iar copiii cu această afecțiune trăiau sau mureau de obicei în funcție de cât era capabil organismul lor să corecteze afecțiunea, înainte de a ceda din cauza înfometării. Este o trăsătură moștenită care afectează generațiile alternative, iar bunica mea paternă abia îi supraviețuise.

⁴Dr. Brazelton a fost un pediatru popular, autor și dezvoltator al Scalei de Evaluare Comportamentale Neonatale (NBAS).

În 1961, în Cambridge, Massachusetts, unde locuiam, fusese dezvoltată o intervenție chirurgicală inovatoare pentru a corecta această problemă. Operația a fost efectuată la Spitalul de Copii și mi-am revenit. Cu toate acestea, mi-a lăsat o cicatrice mare pe burtica mea mică, care s-a mutat de-a lungul anilor în partea dreaptă.

Când aveam aproximativ trei ani, familia noastră s-a mutat din New England în New Jersey. Tatăl meu își luase doctoratul de la MIT în fizică optică și obținuse un post de cercetător la Laboratoarele Bell din Murray Hill.

Ocazional, scăpam de căldura verii din Jersey mergând la țarm. Într-o astfel de ieșire, când aveam aproximativ patru ani, mi s-a permis să mă plimb singur pe plajă, să adun scoici și să mă joc în valuri. În timp ce cercetam plaja, am văzut cum ceilalți copii se bucurau să înoate în valuri și am decis să încerc și eu. Am înaintat în apa mai adâncă, bucurându-mă de mișcarea apei și de fermitatea răcoasă a nisipului dintre degetele de la picioare.

Deodată, un val m-a răsturnat și m-a lipit de nisip sub apă. Un curent puternic m-a tras apoi departe de țarm. Eram prea slăbit ca să mă mai ridic în apele de un verde deschis și încă nu învățasem să înot bine. Instinctiv, am început să mă târăsc în sus pe fundul nisipos, în timp ce saramura densă se revărsa pe lângă mine. Puteam vedea lumina soarelui strălucind prin apa din fața mea și știam că va exista apă mai puțin adâncă, unde aș putea să mă ridic și să respir din nou.

Mi-am ținut respirația și am continuat să mă târăsc pentru ceea ce mi s-a părut mult timp. Curând, plămânii îmi ardeau după aer și mă simțeam slăbit. Când părea că nu mai pot rezista, nivelul apei a scăzut brusc în jurul meu, pe măsură ce un val s-a retras.

Odată cu scăderea presiunii apei care se scurgea de deasupra mea, am reușit să mă ridic în genunchi și să-mi scot capul deasupra apei. A fost minunat să respir din nou. Apoi apa a început să se ridice în jurul meu, în timp ce un alt val se rostogolea. Temându-mă să nu fiu prins sub apă, mi-am forțat membrele obosite să se cățere spre țarm, în siguranță.

Când am ieșit din apa mai adâncă, am stat întins în valurile mici de la țarm o bună vreme, recăpătându-mi puterile. În timp ce zăceam întins acolo, m-am uitat în jur la adulții și copiii care se jucau în apropiere, prin apă și nisip. Nimeni nu părea să mă observe și nimeni nu părea îngrijorat pentru mine. Am simțit că era teribil de nedrept. Eu era cât pe ce să mor de o moarte îngrozitoare prin înec și părea că nimeni nu băgase de seamă sau că-i păsa.

Când mi-au revenit puterile, m-am ridicat și m-am întors la locul unde familia mea își întinsese păturile de plajă. Soarele de vară îmi încălzea corpul rece și m-am întins pe o pătură să dorm. Era o senzație minunată să mai fiu în viață! Când le-am povestit ce se întâmplase, doar mama m-a crezut cu adevărat și părea mai degrabă supărată decât îngrijorată. A fost prima mea întâlnire cu neîncrederea, dar departe de a fi ultima.

Următoarea întâlnire cu moartea a fost și mai sfâșietoare.

Avansarea tatălui meu în cariera sa ne-a permis să ne mutăm din apartamentul nostru din Plainfield, New Jersey, în apropiere de Mountainside, unde am ajuns în prima noastră casă adevărată. Acolo aveam propriul meu dormitor și o curte în care să mă joc. Era o casă frumoasă. Îmi plăceau în mod special ușile duble franceze care se deschideau spre curtea din spate, oferind o vedere asupra grădinii de pe deal.

Aceasta a fost o perioadă de schimbări majore, căci la scurt timp după mutarea noastră în casa de la 1443 Deer Path, am început școala publică pentru prima dată.

De asemenea, am fost introdus în religia organizată prin intermediul Bisericii Prezbiteriene locale. Și am fost inclus în frăția complexă și adesea haotică a băieților mici.

Părinții mei părăsiseră Biserica Științei Creștine după ce bunicul meu patern - și el membru al aceluși cult - murise de diabet netratat. Unii adepți ai Științei Creștine, precum bunicul meu, refuză să recunoască realitatea bolii și evită tratamentul necesar pentru aceasta. Moartea bunicului meu, combinată cu alte probleme, i-a îndepărtat pe părinții mei și, în special, pe tatăl meu, de religie în general. Cu toate acestea, părinții mei au încercat pentru scurt timp să participe la întrunirile Bisericii Prezbiteriene Comunitare de pe strada noastră.

Deși prezența părinților mei nu era regulată, am devenit buni prieteni cu pastorul, reverendul Elmer Talcott, și familia sa. Îmi plăcea să mă joc cu copiii lor și eram prieten cu fiii lor, Malcolm și Scott. Locuiau pe aceeași parte a străzii, la doar două case sud-vest pe Deer Path, între noi și biserică.

Între casa noastră și casa familiei Talcott locuia familia O'Konski. Mama s-a împrietenit cu vecina noastră, Irene O'Konski, și ea a fost cea care mi-a salvat viața la vremea respectivă. Vizavi de noi locuia o altă familie care avea copii de vârsta mea, familia Shields.

Într-o zi de sfârșit de vară din 1968, când eram în clasa a doua, am ajuns acasă și am găsit casa încuiată. Mama nu și-a găsit cheia de la casă, așa că ne-a lăsat pe mine și pe frații mei în curtea din spate; în timp ce ea s-a dus să ia cheia de rezervă pe care o lăsase la Irene. Fiind bune prietene și neavând niciun motiv aparent să se grăbească, au stat de vorbă pe veranda ei.

Între timp, câțiva dintre băieții din cartier, inclusiv Chris Shields, David O’Konski și alții, s-au adunat în curtea noastră din spate și am început să vorbim. Tachinarea mea era una dintre distracțiile lor preferate și își băteau joc de situația noastră dificilă.

Mama părea să întârzie prea mult timp pentru a recupera cheia de la casă, iar în absența supravegherii unui adult, tachinarea a escaladat rapid. Apoi mi-am amintit cum ușile franceze nu se încuiau bine și cum, chiar și atunci când erau încuiate, puteau fi deschise din interior, cu o împingere fermă. Așa că m-am gândit să-i fac o favoare mamei mele și să le arăt celor care mă chinuiau că pot rezolva problema singur.

Conducând grupul de băieți pe veranda din spate, am anunțat cu încredere că voi deschide ușile cu o năvală puternică spre ei. Apoi, sub privirile lor, am alergat cu brațele întinse înspre uși. De fapt, calculasem greșit. Ușile se deschideau doar spre exterior și nicio forță pe care aș fi putut-o aduna la acea vârstă fragedă nu le-ar fi făcut să se deschidă spre interior.

În schimb, când mâna mea a lovit geamul uneia dintre numeroasele ferestre, acesta s-a spart, iar brațul meu a trecut prin deschizătura zimțată din geam. În panică, mi-am scos repede brațul afară. Din două mișcări rapide, brațul meu drept a fost complet sfâșiat. Pielea îmi fusese jupuită de la cot înspre umăr și puteam vedea oase de culoare crem și mușchi violet descoperiți în lumina soarelui. Sângele arterial a țâșnit în jet, iar o tăietură lungă la încheietura mâinii mi-a înroșit rapid întregul braț.

Poate din cauza șocului am simțit puțină durere, dar teroarea m-a cuprins. Groaznica surpriză i-a paralizat pe ceilalți băieți, lăsându-i inerti. Primul meu gând a fost să alerg la casa familiei Talcott după ajutor. Soția pastorului, Brucie Talcott, era mai întotdeauna acasă și ne primea pe noi, copiii, ori de câte ori îi vizitam. Așa că am alergat direct spre casa lor, intenționând să traversez, așa cum făceam de obicei, prin curtea din spate a familiei O’Konski și să mă îndrept spre ușa din spate a familiei Talcott.

Totuși, când am trecut prin poarta dintre curțile noastre, un impuls puternic a părut să mă împingă să alerg spre dreapta și să ocolesc fațada casei familiei O’Konski. (David O’Konski mi-a spus mai târziu că a simțit o prezență angelică în acel moment.)

Acest lucru era lipsit de sens la momentul respectiv, deoarece era un drum mai lung de parcurs și aproape întotdeauna traversam curtea din spate a familiei O’Konski pentru a ajunge la ușa din spate a familiei Talcott, în loc de cea din față. Pentru a merge în curtea din față a familiei Talcott era nevoie de un ocol relativ mai lung, în jurul gardurilor și gardurilor vii din curțile din față respective. Totuși, am urmat acest impuls. Când am ocolit fațada casei familiei O’Konski, le-am văzut pe mama și pe Irene stând pe verandă.

Faptul că și-a văzut copilul alergând, țipând și plin de sânge, probabil a alarmat-o pe mama, dar și-a păstrat prezența de spirit și m-a oprit din alergare. Doamna O’Konski a năvălit înăuntru și a luat o mână de scutece curate din pânză. Le-a folosit pe post de compresă pentru a opri sângerarea. Apoi, în timp ce mama îmi ținea scutecele pe brațul rănit, Irene a chemat poliția și o ambulanță.

Un ofițer de poliție a sosit curând și mi-a administrat un prim ajutor mai convențional. După ce a sosit ambulanța, am fost dus la spital, cu luminile aprinse și sirenele urlând. Acolo, rănilor mele au fost suturate și am putut să mă recuperez. Îmi amintesc paramedicul din ambulanță care a încercat să mă calmeze și să mă distragă, explicându-mi cum se folosește sirena și luminile. Explicația lui calmă și tehnică mi-a atras atenția, iar această conduită profesională m-a impresionat pozitiv.

Printr-o ciudată întorsătură a sorții, am fost plasat într-o secție cu doi frați care își provocaseră reciproc aceleași răni pe care le suferisem și eu în aceeași zi. M-am mirat de coincidență și am bănuțit o legătură. Cert este că ocolul pe lângă fațada casei O’Konski mi-a salvat viața, deoarece familia Talcott plecase în vacanță mai devreme și nu era nimeni acasă. Dacă aș fi mers acolo, probabil că aș fi sângerat repede până la moarte, așteptând în zadar să-mi deschidă ușa din spate, pentru că nimeni nu ar fi știut unde fugisem.

În acel moment al vieții mele, credeam deja în Dumnezeu și simțeam că aveam un scop în a fi în viață. Cu toate acestea, conceptul meu despre chestiunile spirituale era destul de limitat. O experiență înfricoșătoare, într-o dimineață, înainte de accidentul cu ușa franceză, mi-a deschis înțelegerea asupra existenței unui tărâm spiritual.

În timp ce mă îmbrăcam pentru școală, am deschis ușa dulapului din dormitor și am văzut un demon stând în dulap! Când i-am cerut să-mi spună ce era și de ce se afla în dulapul meu, demonul s-a uitat doar la mine amenințător, după care a dispărut fără să-mi răspundă. Era o creatură oribilă, urâtă, asemănătoare unui pitic, cu pielea pătată și trăsături faciale malformate.

Senzațiile pe care mi le amintesc de când am văzut acest demon și înainte să năvălesc pe ușă îmi sugerează că ceva demonic m-a îndemnat la comportamentul meu nechibzuit, totuși ceva angelic m-a ghidat prin casa familiei O'Konski spre siguranță. Cu toate acestea, astfel de concepte erau foarte vagi în mintea mea la acea vreme, așa că nu am reflectat prea mult la ele.

Au existat numeroase alte astfel de situații pe măsură ce am crescut: căderi, incendii, explozii, electrocutări, otrăviri, expunere la radiații; accidente de mașină, motocicletă și bicicletă, atacuri ale bandelor și animalelor, răpiri, jafuri armate și altele asemenea. Pe parcurs, am acumulat o varietate de cicatrici, fracturi osoase și traume emoționale. Până la vârsta de nouă ani, sincer să fiu, nu mă așteptam să trăiesc până la unsprezece! Până la douăzeci de ani, astfel de evenimente păreau atât de obișnuite încât deveniseră aproape rutină. „O, nu! Nu din nou!” era reacția mea tipică. De exemplu, am fost victima unei tentative de jaf armat în 1984 și este probabil una dintre cele mai interesante povești. Era începutul anului 1984 și mă întorsesem la studiile universitare de la Georgia Tech pentru trimestrul de iarnă, dar cursurile nu începuseră încă.

Ninsese abundent cu o noapte înainte. În acea dimineață, mi-am cumpărat manualele și alimentele pentru semestru; prin urmare, aveam după-amiaza liberă. Fiind crescut în nord, eram obișnuit cu condițiile de zăpadă și eram bine pregătit cu cabluri de pornire, antigel și anvelope de iarnă. Cu toate acestea, mulți dintre localnici nu erau atât de bine pregătiți. Așa că am decis să fiu un bun vecin și am condus prin zonă, ajutând la pornirea mașinilor blocate și la eliberarea altor șoferi din zăpadă.

După-amiaza, m-am oprit la o benzinărie din apropierea campusului pentru a alimenta, când un tânăr de culoare într-o jachetă militară a venit la mine și m-a întrebat dacă am cabluri și dacă aș putea porni mașina lui cu mașina. Făcusem asta o mare parte a zilei, așa că nu mi s-a părut nimic suspect. Am fost de acord să fac asta și l-am pus să aștepte în timp ce îi plăteam benzina însoțitorului.

Tânărul mi-a spus că mașina lui era într-un complex rezidențial din apropiere, Techwood Homes. Așa că l-am luat ca pasager și am traversat pasajul până la Techwood. Părea neliniștit, iar indicațiile și descrierea mașinii sale erau vagi. Așa că am început să mă întreb ce se întâmplă de fapt. Îngrijorările mele s-au concretizat când m-a îndrumat în spatele unui bloc de apartamente și apoi a scos un revolver mic, nichelat.

„Stai potolit, omule”, a spus el, „e un jaf.”

La început am fost șocat, apoi speriat, apoi furios; totul în câteva secunde. Încercasem doar să-l ajut pe bărbat, iar el profitase de ocazie ca să încerce să mă jefuiască sub amenințarea armei.

„Vreau doar mașina ta”, a explicat el.

„«Doar» singurul meu mijloc de transport”, m-am gândit, împreună cu cumpărăturile pentru luna trecută, manualele și toate uneltele din portbagajul mașinii. Tocmai cheltuisem majoritatea economiilor mele și mi-am dat seama că nu aș putea termina trimestrul dacă ar fugi cu toate aceste lucruri. Mi-am amintit de asemenea că sunt creștin și nu mi-e frică de moarte și că furtul este un păcat, așa că i-am răspuns: „Domnule, sunt creștin și nu mi-e frică să mor. Iar furtul este un păcat. Nu vă pot lăsa să faceți asta.”

A fost evident surprins de acest răspuns neașteptat. În timp ce ezita, am început să duc mașina înapoi spre stradă unde erau mulți oameni; potențiali martori care l-ar putea descuraja. Apoi s-a întins și a oprit contactul, dar a lăsat cheile în coloana de direcție.

Furia mea a crescut și am pornit mașina din nou; uimit și recunoscător că nu luase cheile și că demarorul meu șmecher chiar a funcționat din prima încercare. „Nu te atinge de cheile mele!”, am replicat brusc, în timp ce îmi reluam cursul spre stradă. Evident, lucrurile nu mergeau așa cum se aștepta tâlharul, care după ce a înlemnit pentru o clipă încerca să-și regândească planul, în timp ce eu ieșeam din parcare cu spatele pe alee. A încercat să apese pedala de frână, dar i-am dat piciorul la o parte și am strigat: „Ia-ți piciorul de pe pedala mea de frână!”

Acum eram atât de furios încât nici nu m-am gândit la pistolul de lângă mine. Am apăsat pedala de accelerație până la podea și am încercat să merg cu spatele pe alee. Cu toate acestea, am luat curba prea strâns și m-am izbit de clădirea de apartamente, îndoind aripa din spate a mașinii. Imediat după impact, tâlharul a deschis portiera din partea pasagerului și a fugit. Ultima dată când l-am văzut, fugea în complexul de apartamente. Când am raportat crima la poliția din

campus, sergentul de la Georgia Tech a clătinat încet din cap și mi-a spus că sunt norocos că sunt în viață. În timp ce reflectam la aceste cuvinte, în final m-a cuprins frica. Am început să tremur la gândul la ceea ce tocmai mi se întâmplase.

Poate că tâlharul nu a avut curajul să tragă, poate că arma nu era încărcată sau chiar ar fi putut fi de jucărie. Nu știam. Totuși, eram recunoscător lui Dumnezeu că sunt în viață și de asemenea recunoscător că încă mai am mașina și tot ce era în ea. Presupun că dacă tâlharul chiar ar fi vrut mașina mea ar fi plănuit ceva mai sofisticat, ceea ce e bine că nu s-a materializat niciodată.

Capitolul 5 – Ce fac copiii?

*„Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele – Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.”
(Luca 24:39).*

Am intrat în camera fiicei mele și am încercat să o trezesc.

Simplul fapt de a sta în sufragerie, privindu-mi trupul neînsuflețit nu mi-a reținut atenția prea mult timp. După un moment de gândire, primul lucru care mi-a venit în minte a fost să verific ce face familia mea și să încerc să-i conving să mă ajute.

Mai întâi, m-am dus la fiica mele să o verific și să încerc să o trezesc. Ușa era închisă. Am constatat că mâna mea nu putea prinde clanța, ci a trecut prin ea, așa că m-am mișcat direct prin ușă și m-am oprit lângă patul ei. Am observat că vederea îmi era temporar întunecată, dar nu complet blocată în timp ce treceam prin ușă.

Intenția mea era să o trezesc și să-i spun ce se întâmplase și poate să cer ajutor. Am simțit că este important să o asigur că sunt bine și că voi veghea asupra ei. Totuși, nu puteam scoate niciun sunet sau să o ating într-un mod care să o trezească. Așa că m-am uitat doar la copilul care dormea și am simțit tristețe că nu-i voi putea purta de grijă.

Alexandra avea doar trei ani la acea vreme. Fețișoara ei părea angelică și liniștită în somn, încadrată de șuvițele ei lungi și aurii. În acel moment mi-am dat seama că amândoi copiii mei vor fi fără un tată care să-i crească și am devenit îngrijorat și agitat. Apoi am trecut

prin dulapuri și prin peretele dintre ele în dormitorul fiului meu și l-am privit dormind. Nu-l puteam trezi, așa că am stat acolo și m-am întrebat care va fi soarta lui când voi pleca. Acest lucru m-a întristat, în timp ce priveam fața lui liniștită pe jumătate îngropată în pernă și părul blond ciufulit de somn.

Fusesem atât de ocupat de cariera mea și cu renovarea casei noastre recent cumpărate, încât neglijasem multe ocazii de a petrece timp cu Christopher. Cu un amestec de bucurie și tristețe, m-am gândit la momentele pe care le-am petrecut împreună și la faptul că acestea nu vor mai exista.

Aș fi putut pur și simplu să merg în linie dreaptă prin pereți dintr-o cameră în alta, dar forța obișnuinței m-a făcut să mă întorc pe hol. De acolo am decis să mă întorc în sufragerie. Intenția mea era să-mi examinez corpul mai atent, să văd dacă există o modalitate de a reintra în el și de a-l reanima.

Ca inginer de profesie, consideram toate problemele ca fiind având o soluție. A fi mort era cu siguranță o problemă, dar nu avea rost să renunț imediat. Planul meu era să examinez situația, să văd ce resurse aveam la dispoziție și să pornesc de acolo. Cu mintea mea proaspăt eliberată de povara corpului și funcționând la un nivel mult peste ceea ce este normal, am simțit că merită să încerc. M-am gândit că ar putea exista unele capacități în spirit care nu erau încă descoperite; iar rezolvarea „problemei” a devenit prioritatea mea principală.

Înapoi în sufragerie, am stat meditativ la picioarele corpului meu pentru o scurtă perioadă. Deodată, am început să simt prezența a ceva malefic. Era la fel ca prezența malefică ce mă tulburase încă din copilărie. Era ca în acel moment de suspans creat într-un film de groază, când nimic nu se vede în mod evident, dar există o atmosferă de așteptare că ceva cu adevărat înfricoșător este pe cale să se întâmple.

Dacă aș fi fost în corpul meu, mi s-ar fi ridicat tot părul de pe ceafă! Emanatiile de ură pasională erau inconfundabile. M-am retras din corp, nefiind sigur ce urma să se întâmple în continuare.

Capitolul 6 – Primele mele experiențe cu religia

„Multe căi îi pot părea bune omului, dar la urmă se vede că duc la moarte. (Proverbele 14:12; 16:25).

După cum am menționat anterior, prima mea întâlnire cu religia organizată a avut loc prin intermediul Bisericii Prezbiteriene Comunitare din Mountainside, New Jersey. Cel mai bun prieten al meu la acea vreme era Scott Talcott, fiul pastorului bisericii. Eram vecini și de aproximativ aceeași vârstă. Îl consideram cel mai apropiat prieten al meu și căutam să mă joc cu el ori de câte ori puteam. Cu toate acestea, dispărea adesea o mare parte a zilei, mai ales duminica.

Când l-am întrebat despre asta, Scott mi-a explicat că trebuia să meargă la funcții legate de biserică, în loc să se joace. Dornic să fiu cu prietenul meu, i-am propus să merg și eu cu el, iar el a fost de acord. La acea vârstă nu înțelegeam cu adevărat despre ce era vorba acolo, iar lecțiile și ritualurile structurate mi se păreau foarte plictisitoare. Nu era nici pe departe la fel de distractiv ca timpul de joacă prin pădure sau în curtea bisericii.

Am fost de asemenea dezamăgit că nu am putut petrece timp cu Scott, deoarece eram obligați să stăm cu toții liniștiți în bănci în timp ce adulții vorbeau cu noi. Scott și ceilalți păreau să înțeleagă ce se întâmplă, dar mie totul mi se părea imposibil. Singura mea amintire pozitivă despre acele cursuri este că ne dădeau suc de struguri să bem și biscuiți să mâncăm. Mi s-au părut gustoși, dar semnificația mi-a scăpat la momentul respectiv.

Interesul meu pentru biserică a atins apogeul și s-a întrerupt brusc când am urmat exemplul lui Scott și m-am alăturat corului de copii. A fost destul de distractiv la început. Ne-am adunat într-o sală mare la biserică și niște doamne amabile ne-au învățat să cântăm. Ascultasem muzică înainte, dar nu încercasem niciodată în mod oficial să o compun până atunci, așa că, firește, nu eram grozav la cântat. Cel mai frumos moment a venit când ne-am făcut o poză împreună cu corul și aceasta a fost publicată în ziarul local.

Apoi au venit veștile proaste. Corul de copii era gata să cânte și urma să purtăm cu toții robe de cor. Robele pentru corul de copii erau rochițe scurte, albe, bufante, cu panglici roșii mari în jurul gâtului. Prima mea impresie despre ele a fost cât de „feminine” arătau aceste anacronisme, și această impresie a continuat să se deterioreze rapid. Părinții mei, în special mama, au încercat să mă consoleze și să mă asigure că e ceva normal. Ea a subliniat că toți ceilalți copii vor purta

aceeași ținută. Am mers cu reticență, până când a sosit și ziua debutului nostru.

Cei din corul de copii ne-am adunat în sala de repetiții pentru a ne îmbrăca robele și a face ultimele retușuri. Apoi am fost conduși în șir indian spre sanctuar. Eram aproape de spate. Când am ieșit în sanctuar, m-am uitat dintr-o parte în alta la toți adulții serioși și bine îmbrăcați care ședea în bănci așteptând reprezentanța noastră.

Eram nesigur de capacitatea mea de a cânta și îngrozit că toți acești vecini și elitele sociale m-ar vedea îmbrăcat precum o bucată uriașă de floricele de porumb cu panglică. Am pășit doar o scurtă distanță în sanctuar înainte ca rușinea și umilința să mă copleșească. M-am întors și am fugit plângând, înapoi la narthex⁵.

După acea experiență, am refuzat categoric să mai merg la orice fel de ceremonii bisericești cu Scott, și părea că toți erau ușurați că se terminase cu mine, acest copil încăpățânat și stângaci. Acea a fost ultima mea reprezentare corală în peste patruzeci de ani și sfârșitul interesului meu pentru religia organizată timp de aproape un deceniu.

Părinții mei și-au pierdut și ei interesul pentru biserică pe măsură ce relația lor s-a deteriorat. În 1969 au divorțat, iar mama s-a mutat cu mine și cu frații mei la Trenton, New Jersey. Acolo s-a căsătorit cu un profesor de engleză, Dr. Jonathan Thomas, și ne-am mutat în casa lui de pe Carlton Avenue.

„Jack”, așa cum a cerut să fie numit, a devenit tatăl meu vitreg și un fel de mentor. Spre deosebire de tatăl meu, care era preocupat de cercetările sale, Jack a jucat un rol activ în creșterea copiilor. Dr. Thomas crescuse deja un fiu și o fiică dintr-o căsătorie anterioară și, prin urmare, avea o oarecare experiență în creșterea copiilor. Ca profesor de engleză de nivel universitar, era de asemenea un bun cunoscător al Bibliei, dar mai mult ca operă literară. Nu considera credința creștină ca prezentând vreun interes serios sau practic și prin urmare, nu o aplica în creșterea copiilor. Mi-a ținut multe prelegeri academice despre moralitate și comportament corect și drept, dar rareori, dacă vreodată, a invocat valori spirituale. Existau mai multe exemplare ale Bibliei în biblioteca sa personală așa că am început să o citesc acolo pentru prima dată, împreună cu multe alte cărți excelente.

⁵ Zona dintre naos și intrarea principală.

Mama și Jack au frecventat sporadic bisericile unitariene din Ewing și, mai târziu, din Princeton, New Jersey, pentru o vreme. Slujbele nu m-au ajutat însă prea mult, fiind la egalitate cu recenziile de cărți și comentariile sociale blânde. Totuși, această biserică organiza periodic ceea ce se numea „weekend-uri extinse în familie”, în care un număr de familii petreceau weekendul peste noapte în clădirile anexe. Acestea erau destul de distractive pentru noi, copiii, care ne jucam fericiți în și în jurul clădirilor bisericii.

Un băiat carismatic pe nume Rick Smith domina scena socială a copiilor. El și cu mine aveam niște diferențe de opinie puternice, așa că, în cele din urmă, m-am ținut separat de ei și m-am bucurat de propria companie. Asta m-a condus la biblioteca bisericii. Era prima dată când vedeam atât de multe cărți despre religie. Bibliile erau relativ rare acolo, dar existau multe volume de comentarii și cărți pe diverse subiecte.

Pe vremea aceea, fiind adolescent, am citit mai întâi cărțile despre educația sexuală. După ce am epuizat acest subiect, am început să citesc și alte titluri. Deși majoritatea erau mult peste capacitatea mea de a le înțelege pe deplin la vremea respectivă, mi-au creat conștientizarea faptului că exista o întreagă literatură pe teme spirituale. Deveneam conștient că a crede în Dumnezeu înseamnă mai mult decât simpla recunoaștere a existenței sale și a faptului că viața are scop, sens și obiective. Pentru prima dată, mi-am dat seama că Dumnezeu avea așteptări de la oameni.

Adulții s-au bucurat și ei de întâlnirile familiei extinse, poate prea mult. Jack a devenit interesat de mama lui Rick Smith, Beverly, iar propria mea mamă l-a plăcut pe tatăl lui Rick, Richard. Acest lucru a cauzat, în mod firesc, unele tensiuni în căsniciile respective, ca să nu mai vorbim de relațiile dintre familii.

Mama și Jack au încercat o varietate de lucruri pentru a aborda problemele care le tulburau căsnicia. Într-un weekend, familia noastră și familia Smith au mers pe parcursul unui weekend la o sesiune de terapie Gestalt în Mays Landing, New Jersey. Terapia Gestalt este o abordare umanistă a satisfacerii nevoilor percepute imediat, fără a aborda cauzele profunde ale problemelor personale. Deficiențele acestei abordări de „a te simți bine” ar trebui să fie evidente.

Consilierii de acolo au încercat să vindece problemele conjugale încurajând intimitatea prin terapie, ceea ce a inclus dezgolirea atât a inimilor, cât și a corpurilor în timpul ședințelor, inclusiv a copiilor!

Fiind foarte modest, am refuzat să mă dezbrac, cum făceau ceilalți din grup, dar imaginile și sunetele din acel weekend m-au tulburat profund. Din acel moment, un nou element de poftă sexuală s-a adăugat gândurilor malefice care deja mă tulburau. Dacă nu aş fi fost demonizat până în acel moment, sigur eram după asta!

Deoarece ignoră păcatul, chiar și terapia Gestalt radicală, experimentală, nu a oferit niciun remediu real. Mai degrabă ameliorează simptomele și îl face pacientul să se simtă mai bine, în timp ce de fapt acestea se înrăutățesc. Prin urmare, după un timp Jack și mama mea au divorțat, la fel ca și soții Smith. Jack s-a căsătorit în cele din urmă cu Beverly, iar mama mea a rămas doar prietenă cu Richard.

Toate acestea au fost destul de tulburătoare și jenante pentru mine. Am hotărât ca atunci când mă voi căsători să fac tot posibilul să evit divorțul. Din fericire, am lăsat în urmă Biserica Unitariană și terapiei Gestalt când ne-am mutat din Trenton pentru a fi aproape de Washington's Crossing Park din New Jersey.

Noua noastră casă din Titusville avea vedere la râul Delaware și ocupa un teren plăcut și atractiv, cu copaci mari și peluze cu iarbă. La acea vreme, calea ferată Belvidere-Delaware funcționa de-a lungul canalului Delaware-Raritan, între proprietatea noastră și râu. Între canal și râu se afla o fâșie îngustă de pădure, care a devenit unul dintre locurile mele preferate de explorat și de rătăcit. Ar fi fost un loc ideal de locuit, cu două excepții: gașca locală de băieți și un duh care bântuia casa noastră, în special podul. Mai mult, fără o figură paternă obișnuită în viața mea, interesele mele aveau tendința să se împrăștie în toate direcțiile.

Gașca de băieți era condusă de doi frați: Steve și Bobby Service. Ei îl bătuseră mai de mult pe un alt băiat, Jon Tyson, înainte de sosirea mea. Deoarece eram un copil nou, amândoi eram străini ordinii sociale locale. Prin urmare, era firesc ca eu și Jon să devenim curând prieteni. Acest lucru a dus la faptul că ceilalți băieți ne-au bătut pe amândoi. Prin urmare, aveam tendința să rămân în propria mea curte sau în pădure, odată ce am început să cunosc acest tip de tratament.

Ne-am mutat acolo în 1974. Prin 1977, au început să se întâmple lucruri ciudate. Vizavi de casa noastră era o clădire mare de apartamente, la cel mai jos etaj, unde Tally Ho Bar (așa cum se numea pe atunci). Bețivii ieșeau adesea din bar strigând zgomotos și proferând blasfemii până noaptea târziu. Îmi tulburau și odihna,

pornind și repornind mașinile zgomotos, apoi plecând cu o viteză excesivă, turând motorul, scârțâind anvelopele și, uneori, claxonând.

Prin comparație, trenurile de marfă care treceau pe River Road erau ne semnificative. Dar ceea ce mă deranja cel mai mult era că uneori le auzeam gândurile în mintea mea, în timp ce stăteam treaz în pat noaptea târziu. Mintea confuză și nestăpânită a unui bețiv era șocantă pentru un adolescent crescut într-o casă liniștită, unde beția și blasfemiile erau necunoscute.

Un alt lucru ciudat a început să se întâmple noaptea. Auzeam clar pași urcând și coborând scările mansardei. Asta se întâmpla noapte de noapte. Speriat, dar curios, aprindeam luminile și investigam. Nu am văzut niciodată pe nimeni pe hol, pe scări sau în pod. Când i-am verificat pe frații mei și pe mama, toți dormeau duși. Niciunul dintre ei nu a pretins că a auzit pașii când i-am întrebat. Cu puțin timp înainte să ne mutăm de acolo, în 1979, pașii s-au oprit.

Ocazional, aveam și vise foarte vii și detaliate despre evenimente banale. În decurs de o zi sau două de la vis, evenimentele descrise în vis se întâmplau cu adevărat. Unul dintre cele mai vii și tulburătoare vise sau viziuni se încheia cu o scenă în care priveam în jos niște frunze uscate, maronii, în timp ce picături de sânge cădeau din partea dreaptă a vederii mele; stropind frunzele. Deși știam că visasem mai mult, îmi puteam aminti doar ultima parte a visului. Părea un avertisment, dar în lipsa unui context mai detaliat, nu am putut ghici împotriva a ceea ce eram avertizat.

Mai târziu în acea zi, mergeam prin pădurea de deasupra cartierului nostru. Era o parte a pădurii în care nu mai fusesem niciodată. Urmând o potecă îngustă de cerbi, am ajuns la un larice japonez foarte înalt. Sus, aproape de vârf, am zărit o creangă care ar fi putut fi ideală ca baston de luptă. (Îmi doream una pentru că eu și prietenul meu Jon eram interesați de lucrurile medievale și plănuiam să învățăm cum să ne luptăm ca și cavalerii din vechime.) Totuși, crengile inferioare ale copacului erau toate moarte. Știam din anii de cățărare în copaci că un cățărător în copaci nu ar trebui să se bazeze niciodată pe o creangă moartă, dar îmi doream foarte mult acea creangă.

După ce m-am gândit puțin, am decis că dacă stau aproape de trunchiul copacului și mă țin ferm de o creangă în permanență, nu va trebui să depun vreun efort. Chiar și pentru mine, aceasta era evident o idee proastă. Deși conștiința mi-a tras un semnal de alarmă, m-am cățărat cam șase până la șapte metri și jumătate, până când am ajuns

în preajma creangii pe care o doream. (Mai târziu, aveam să aflu de unde proveneau cu adevărat aceste idei proaste.)

În timp ce apucam următoarea creangă, aceasta s-a rupt ușor în mâna dreaptă. Fără să-mi fac prea multe griji, am scăpat-o și am întins mâna după alta. Apoi, creanga din mâna stângă s-a rupt. Doar ușor îngrijorat, am întins mâna după alte crengi cu ambele mâini. Într-o clipă, ambele crengi de sub picioarele mele s-au rupt și am devenit brusc foarte îngrijorat! Mi s-a părut că am rămas suspendat în aer pentru o scurtă clipă – suficient de mult timp cât să-mi dau seama de situația mea și să compun o scurtă rugăciune.

„Doamne, dacă mă scoți viu din asta”, am promis, „nu voi mai face asta!”

Probabil m-am lovit cu capul de ceva în timp ce mă prăbușeam spre pământ, căci nu-mi mai amintesc nimic despre coborâre. M-am trezit din inconștiență cu fața în jos în grămada de frunze. În timp ce mă împingeam în sus, puteam vedea exact același model de frunze în fața mea pe care îl visasem mai devreme.

Imediat, sângele a început să curgă din urechea mea dreaptă sfâșiată, împrôscând frunzele. Era straniu să văd în stare de veghe ceea ce visasem chiar în acea dimineață. Nu era prima dată când se întâmpla așa ceva și nici nu avea să fie ultima. Totuși, claritatea extremă a visului și potrivirea exactă a imaginii – până la nervurile frunzelor – l-au făcut neobișnuit de memorabil și au exclus un simplu déjà-vu. Mai târziu, mi-am dat seama de semnificația acestei experiențe: viețile noastre sunt foarte atent scrise de Dumnezeu până în cel mai mic detaliu și El ne trimite avertismente!

În rest, nu am fost rănit și m-am ridicat să evaluez pagubele. Privind în sus, am văzut că trupul meu, în cădere, rupsese toate ramurile de pe o parte a copacului; lăsând proeminente zimțate, ca niște cuțite, ieșind din trunchi. Ramurile rupte formau o grămadă mare care acum se sprijinea de trunchi. Capetele lor ascuțite se îndreptau spre cer ca niște sulițe. Aterizasem chiar lângă grămadă, la câțiva centimetri, la un pas să fiu străpuns. Gândul m-a făcut să tremur. Încă o dată, eram foarte recunoscător că sunt în viață.

Asta s-a întâmplat într-un weekend, iar mama lucra la acea vreme ca profesoară de engleză, așa că atunci când am ajuns acasă, am găsit-o pe mama la ocupația ei obișnuită, corectarea lucrărilor elevilor. S-a întors să se uite la mine când am anunțat-o că se întâmplase ceva care necesita atenția ei. Draga mea mamă a intrat inițial în stare de șoc, văzându-mă stând acolo cu hainele rupte și

murdare, rânjind larg, acoperit cu sânge pe toată partea dreaptă a capului și a gâtului. Apoi i-a revenit calmul și mi-a cerut o explicație.

I-am povestit întâmplarea în timp ce conducea spre cabinetul doctorului, dar nu a fost impresionată de aventura mea îndrăzneță. Doctorul mi-a pus câteva copci în ureche și m-a trimis acasă cu niște sfaturi bune despre cum să stau departe de copacii cu crengi uscate. În mare parte, l-am ascultat și mi-am ținut promisiunea făcută lui Dumnezeu.

Cele mai profunde experiențe pe care le-am trăit acolo au fost experiențele extracorporale. Interesul meu pentru chestiuni spirituale fusese stârnit de unele dintre cărțile mai neobișnuite din biblioteca Bisericii Unitariene. De asemenea, căutam explicații pentru experiențele paranormale pe care le aveam, așa că am comandat mai multe cărți din reclamele pe care le-am găsit în ultimele secțiuni ale unor reviste pe care le aveam. Acestea nu erau despre creștinism, ci despre percepția extrasensorială, citirea gândurilor și proiecția astrală – teme oculte.

Folosind tehnici învățate de la o sursă despre controlul minții, am învățat să-mi detașez spiritul de corp. De cele mai multe ori, era doar pentru câteva secunde, înainte ca o perturbare să-mi întrerupă concentrarea și să fiu absorbit înapoi în corp. Cu toate acestea, uneori puteam pluti în sus și în afară, apoi să plutesc prin dormitor. În această stare, mi-am dat seama pentru prima dată că exista o altă dimensiune a realității. De exemplu, în spirit, puteam vedea că dormitorul meu era vizibil diferit în tărâmul spiritual față de realitatea fizică. Diferențele m-au nedumerit până când mi-am dat seama că nu numai că îmi păraseam corpul, dar intram și într-o lume paralelă cu cea fizică pe care o cunoșteam anterior. Existau diferențe subtile între ele în ceea ce privește legile fizicii, cum ar fi propagarea luminii, relațiile spațiale și curgerea timpului. Dar vizitele mele erau prea scurte și rare pentru a examina îndeaproape aceste fenomene. În acea stare, am simțit și o prezență malefică acolo care mă înspăimânta; exista un sentiment de pericol.

Experiențele nu au fost doar tulburătoare, ci și dificil de realizat. Așadar, temându-mă de pericolele ascunse, tulburat de sentimentele amplificate ale răului și descurajat de efortul dificil implicat, am abandonat în cele din urmă experimentarea cu aceste lucruri. Incursiunea mea limitată în ocultism mă înspăimânta și mă dezgusta. Cu toate acestea, încă îmi doream să învăț mai multe despre lucrurile

spirituale, dar mi-am dat seama că îmi doream ceva pur, curat și sigur. De asemenea, tânjeam după un tată.

Asta m-a pregătit pentru ceea ce am găsit în timpul vacanței de Crăciun din 1978. Mă uitam la televizor și schimbam canalele în mod nepăsător, căutând niște programe interesante. După ce am schimbat mult canalele, am dat peste un program numit „Show My People”. Era difuzat de la Universitatea Bob Jones (BJU) din Carolina de Sud. Un vorbitor, Dr. Bob Jones III, le vorbea telespectatorilor despre Isus Cristos. Nu mai văzusem niciodată pe nimeni la televizor vorbind deschis despre creștinism și am decis să mă uit o vreme. În cele din urmă, Dr. Jones a spus ceva cu care m-am putut identifica.

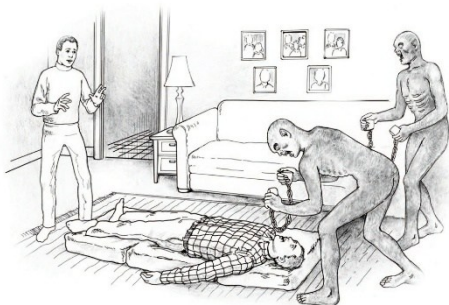
„Simți un gol în inimă?”, a întrebat el, cu un accent târăgănat pitoresc sudist. Întrebarea lui mi-a atras atenția, pentru că era adevărată. „Asta pentru că ai nevoie de Isus Cristos în inima ta”, a explicat el.

Această afirmație mi s-a părut mai logic decât toate cărțile pe care le citisem, cântecele pe care le auzisem și predicile pe care le ascultasem până în acel moment. Voiam să știu mai multe, așa că am luat un creion și o hârtie și am notat numărul de telefon la care ne-a invitat Dr. Jones să sunăm. După program, am sunat la numărul respectiv și mi s-a dat o adresă la care să scriu pentru mai multe informații.

Scriind acea primă scrisoare a însemnat începutul călătoriei care m-a condus chiar la porțile raiului și ale iadului!

Capitolul 7 – La Porțile Iadului

„Iată că toate sufletele sunt ale Mele. După cum sufletul fiului este al Meu, tot așa și sufletul tatălui este al Meu. Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” (Ezechiel 18:4).

Doi demoni au intrat în sufrageria mea cu lanțuri, ca să mă lege și să mă ducă în iad pentru veșnicie!

Trupul meu zăcea încă pe podeaua sufrageriei noastre când m-am întors de la vizita în dormitoarele copiilor mei. Stăteam lângă picioarele lor și mă întrebam dacă există o modalitate de a-l reînvia, când am simțit o senzație nouă. Era asemănătoare cu sentimentul pe care îl am atunci când frica se acumulează pentru că un pericol necunoscut se apropie în întuneric. Era acel tip de frică care-ți ridică părul pe spinare. Acum, un sentiment palpabil de rău a început să pătrundă în cameră și am simțit emanații distincte de ură intensă.

Deodată, prin colțul de sud-vest al sufrageriei, au apărut două siluete întunecate, de mărimea unui om. Aveau forma unor bărbați înalți, slabi, dar musculoși; acoperiți în întregime de păr negru, scurt și aspru. Aveau fante galbene strălucitoare în loc de ochi și gheare negre curbate pe toate cele douăzeci de degete, de la mâini și de la picioare. Fiecare din ei purta o pereche de cătușe și râdeau. În timp ce râdeau, puteam vedea în gurile lor roșii și deschise, din care se dezveleau niște colți scurți și albi. Pe măsură ce se apropiau, creaturile au început să comunice cu mine.

Nu-mi vorbeau în sens convențional, ci își proiectau gândurile direct în mintea mea. Era o explozie zgomotoasă de gânduri, emoții

și imagini. Aveau minți foarte sălbatice și haotice. Gândurile de foame le dominau gândirea, iar acea foame era îndreptată spre mine!

Îmi era clar că nu mă considerau o persoană; o ființă umană cu personalitate, conștiință, emoții, sentimente și scop, ci doar hrană și combustibil. Intenționau să mă captureze și să mă ducă înapoi cu ei în iad, pentru consum și tortură brutală și nesfârșită, pentru a-și satisface plăcerile perverse și sadice.

Întregul schimb de replici a durat mai puțin de o clipă, dar cantitatea de informații schimbate a fost uluitoare. Am avut o licărire a iadului, care mi-a arătat clar că este un loc uluitor, îngrozitor, plin de suferință, haos, nebunie și abuz, care depășește palidul și restrânsul efort al limbajului uman de a-l descrie.

Durerea atroce, foamea, epuizarea, boala, setea extremă, trauma și chinul dominau imaginile pe care le împărtășeau. Era o groază dincolo de înțelegerea umană: fără ușurare, fără speranță, fără răgaz. Am primit o viziune a unei existențe fără sens, fără lege, haotică, disjunctă, fără scop, la mila unor puteri implacabile și extrem de ostile. Eram îngrozit și disperat, totuși pentru ei era ceva firesc, părând perfect adaptați unui mediu atât de pervers. Acestea erau creaturi cu adevărat îngrozitoare – monștri!

Am protestat, simțind că acest lucru nu era corect. Eram un creștin credincios și practicant. Fusesem asigurat de liderii și învățătorii bisericii de mântuirea veșnică, de admiterea mea în rai când voi muri. Îl mărturisisem public pe Cristos ca Mântuitor, fusesem botezat, studiasem Scripturile, mă rugasem și participasem regulat la biserică și donasem bani și timp. Chiar fusesem învățător la școala duminicală, administrator al bisericii și plecasem în călătorii misionare pe termen scurt! Eram considerat un creștin model de către unii și făcusem tot ce mă învățase biserica, chiar mult mai mult decât majoritatea colegilor mei.

Creaturile râdeau de asta. Mi-au inundat mintea cu o listă remarcabil de cuprinzătoare și bine organizată a tuturor păcatelor pe care nu le mărturisisem și de care nu mă pocăisem în mod corespunzător în timpul vieții mele. Din copilăria târzie și până în prezent, își aminteau totul, de la o agrafă de hârtie furată la o factură neplătită.

Știau despre fiecare exemplu de cuvânt nepolitic, comportament nepolitic, indiferență față de ceilalți și copiere la un examen sau la o team, până la absolut fiecare minciună și fiecare act de egoism, lașitate sau lene. Din fericire, păreau să nu-mi fi cunoscut

gândurile personale, dar asta nu era o consolare, pentru că simțeam că erau extrem de puternici și că propria mea putere era insuficientă pentru a rezista sau a argumenta. Într-o clipă aveam să fiu târât neputincios spre condamnarea veșnică.

Pe măsură ce se apropiau, creaturile continuau să se laude că fuseseră cu mine toată viața și că lucraseră constant pentru acest moment. Încercaseră să mă ispitească și să mă omoare pentru a-mi compromite relația cu Dumnezeu și a-mi secera sufletul.

Îmi veneau în minte imagini ale numeroaselor dăți în care scăpasem la limită de moarte. Ele fuseseră în spatele fiecăreia dintre acele situații. Datorită protecției lui Dumnezeu, nu mă puteau ucide complet, dar puteau manipula sentimentele și percepțiile mele și ale altor oameni, pentru a ne face să luăm decizii proaste care duc la tragedie. Incidentul cu soba era doar cel mai recent. Acum erau înfometaji și nerăbdători să profite de pe uma roadelor muncii lor.

Am simțit că nu era corect și mi-am căutat cu disperare în minte o modalitate de a scăpa de această soartă. Creaturile (presupun că erau demoni, dar nu și-au dat numele) se apropiau de mine. Știam că mai exista o singură ultimă oportunitate de a scăpa de ele și trebuia să fie cea potrivită.

Mi-am amintit ce-mi spusese Dave Guersini odată la o întâlnire a bisericii de casă din Plainsboro, New Jersey. Era un tip neobișnuit și vorbea adesea despre miracole, demoni și lucruri spirituale în afara subiectelor normale, discutate oficial, în biserică. Era carismatic în credințele sale și îmi dăduse cărți despre darurile Duhului Sfânt, despre exorcizare și altele asemenea, pe care le-am citit cu conștiinciozitate și le-am pus în raft, după ce am făcut puține progrese tangibile și practice pe aceste subiecte. Totuși, un lucru pe care mi-l spusese mi-a revenit din memorie.

„Dacă întâlnești vreodată un demon”, spusese el, „mustră-l în numele lui Isus Cristos”.

Dând ascultare sfatului lui Dave, mi-a salvat literalmente viața, viața veșnică. Știind acest lucru mă face să mă întreb acum câtor oameni pe care i-am întâlnit de atunci aș fi putut să le spun ceva despre asta, dar nu am făcut-o. Imediat, le-am trimis gândul înapoi demonilor:

„Vă mustru în numele lui Isus Cristos!”

Și instantaneu au dispărut; ca și cum o bilă de demolare i-ar fi lovit direct și i-ar fi trimis înapoi în locul de unde veniseră. Încă o

dată, stăteam singur în sufragerie, cu corpul întins pe podea. M-am uitat în jur și m-am întrebat care va fi soarta mea acum.

Am fost respins atât din rai, cât și din iad? Voi rătăci lipsit de trup, poate până în Ziua Judecării sau pentru veșnicie? Nu mi-a plăcut acest gând și îmi imaginam că ar putea exista și alte primejdii și amenințări pentru un spirit fără trup, când s-a întâmplat al treilea lucru remarcabil.

Capitolul 8 – Mi-am dat seama de nevoia mea de Dumnezeu

„De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre, căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.” (Ioan 8:24)

După ce l-am contactat prin intermediul programului de televiziune, am corespondat timp de câteva luni cu Dr. Jones, iar el a intrat în mai multe detalii despre cine este Isus și ce necesită relația noastră cu Dumnezeu. În adolescență, am fost profund impresionat de faptul că un președinte de universitate arăta interes față de mine ca individ și își făcea timp să-mi scrie scrisori.

După ce a fost mulțumit că am înțeles elementele de bază ale Evangheliei, Dr. Jones mi-a recomandat să mă întâlnesc personal cu un pastor local, care putea răspunde mai direct la întrebările mele și să mă învețe mai detaliat. Mi s-a părut o idee bună, așa că i-am cerut recomandarea. Dr. Jones m-a îndrumat către un absolvent al BJU, Reverendul Charles B. Gross. După ce l-am contactat pe pastor, acesta a aranjat să mă întâlnească la noi acasă, cu permisiunea mamei mele.

Pastorul Gross a venit la noi acasă în primăvara aceea. În felul său umil și liniștit, mi-a explicat diferența dintre dreptate și păcat, relația dintre Dumnezeu și omenire și nevoia mea de mântuire de moarte și condamnare. Explicația sa răbdătoare a inclus un avertisment că respingerea planului lui Dumnezeu însemna moartea și mersul în iad pentru veșnicie și că Dumnezeu promisese să-i primească în rai pe cei care acceptă planul Său, unde vor avea viață veșnică.

L-am crezut. Ceea ce spunea avea sens și am putut vedea cum se potrivea cu ceea ce observasem în scurta mea viață până în acel moment. Știam de asemenea că nu vreau să merg în iad. A merge în rai era atrăgător, dar reverendul era destul de vag despre cum era raiul și ce îl făcea atât de dezirabil.

„Ce fac oamenii în rai?”, m-am întrebat. Viața veșnică părea în mod natural mult mai bună decât moartea, dar m-am întrebat de ce atât credincioșii, cât și necredincioșii trebuiau să sufere moartea fizică. Pastorul Gross a explicat că toată lumea trebuie să moară și că, după Înviere, Dumnezeu îi separă pe cei mântuiți de cei care vor pieri în Ziua Judecării.

Explicația nu mi s-a părut suficient de satisfăcătoare pentru mine. M-am gândit că dacă Cristos a murit deja pentru noi, de ce ar mai trebui să murim și noi, de vreme ce păcatele noastre erau iertate?

Acest aspect m-a nelămurit, dar întrucât nu am putut obține un răspuns mai bun, am lăsat întrebarea deoparte pentru a investiga subiectul mai amănunțit mai târziu. A muri, în orice sens, mă deranja foarte mult, căci, deși viața mea era departe de a fi perfectă, îmi plăcea să trăiesc!

Principalul punct pe care l-am înțeles a fost că exista o distincție în comportament între dreptate și păcat. Dreptatea înseamnă să faci voia lui Dumnezeu, iar păcatul înseamnă să te opui voinței lui Dumnezeu. Dumnezeu va răsplăti ascultarea cu viața veșnică în rai, împreună cu anumite recompense, și va pedepsi păcatele prin moarte și chinurile iadului. Ceea ce nu era clar era criteriul în baza căruia erau definite binele și răul.

Mi se părea că existau opinii diferite, arbitrare, și dificultăți evidente în a-L consulta direct pe Dumnezeu. Speram că Pastorul Gross va clarifica acest lucru, dar m-a îndrumat doar către Biblie. Nu s-a discutat atunci, dar urma să mai aștept până când altcineva mi-a explicat rolul Duhului Sfânt.

În acea etapă a educației mele, acest lucru doar a complicat problema, deoarece Scripturile erau mult dincolo de modesta mea capacitate adolescentină de a înțelege astfel de lucruri. Spre sfârșitul iernii anilor '78-79, pastorul Gross mi-a dat un bun început sugerându-mi să citesc Psalmul 119. Acest lucru m-a ajutat, deoarece mi-a inspirat respect pentru legile lui Dumnezeu și m-a determinat să le studiez în profunzime.

Cel mai interesant punct pe care l-am realizat pentru prima dată a fost că putea exista o interacțiune personală între mine și Dumnezeu – o relație! Acest lucru mi se părea profund. Crezusem în Dumnezeu de când mă știam, dar acum înțelegeam pentru prima dată că puteam să comunic cu El.

Ceea ce lipsea din conversație era o explicație a principiilor pe baza cărora funcționa întregul sistem. Aceasta avea să apară ani mai târziu, când am aflat despre subiecte mai complexe, cum ar fi frica de Dumnezeu, credința și iubirea altruistă.

Ce m-a pregătit pentru acest moment? Am observat conversații similare în care Evanghelia era prezentată clar, iar ascultătorul fie o respingea categoric, fie amâna la nesfârșit luarea unei decizii. Acest lucru era dificil de înțeles pentru mine, deoarece subiectul general mi se părea foarte clar, așa cum l-a explicat pastorul Gross.

Chiar și la șaisprezece ani, puteam privi în jur și vedea că sunt o ființă uimitor de complexă și minunat concepută, trăind într-o lume

a miracolelor și minunilor permanente. Este adevărat că totul pare deformat și pervertit din cauza răutății unor oameni și a haosului și dezordinii care afectează mediul nostru. Pentru mine era ca și cum aș fi un sălbatic; stând printre ruinele unei mari civilizații și observând lucrările magnifice ale predecesorilor mei.

Nu știam ce se întâmplase înainte de vremea mea, dar nu exista nicio îndoială că lucrurile fuseseră foarte diferite înainte, poate mai bune sau chiar minunate, dar ceva mersese foarte prost și totul se schimbase. Teoriile unui univers fără cauză și fără scop pe care le învățasem la școala publică mi se păreau niște bolboroseli aberante.

Amintirile mele datează de la o vârstă undeva între doi și trei ani, când familia mea locuia în apartamentele Pineview din Plainfield, New Jersey. Unele dintre acele prime amintiri includ conștientizarea unei prezențe spirituale în jurul meu. Uneori era bună, însă de cele mai multe ori era malefică. Nu-mi plăcea prezența malefică și tânjeam după ceva bun. Am simțit și un sentiment al destinului și al scopului. Este dificil de spus de unde a venit. Nici părinții mei, nici profesorii mei nu au încercat vreodată să-mi insuflă astfel de gânduri.

Acest lucru ar putea fi comparat cu pasiunea ritualică a sorei mele pentru curățenie și organizare, ceva ce mie îmi lipsește. Întrebată de unde îi venea, ea răspundea: „Este pur și simplu ceva ce mi-a fost dat”. Deci, se pare că este la fel și cu mine. Conștiința mea spirituală este pur și simplu ceva ce Dumnezeu a pus în mine de la început; deși bănuiesc că o parte din ea a fost ca răspuns la rugăciunile bunicii mele materne.

Mildred Green, bunica mea, era o femeie devotată care se ruga în mod regulat pentru familia ei. Ea și mama mea au fost singurii membri ai familiei mele care m-au încurajat în credința creștină. Pe scurt, mi s-a părut natural că Dumnezeu există și că mă pot raporta la El în mod direct. Este o parte atât de fundamentală a personalității mele, încât mă uimește foarte mult când alți oameni gândesc diferit. Sunt atât de recunoscătoare pentru acest dar.

Deși mă face diferit de majoritatea oamenilor și chiar mă pune în conflict cu unii, accept cu bucurie dificultățile pe care le aduce, atunci când văd efectele pe care le are asupra vieților celor cărora le lipsește. Acest dar îmi dă pasiunea de a căuta adevărul și sensul în viață; de a-L căuta pe Dumnezeu și de a învăța despre lucrurile spirituale. Mă face sensibil la forțele spirituale din jurul meu și mă avertizează când pericolul sau o diversiune se apropie.

Simțul spiritual este departe de a fi fiabil sau precis și încă băjbâi orbește în multe privințe, dar este mult mai bine decât să nu-l am deloc. Îi văd pe cei cărora le lipsește acest simț ca urmărind monomaniacal lucruri trecătoare care în cele din urmă nu au nicio valoare: plăcerea senzuală, popularitatea, puterea temporară, bogăția materială, controlul și influența asupra oamenilor și alte lucruri de acest gen. Ei ratează atât chemarea de a căuta bogății mai mari, cât și avertismentele că își pun în pericol chiar sufletele.

De asemenea, pot vedea tipare în lumea din jurul meu, care sunt ca semnătura unui maestru artist la lucru. Acestea sunt subtile, dar lăsate în mod deliberat pentru cei care le caută. Aceste experiențe mă fac să tânjesc după niveluri mai înalte ale acestui dar îmi și doresc ca mai mulți oameni să-l împărtășească cu mine, căci atunci ar putea porni în aceeași călătorie uimitoare care m-a dus în familia veșnică a credincioșilor – în îmbrățișarea lui Dumnezeu și în Biserica Sa! Și, o, Doamne, Dumnezeu are o familie extrem de interesantă!

Capitolul 9 – Față în față cu Cristos

„Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: «Arată-ni-L pe Tatăl?»” (Ioan 14:9)

Am început să simt o altă emoție, de aceeași intensitate cu ura pe care o simțisem mai devreme, dar de data aceasta era o senzație profundă de iubire. Era mai minunată chiar decât ura îngrozitoare. Imediat după ce am simțit-o, Isus a intrat în sufragerie din colțul de sud-est și a s-a oprit cu fața spre mine. Nu aveam nicio îndoială în prezența cui stăteam.

Arăta exact așa cum mi L-aș fi putut imagina: un bărbat caucazian cu părul castaniu până la umeri, o barbă scurtă și deasă, ochi căprui și o tunică albă care îi atârna până la picioarele încălțate cu sandale. Avea o robă albastru deschis atârnată peste un umăr, așa cum este adesea reprezentată în picturile populare pe care le văzusem în multe biserici. Nu-mi vorbea, dar, așa cum făcuseră și demonii, Își împărtășea gândurile cu mine telepatic.

În primul rând, Isus m-a făcut să știu că, deși era perfect conștient de păcatele și defectele mele, mă acceptase așa cum eram și mă iubea profund și necondiționat. Ușurarea mea a fost extraordinară, pentru că mă așteptam la o muștrare severă, având în vedere lista de păcate de care tocmai fusese acuzat de demoni. De asemenea, mi-a dat de înțeles că înfățișarea Lui nu era adevăratul Lui chip, ci că îmi apărea așa cum mă așteptam eu să arate, astfel încât să mă simt confortabil la întâlnirea noastră și că putea apărea oricui în orice fel, după cum era nevoie.

Cuvintele nu pot descrie cum era să fii în prezența lui Cristos. Ochii mei au văzut un om de înălțime și constituție medie, îmbrăcat în haine simple din secolul I. După cum spune Scriptura:

„El a crescut înaintea Lui ca o Odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.” (Isaia 53:2)

„Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Cristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om; S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2:5-8)

Ceea ce am simțit a fost cu totul altceva. În clipa aceea, am știut că mă aflam în prezența lui Dumnezeu, care, în acest caz, era persoana Fiului: Isus Cristos, una dintre cele trei persoane din Treime.

În acea stare spirituală, comunicarea era mult superioară față de ceea ce este în trup. Era instantanee, completă și acoperea un spectru senzorial amplu, care includea văzul, sunetul, sentimentul, gândirea, emoțiile și moduri complet noi și minunate care nu au echivalent pământesc.

Nu exista nicio îndoială cu privire la cine era acela în a cărui prezență mă aflam. Acesta nu era doar o ființă proslăvită sau o mare forță spirituală. Isus se acredita pe El însuși într-un mod inconfundabil. Știam că era El. Exista o autoritate sublimă, sigură pe sine și poruncitoare care emana din El atât de puternic, încât era tangibilă. Știam cine era El și era la fel de clar cine eram și eu, precum și marea diferență existent între noi.

Mi-e milă de creștinul apostat, creștinul fals, agnosticul, ateul, păgânul și mai ales, satanistul care se vor pomeni la Ziua Judecării! Nu va exista nicio tocmeală sau dezbateră cu Dumnezeu, și El nu va accepta nicio scuză.

Necredincioșii și toți ceilalți vor ști exact care este situația lor; și vor recunoaște greșeala teribilă, teribilă, teribilă, teribilă, teribilă, teribilă (nu există suficiente „teribili” în toate dicționarele din lume pentru a exprima ce vreau să spun) de a-L fi negat. În Ziua Judecării mă aștept ca singura comunicare să fie în esență într-un singur sens: de la Dumnezeu la om, căci nu există nicio posibilitate ca cineva să se certe cu Dumnezeu în prezența Lui.

El este minunat și nelimitat în perfecțiunea Sa, sfințenia Sa, infailibilitatea Sa, plenitudinea Sa, cunoașterea Sa despre noi și în orice alte calități sau atribute. Cea mai uimitoare justificare pe care o persoană sau orice adunare de oameni ar putea-o concepe nu are absolut nicio șansă să reziste examinării minuțioase a lui Dumnezeu! El este cu siguranță un Dumnezeu iubitor, chiar milostiv, dar este și înfricoșător până la moarte în măreția, completitudinea și perfecțiunea Sa!

În mod ciudat, experiența nu a fost copleșitoare. Isus nu a strălucit cu o lumină puternică și nu a fost înconjurat de o oaste de îngeri puternici. Nu exista nicio coroană sau sceptru care să-I marcheze statutul și nu avea nevoie de vreun crainic care să-L prezinte. Nu a avut nevoie de niciun fel de zorzoane divine pentru a-

Și comunica statutul. Prezența Sa a fost suficientă pentru ca mintea mea să stabilească cine este El.

Singura analogie pe care o pot face este că a fost ceva asemănător cu a fi în prezența unei adevărate regalități. Calmul lui Isus, felul în care a stat, felul în care ochii Lui m-au privit și gesturile perfect sincronizate și controlate pe care le-a făcut, toate L-au marcat ca AUTORITATE. Persoana Lui inspiră o venerație nemărginită. Radia o siguranță absolută. Însăși gândurile Lui îmi erau atât de perfecte în toate privințele, încât păreau inevitabile. Prin comparație, propriile mele eforturi de a mă prezenta și de a-mi compune gândurile păreau iremediabil stângace și incoerente. Totuși, nu am detectat nici cel mai mic element de respingere, repulsie sau atitudine condescendentă în comportamentul Lui față de mine.

Conștientizarea totală a mea mă făcea, de asemenea, să mă simt într-un fel gol, ba chiar mai rău, complet transparent. Nimic nu-I era ascuns. Cu mai puțin efort decât un gând, El mi-a făcut clar că știa absolut totul despre. Într-un fel, mă făcea să mă simțeam teribil de vulnerabil, dar într-alt fel, era liniștitor.

Era la fel de clar că Isus era acolo pentru binele meu și nu pentru a mă condamna sau a-mi face rău. Îi păsa profund de mine. Este un adevărat păstor și își cunoaște turma mai intim decât și-a cunoscut vreodată orice om soția sau copiii. Isus mă cunoștea mult mai bine decât mă cunoșteam eu însumi.

Citiseam asta în Scripturi, dar întâlnirea directă a fost totuși o revelație. Dacă m-a impresionat faptul că un rector al unei universități putea arăta un interes direct și personal față de mine, am fost uimit că Dumnezeu m-a prețuit atât de mult încât mi-a acordat o atenție atât de profundă și detaliată!

Dacă am simțit frică și dezgust atunci când demonii mi-au dezvăluit cunoștințele lor despre păcatele mele, am simțit rușine și disperare când am înțeles cât de bine erau cunoscute de Dumnezeu toate eșecurile mele. În absența standardului sfințeniei Sale, în funcție de care să mă pot evalua, ajunseseam să mă consider o persoană destul de bună. În prezența lui Isus, acea iluzie a fost spulberată ca un fum de un vânt puternic.

Lucrurile pe care le consideram triumfuri au fost dezvăluite ca niște încercări slabe, eșuate. Calitățile pe care le consideram nobile au fost expuse ca slăbiciuni care necesitau indulgență. Faptele mărețe care m-au făcut să cred că sunt plăcut lui Dumnezeu păreau niște erori comice și grotești. Cu toate acestea, nu simțeam o muștrare

nemiloasă sau o critică dură. Era pur și simplu adevărul: dezvăluit în liniște, clar și cu dragoste. Isus nu încerca să mă doboare, ci să-mi arate calea spre înălțare. Primul aspect cheie pe care l-am ratat a fost că până și lucrurile bune pe care le făcusem erau făcute cu motivații greșite! Făcusem lucruri cu adevărat benefice pentru alții și sacrificii reale din timpul și resursele mele. Cu toate acestea, toate motivele mele erau egoiste: să câștig un loc în rai, să obțin un anumit statut, să merit o recompensă, să le fac pe plac altora etc.

Ceea ce am ratat a fost că ar fi trebuit să le fac pentru că îl iubeam pe Dumnezeu, să-I fac pe plac, să-I aduc glorie. Nu era vorba de a-I mângâia egoului lui Dumnezeu, nu are nicio legătură cu asta. A-I da glorie lui Dumnezeu este un privilegiu sublim, care îl înalță pe cel care îl dăruiește. Scopul său este de a-i atrage pe alții la El și de a construi relații cu Dumnezeu.

În general, există doar trei activități care au valoare în veșnicie:

1. Ceea ce facem pentru a ne îmbunătăți spiritual (adică în caracter, după asemănarea lui Cristos).

2. Ceea ce facem pentru alții (în special ceea ce alții nu pot, nu că nu vor, dar nu pot face pentru ei înșiși).

3. Ceea ce facem pentru a-I fi plăcuți lui Dumnezeu (adică să ne arătăm dragostea pentru El). Puține alte lucruri contează cu adevărat!

Al doilea punct cheie care a ieșit la iveală din toate acestea a fost că încercasem să trăiesc după proprii mei termeni, după propria mea putere, bazându-mă pe propria mea inteligență și folosind doar propriile mele resurse. Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca cineva să trăiască exclusiv așa. Ca Fiu al Omului, Cristos a demonstrat că omul muritor poate trăi fără păcat, dar numai urmând cu strictețe îndrumarea Tatălui nostru Ceresc (Ioan 5:19, 30).

Ca mulți alții, am crezut o minciună vicleană a diavolului. Aceasta este minciuna că putem face orice fără Dumnezeu. Această minciună pernicioasă este o capcană. Diavolul nu poate lupta direct cu Dumnezeu și nici cu noi, atunci când suntem una cu Dumnezeu. În adevăr, Satana este deja învins. Singura modalitate prin care ne poate birui este făcându-ne să ne separăm de Dumnezeu și să ne expunem. Dacă credem în minciuna că putem trăi și acționa independent de Dumnezeu devenim vulnerabili în fața inamicului.

Aceasta este eroarea fundamentală a mândriei: să credem că știm mai bine, că putem face mai bine și că suntem cineva sau avem ceva separat de Dumnezeu. Declarându-ne independența față de

Dumnezeu devenim implicit proprietatea diavolului! (Nu există un teritoriu spiritual neutru.)

„Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce-L vede pe Tatăl făcând, și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai. Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.»“ (Ioan 5:19,30)

„Cine nu este cu Mine este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine risipește.“ (Matei 12:30)

Aceasta nu înseamnă că nu ar trebui să folosim abilitățile și priceperile pe care le avem. Totuși, acestea sunt doar puncte de plecare. Când le folosim, acestea trebuie folosite pentru Dumnezeu, în slujba altora. Această atitudine ne face parteneri în lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu se implică apoi în lucrarea noastră și ne întărește lucrările cu o gamă largă de puteri și scopuri subtile, dar foarte eficiente, care sporesc considerabil efectul pe care îl avem.

El lucrează cu noi ca partener. În acest fel, cuvintele și faptele noastre capătă o viață proprie și se inițiază un proces care continuă să creeze rezultate mult timp după ce am încetat să mai fim implicați activ. De aceea, se poate realiza mult mai mult atunci când facem lucrurile cu motive corecte. Ceea ce facem doar prin propriile noastre puteri și pentru propriile noastre scopuri începe și se termină doar cu acele acțiuni în care suntem implicați direct. E ca diferența dintre noapte și zi!

Pe lângă faptul că știam că eram în prezența lui Dumnezeu, știam și că eram în prezența unui maestru profesor. Îmi amintea de zilele mele de licență, când mă chinuiam să înțeleg fizica. Mă luptam fără rost cu o problemă sau un concept ore în șir.

Când în sfârșit îmi recunoșteam că nu puteam face progrese suplimentare, mergeam la biroul profesorului meu, Dr. Ray Pfrogner. Îi explicam problema, iar el mă pune să o așez pe tablă (asta era înainte de vremea tablelor albe și a ecranelor tactile digitale) și să le rezolv problema.

Dr. Pfrogner avea un mod special de a le prezenta studenților o problemă care nu dezvăluia direct răspunsul, dar le deschidea ochii să-l vadă. Mă lăsa să rezolv problema și să o rezolv cât de departe puteam. Apoi, Dr. Pfrogner spunea câteva cuvinte, iar problema dificilă devenea evidentă.

De mai multe ori, tocmai îi expusesem problema pe tablă, când dintr-o dată mi-a fost clar cum să o rezolv. Ușurința cu care a clarificat-o a fost jenantă pentru mine, căci am văzut imediat cât de simplă era problema în realitate și cum ar fi trebuit să o rezolv singur.

A fost la fel, doar că mai mult, în tomp ce m-am aflat în prezența lui Cristos. Mi-a arătat că prin ascultare de Dumnezeu, orice este posibil în cadrul voinței lui Dumnezeu. Un punct pe care mi-l voi aminti mereu cu surprindere și rușine a fost că Biserica ar fi putut câștiga întreaga lume pentru Cristos în orice generație, din vremea apostolilor până în epoca noastră actuală. Doar lenea, egoismul, timiditatea și necredința (și în principal aceasta din urmă) au ținut Biserica în loc.

În cazul meu, credeam că mă luptasem enorm să realizez progresul modest pe care îl făcusem ca și creștin. Totuși, într-o clipă, a fost clar că nu mă luptasem cu adevărat să îndeplinesc voia lui Dumnezeu, ci să-i opun rezistență! Mai rău, încercasem să-mi impun voința mea înaintea scopurilor lui Dumnezeu!

Suntem făcuți să ascultăm de Dumnezeu și este într-adevăr cel mai natural lucru pentru noi! Totuși, mi-era teamă să cedez pentru că ar trebui să renunț la păcate și la obiceiuri fără valoare, de care mă bucuram mai mult decât de părțășia cu Dumnezeu. Era cu adevărat îngrozitor să văd aceste lucruri clar. Mi-era teamă că Dumnezeu îmi va cere să fac ceva ce nu voiam să fac, nu puteam face sau care ar implica jenă sau respingerea altora.

Privind în urmă, am văzut cât de nechibzuite erau acele gânduri. Adevărat, existau obstacole, dar pentru fiecare obstacol, Dumnezeu oferă un remediu. A fost extrem de umilitor pentru mine să văd cât de simplu era adevărul și cât de complicată și întortocheată îmi făceam viața, pentru a evita să recunosc ceea ce știam cu adevărat de la bun început. Durerea și rușinea pe care le simțeam nu veneau de la Isus, ci din interiorul meu. Mi-am dat seama că nu găsisem răspunsurile pentru că de fapt nu voiam să le gădesc.

Până atunci, eram creștin de aproximativ șaisprezece ani. Citisem Biblia de mai multe ori, în diverse traduceri. Ascultasem, de asemenea, nenumărate predici și citisem echivalentul unei mici biblioteci de cărți, scrise de autori creștini. Știam adevărul. Știam chiar mai mult decât atât, pentru că tot ce trebuia să știu se afla în Scripturi. La urma urmei, exact asta a trebuit să înceapă Isus în viața Sa muritoare!

Dar, asemenea tânărului bogat descris în capitolul 19 din Evanghelia Sfântului Matei, am iubit familiarul și confortabilul mai mult decât calea lui Dumnezeu. Mi-am croit drum prin Biblie cu grijă. Am selectat ceea ce voiam să cred și am renunțat la ceea ce nu mi plăcea sau am înlocuit-o cu ceva ce credeam că are mai mult sens decât Cuvântul lui Dumnezeu. A fost ușor, deoarece cei din jurul meu făceau același lucru și păreau să se descurce foarte bine.

Această aparență s-a risipit complet în prezența Omului Adevărat, Isus Cristos. Am știut atunci că nu mă descurcam bine. Știam că nici profesorii, pastorii și colegii mei creștini nu erau mai bine situați. Nu există scuze înaintea lui Dumnezeu. Isus este standardul și El a dovedit în propria persoană că imposibilul era posibil – și nu puteam nega asta.

Ceea ce am ratat sau mai degrabă am respins este adevărul simplu că trebuie să căutăm unitatea în Dumnezeu în ascultare de Dumnezeu. Trei indicii principale în acest sens se află în aceste versete:

„Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața pământului.” (Numeri 12:3)

„Cei blânzi moștenesc țara și au belșug de pace.” (Psalmul 37:11)

„Căutați-L pe Domnul, toți cei smeriți din țară care împliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mâniei Domnului.” (Țefania 2:3)

Blând nu înseamnă slab. Înseamnă ascultător!

Creștinii îl înving pe diavol prin ascultarea de Dumnezeu. Un creștin ascultător are în spate protecția, puterea și providența deplină a lui Dumnezeu. Cu toate acestea, în momentul în care se îndepărtează de ascultarea de Dumnezeu, este pe cont propriu – în anumite limite, și exact acolo îl vrea Satana.

O mare dificultate constă în cunoașterea voinței lui Dumnezeu pentru o anumită persoană. A extrapola din Scripturi și a aplica la detaliile vieții de zi cu zi este adesea o provocare, deoarece suntem de obicei supuși unor nenumărate cerințe și impulsuri conflictuale. Cheia aici este să începem în ascultare și să continuăm progresiv în ea pe măsură ce relația cu Dumnezeu crește. Ascultarea începe cu revelarea voinței lui Dumnezeu în Biblie.

Decalogul⁶ este un bun model de la care să pornești, dar cele patru interdicții⁷ sunt aplicabile în special creștinilor. (Nu este o coincidență că ambele sunt repetate pentru a fi subliniate!) Acestea sunt urmate de revelațiile profeților și de învățăturile apostolilor. Totuși, fiecare are un punct de plecare diferit; și de-a lungul vieții, există provocări, exerciții și teste regulate.

Pentru a evita eșecul (căderea), o persoană trebuie să dezvolte o relație strânsă cu Duhul Sfânt. Păcatul este cel care interferează cu acest lucru. Duhul Sfânt ne comunică de obicei ceea ce trebuie să știm la un moment dat, dar fie nu știm cum să ascultăm, fie nu vrem. Păcatul și necredința din viețile noastre fac, de asemenea, dificil să-L auzim.

Acest lucru poate părea o buclă închisă din care scăparea este imposibilă. Cum se curăță o persoană de păcat pentru a putea primi Duhul Sfânt și a se feri de practicarea păcatului?

Detaliile fiecărui caz sunt diferite, dar principiile sunt universale. Citiți Biblia (sau ascultați pe altcineva citind-o). Ori de câte ori este identificat un păcat, pocăiți-vă, renunțați, respingeți, reformați-vă, iertați și apoi întăriți virtutea care vă protejează împotriva lui. Mai presus de toate, iertați. Fiți ca marele reformator Martin Luther, care s-a pregătit pentru lucrarea sa istorică a vieții mărturisind și pocăindu-se de tot ce i-a trecut prin minte; de la cel mai mare până la cel mai mic păcat. Luther a repetat apoi procesul iar și iar până când pocăința a devenit un obicei.

Acest exemplu arată că trebuie să ne curățim cu pasiune; nu o dată, ci în mod regulat! Și aceasta implică și harul lui Dumnezeu, căci baza pentru a obține orice iertare de la Dumnezeu este aceea că noi credem că Cristos a plătit pedeapsa pentru acel păcat. Ne pocăim de acel păcat, facem restituirea pentru acel păcat pe cât putem și îi iertăm pe cei care au păcătuit împotriva noastră. Ar trebui să ne iertăm și pe noi înșine! Pare o sarcină monumentală, dar în realitate cea mai mare parte a acestui lucru ar putea fi făcută (în afară de restituire) în mai puțin de o zi (pentru persoana obișnuită), dacă este făcută într-un mod concentrat și sistematic.

Odată ce păcatul este afară, Duhul Sfânt trebuie invitat înăuntru. Atunci El ne poate transforma natura astfel încât să nu fim nici măcar ispitiți să păcătuim. Nici măcar nu dorim asta. Mai mult, El ne dă noi

⁶ Exodul 20:1-17; Deuteronomul 5:4-21

⁷ Fapte 15:19-20,21:25

doriște pentru dreptate, sfințenie și perfecțiune; și cel mai important, o dragoste pentru Dumnezeu.

Aici devine atât de importantă lucrarea de eliberare. Majoritatea dorințelor și tendințelor noastre nelegiuite sunt înrădăcinate în prezența demonilor care sunt activi în noi sau în jurul nostru și ele ocupă rolul destinat Duhului Sfânt. Îndepărtarea păcatului din viețile noastre elimină temelul juridic spiritual care permite demonilor să lucreze în viețile noastre și să ne influențeze să ne răzvrătim împotriva lui Dumnezeu.

Îndepărtați influența lor, invitați Duhul Sfânt să umple acele părți ale ființei noastre pe care demonii le-au părăsit, iar influența bună și potrivită a lui Dumnezeu devine naturală și ușoară. Dacă-i lăsați în pace să-și facă lucrarea diabolică, ei vor lucra neobosit, neîncetat și cu sârguință pentru a ne separa de Dumnezeu și a ne distruge.

Un alt punct important este rolul laudei, închinării și rugăciunii în viața unui creștin. Acestea sunt protecția, uneltele și armele noastre. Acesta este un subiect vast și oricine neglijează aceste lucruri s-a predat deja dușmanului. Dacă nu învățăm să le folosim, ispita este să folosim dispozitive carnale care în cele din urmă nu fac decât să agraveze problemele.

Din nou, este nevoie de mai mult timp pentru a explica toate acestea decât mi-a luat mie să le înțeleg în prezența lui Isus. Aceste cuvinte sărace nu pot cu adevărat să redea ceea ce Isus m-a ajutat să înțeleg. Aceasta este doar o schiță. Totuși, este foarte important să înțelegem acest lucru, deoarece altfel nu putem face progrese reale în viață. Este util să știm că Isus dorește cu pasiune să ne dăm seama de aceste lucruri și este gata și dispus să-i ajute pe cei care și le doresc sincer și caută cu sârguință să le îndeplinească cu o motivație corectă.

Duhul Sfânt este dispus să ne ajute în toate etapele acestui proces. Recunoașterea acestui lucru înaintea lui Isus a fost pasul care mi-a deschis calea înapoi la viață; căci, așa cum acuzațiile demonilor mi-au adus condamnare și pedeapsă, judecata lui Cristos – odată cu recunoașterea păcatelor mele și repudierea lor – mi-a adus îndreptățire și mântuire.

Când am înțeles aceste lucruri, Cristos a indicat că era timpul să merg mai departe. Apoi Isus mi-a spus că voia să-mi arate ceva.

Capitolul 10 – Mă pocăiesc și mă rog pentru mântuire

„Într-adevăr, Moise scrie că omul care împlinește neprihănirea pe care o dă Legea va trăi prin ea. Pe când iată cum vorbește neprihănirea pe care o dă credința: Să nu zici în inima ta: «Cine se va sui în cer?» (să-L coboare, adică, pe Cristos din cer) sau: «Cine se va coborî în adânc?» (să-L scoale, adică, pe Cristos din morți). Ce zice ea deci? «Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta.» Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă Îl mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: «Oricine crede în El nu va fi dat de rușine.»” (Romani 10:5-11) [Vezi și Levitic 18:5; Deuteronom 30:12-14; Isaia 28:16])

În primăvara anului 1979, eu și pastorul Gross stăteam pe canapeaua din sufrageria mea din Titusville, iar el m-a condus în clasa „Rugăciune a păcătosului”. Împreună ne rugasem ceva de genul: „Tată Ceresc, mărturisesc că sunt păcătos și cer iertare. Cred că Domnul Isus Cristos a murit pentru păcatele mele și a înviat din morți. Mă pocăiesc de păcatele mele și Te rog să mă ierți. Te invit să vii în inima și viața mea. Vreau să am încredere în Tine și să Te urmez ca Domn și Mântuitor al meu, în numele lui Cristos. Amin.”

Pastorul Gross m-a asigurat acum că eram salvat din iad și că nimic nu-mi putea lua promisiunea lui Dumnezeu de mântuire veșnică. M-am simțit ușurat, dar l-am întrebat dacă și oamenii mă vor ierta. Am înțeles că majoritatea păcatelor mele erau lucruri greșite comise împotriva altora și doar indirect împotriva lui Dumnezeu, deși existau și acestea. A zâmbit și a clătinat din cap. Nu, asta era o altă problemă. Eram pe cont propriu când venea vorba de împăcarea cu oamenii. Acest lucru a fost puțin dezamăgitor, dar m-a ajutat să realizez că trebuia să fiu mai atent la modul în care îi tratam pe ceilalți.

Timp de câteva săptămâni după aceea, Pastorul Gross a venit la noi acasă și m-a învățat din Biblie. Când a simțit că eram sincer în credință și pregătit pentru mai mult, a aranjat să mă ducă la slujbele bisericești săptămânale, unde am fost reintrodus la cursuri biblice și predici. M-a impresionat faptul că pastorul bisericii făcea călătoria dus-întors de 32 de kilometri de la Trenton la Titusville, înainte și după slujbă, pentru a-mi permite să particip. A fost oarecum dezamăgitor pentru mine că nici mama mea, nici vreunul dintre copiii lui adulți nu l-au putut scuti de această datorie. Am simțit că era o povară pentru el, deoarece încă nu conduceam.

Charles B. Gross era pastorul Capelei Biblice Brae Burn; o mică congregație non-confesională din Trenton, New Jersey. M-am înțeles mult mai bine cu această biserică decât cu cea din Mountainside. În primul rând, eram mai în vârstă și mai ușor de învățat. În al doilea rând, acolo Evanghelia era predată simplu și clar. În această mică congregație, am primit și atenția directă și instrucțiunile personalizate de care aveam nevoie pentru a înțelege și a crește în credința creștină.

Slujbele erau mai informale decât observasem anterior și nu existau tradiții medievale cu haine ciudate și rituri nefamiliare care să mă deruteze. Erau oameni cu picioarele pe pământ, din clasa muncitoare: prietenoși, ospitalieri și grijulii.

Fiul său, Steve Gross, preda cursurile biblice și le-am luat cel puțin la fel de în serios ca și temele școlare obișnuite. Curând, i-am depășit pe colegii mei, deoarece majoritatea celorlalți tineri erau obligați de părinți să participe și nu depuneau la fel de mult efort în această materie.

Un lucru mă tulbura. Din când în când, încă simțeam o prezență malefică în mine și în jurul meu. Mă așteptam să fie alungat când mântuirea mea a devenit oficială. Am fost și mai uimit când am simțit că încă mă urmărește la biserică; prezența continuă chiar și în mijlocul slujbelor de închinare. L-am întrebat pe pastorul Gross despre asta, dar nu avea nicio idee despre ce vorbeam.

Această chestiune m-a tulburat și am căutat prin mica bibliotecă a bisericii orice aș putea găsi care să explice acest lucru. Am găsit cărți despre teologie sistematică, escatologie, comentarii, concordanțe și o mare varietate de studii biblice și povești inspiraționale, dar nu am găsit nimic care să explice ceea ce simțeam. Am împrumutat și am studiat ce am putut, dar nu am fost mulțumit.

M-am bucurat de activitățile bisericești de primăvară și vară. De la slujba de răsărit, care celebrează învierea lui Cristos, până la micul dejun cu clătite, a fost inspirațional și distractiv. Mi-au plăcut activitățile organizate: jocuri de volei pentru tineri, picnicuri bisericești și programe muzicale speciale. Acestea erau noi și interesante pentru mine. Cu puține excepții, viața mea se învârtise până atunci în jurul rutinei familiei, vecinilor și școlii, cu o scurtă perioadă petrecută alături de Cub Scouts (copii cercetași) și o tabără de vară ocazională.

În această perioadă, a venit și a trecut absolvirea liceului. Apoi a venit momentul să plec la facultate. La cererea mea, Pastorul Gross a

aranjat o prezentare pentru mine a Bisericii Baptiste Calvary din Huntingdon, Pennsylvania, unde urma să urmez cursurile Colegiului Juniata. Cu toate acestea, nu am început să merg imediat la Biserica Baptistă Calvary.

Congregația avea sute de membri și ocupa o clădire mare, de tip comercial, de pe Autostrada 26, în partea de nord a orașului. Era destul de diferită de mica capelă, precum cea de acasă, pe care tocmai o părăsisem; iar ideea de a întâlni o mulțime mare de străini mă descuraja. Nu eram pe deplin hotărât că sunt pregătit să mă întorc într-un mediu bisericesc formal, precum cel pe care îl cunoscusem în Mountainside.

În schimb, m-am alăturat unei organizații studențești creștine, Intervarsity Christian Fellowship. Două membre ale grupului, Nancy Hershberger și colega ei de cameră, Karen Kuczinsky, m-au invitat la o tabără pe care IVCF o planificase în toamna aceea. Nu mai fusesem niciodată până atunci într-o tabără și părea interesant.

În toamna anului 1979, am făcut parte dintr-un grup de aproximativ doisprezece studenți care au stat într-o cabană mare în pădurea din Pennsylvania pentru weekend. Au fost cântări, studiu biblic și momente de mărturie. Abordarea informală, profund personală, m-a atras cu adevărat. Între activitățile organizate, am împărtășit povești din viețile noastre. Fiind convertit recent, aveam puțin de contribuit - în comparație cu ceilalți - așa că am ascultat mai ales povești uimitoare despre vindecări, miracole, revelații, teste, încercări și triumfuri.

În a doua seară, Nancy și Karen m-au întrebat dacă am auzit vreodată de botezul Duhului Sfânt sau de darurile Duhului Sfânt. În acel moment nu știam, așa că mi-au citit din capitolul al doisprezecelea din prima scrisoare a apostolului Pavel către creștinii din Corint:

„În ce privește darurile duhovnicești, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință. Când erați păgâni, știți că vă duceați la idolii cei muți, după cum erați călăuziți. De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: «Isus să fie anatema!» Și nimeni nu poate zice: «Isus este Domnul» decât prin Duhul Sfânt. Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh; altuia, credința, prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh; altuia, puterea să facă

minuni; altuia, prorocia ; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurile limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care îi dă fiecăruia în parte cum voiește.”
(1 Corinteni 12:1-11).

Nancy m-a întrebat dacă pot vorbi în „limbi”. Studiasem franceza la gimnaziu și germana la liceu și chiar inventasem o limbă pentru o carte de ficțiune pe care am scris-o. Mi-au explicat că nu asta voiau să spună, ci că voiau să spună o limbă spirituală care nu a fost învățată. Este o limbă de rugăciune dată ca un dar de la Dumnezeu. Era ceva nou pentru mine și le-am cerut să-mi arate și mie cum se funcționează așa ceva. Așadar, Nancy a vorbit într-o limbă pe care nu o înțelegeam, iar Karen a interpretat-o în engleză. Cuvintele în engleză semănau vag cu Scriptura și erau în principal laude pentru Dumnezeu sau asigurarea celor prezenți de dragostea Lui pentru ei.

Am fost impresionat, așa că atunci când m-au întrebat dacă vreau și eu acest dar, am spus „Da”. Tinerele domnișoare s-au rugat pentru mine și am simțit o furnicătură și o căldură curgătoare venind peste corpul meu, despre care au spus că era Duhul Sfânt. După mai multe încercări, am început să vorbesc încet și ezitant într-o limbă străină, dar nu am interpretat.

Acest lucru a fost destul de remarcabil și le-am fost foarte recunoscătoare pentru că m-au învățat despre asta. Mai târziu, acest dar avea să se transforme într-un limbaj de rugăciune fluent și să devină o parte esențială a vieții mele de rugăciune. Căci, chiar și atunci când nu aveam nicio idee cum sau ce să mă rog, Duhul era întotdeauna gata de a spune ceva.

În acea seară, a fost o invitată, Jeanette Gerhart din Telford, care a vorbit și ea despre Duhul Sfânt și despre darurile spirituale pe care El le dăruiește creștinilor. Vorbitorul a subliniat, de asemenea, importanța de a-I dăruia lui Dumnezeu tot ce avem, și anume, de a ne dăruia pe noi înșine.

Ea a spus că cei care își dăruiesc viața lui Dumnezeu vor fi călăuziți și binecuvântați să-și îndeplinească scopul în viață. Acest lucru m-a atras, așa că am fost primul care s-a ridicat și mi-am dedicat viața scopurilor lui Dumnezeu. Jeanette și ceilalți s-au rugat pentru mine și apoi ea a început să profetească. Citisem despre asta în Biblie, dar nu mai văzusem niciodată. Părea foarte important, așa că am notat cuvintele rostite:

„Karl, fiul Meu, bine ai făcut că ai ales să mergi pe calea pe care am ales-o pentru tine. Du-te și spune-le altora ce am făcut în inima ta. Bindecuvântarea Mea să fie asupra ta.”

Profeția era doar de trei propoziții, dar spunea atât de mult! Dumnezeu mă cunoștea pe nume și mă considera fiul Său – eram din familia Sa! Știam acum că există un scop și un plan pentru mine și că Dumnezeu a ales să mă bindecuvânteze! Mai mult, pe măsură ce ascultam celelalte profeții date studenților care mă însoțeau, am văzut că miracolele despre care citeam în Biblie erau reale și relevante și pentru această epocă! De asemenea, am văzut pentru prima dată că Dumnezeu era preocupat direct de viața fiecărei persoane și comunica direct cu ea.

Acest lucru era atât de diferit de imaginile pe care le aveam despre mine și despre Dumnezeu până atunci. Mă considerasem un individ ne semnificativ printre atâtea miliarde de oameni; un produs al unor evenimente aleatorii, fără un scop specific și cu un viitor incert. Mai mult, cu toate dificultățile, dezamăgirile și pericolele cu care mă confruntasem deja, mă simțeam blestemat, nu bindecuvântat.

Acest lucru mi-a schimbat cu adevărat modul de gândire! Adoptasem chiar și atitudinea altora care îl cunoșteau pe Dumnezeu. Îl tratau pe Dumnezeu ca fiind atât de sfânt și mareț, încât era imposibil de abordat în mod direct; și că detaliile vieții noastre erau „prea ne semnificative” pentru atenția Lui. Acest lucru mă făcuse să cred că eram prinși neputincioși în curenții imenși ai activităților Sale.

Mi-a dat atât bucurie, cât și neliniște să știu că acest lucru nu era adevărat. Una e să crezi că ești o scânteie ne semnificativă a vieții într-o creație vastă și cu totul altceva să știi că Dumnezeu este conștient de tine personal și te trage la răspundere pentru ceea ce faci cu viața ta!

M-am simțit mai încrezător în viitorul meu ca și credincios și am decis să încep să merg la o biserică obișnuită. Câteva săptămâni mai târziu, l-am contactat pe James „Jim” Thorn, un student care conducea autobuzul pentru Biserica Baptistă Calvary pe care l-am rugat să mă ducă la slujbe în mod regulat. M-am alăturat și unui club, Deputation Club, și am început să mă asociez cu un spectru mai larg de creștini.

Jack S. Palmer era pastorul Bisericii Baptiste Calvary și era un om foarte diferit de Charles B. Gross, dar ambii erau lideri creștini excelenți. Charles era un bărbat scund și îndesat; liniștit, umil, studios

și un pianist talentat. Era foarte învățat în Scriptură, greacă veche și teologie. Amândoi aveau soții creștine bune și familii numeroase. În schimb, Jack era un om înalt, suplu, iubitor de natură; vorbea direct, răspicat și era practic. Cânta la trompetă cu entuziasm, dar nu nemaipomenit de bine, iar educația sa seminarială era inferioară abilităților sale de lider.

Charles recunoscuse importanța ridicării mele mele la un nivel mântuitor de cunoaștere, înțelegere și credință în ceea ce privește Evanghelia. Jack a văzut că trebuia să fac o declarație publică de credință și să fiu botezat. Prezbiterii bisericii m-au întrebat despre credințele și practicile mele, pentru a stabili dacă eram un candidat potrivit pentru botez.

După ce au fost mulțumiți, s-a aranjat ca eu să fiu botezat în primăvara următoare, împreună cu ceilalți noi credincioși. Așteptam cu nerăbdare această ocazie din două motive. În primul rând, ar fi devenit prima mea oportunitate de a-mi declara public credința. Și în al doilea rând, speram că botezul mă va elibera de prezența malefică care continua să mă tulbure.

Consider 9 martie 1980 ziua renașterii mele. Slujba obișnuită a fost rearanjată pentru a găzdui un serviciu de botez pentru noii credincioși, la încheiere. Din baptisteriu, mi s-a permis să mă adresez congregației căreia i-am declarat pocăința mea de păcate, credința mea în Isus Cristos ca Mântuitor și recunoștința mea față de Dumnezeu pentru chemarea mea la credință la o vârstă fragedă.

Pastorul Palmer m-a botezat prin scufundare completă, în numele Tatălui, al lui Isus Cristos și al Duhului Sfânt. A fost un moment de bucurie pentru mine și m-a încântat aprobarea plină de iubire a membrilor congregației. Cu toate acestea, prezența malefică încă era cu mine și după aceea, și mi-am dat seama că mai erau multe de făcut.

Mărturisisem pe Cristos ca Mântuitor al meu, fusesem botezat în Duhul Sfânt și fusesem botezat public în numele Treimii, prin imersiune completă. În acel moment, făcusem tot ce mi s-a spus că este necesar pentru a deveni creștin. Majoritatea celorlalți credincioși cu care am avut părtășie, în special cei noi, vorbeau despre o pace și o bucurie minunată pe care au experimentat-o. Și puteam vedea acest lucru evident pe fețele lor și îl puteam auzi în vocile lor, dar pe mine tot mă ocolea. Încă simțeam o prezență malefică în jurul meu și eram chinuit de o letargie paralizantă, irascibilitate și ispite persistente. Chiar nu-mi plăcea această stare și voiam ușurare. De ce eram diferit?

Nimeni pe care l-am întrebat nu-mi putea spune ce-mi lipsea și mi-era rușine să recunosc că eram diferit.

După trei ani de studii la Colegiul Juniata, m-am transferat într-un program de două licențe la Institutul de Tehnologie din Georgia. Ca parte a planului de învățământ de cinci ani, urma să repet anul doi de facultate acolo și, în cele din urmă, să obțin licența de la ambele instituții. A fost o mutare majoră de la o facultate dintr-un oraș mic la o universitate dintr-un oraș mare.

A fost una dintre cele mai fericite perioade din viața mea, dar și una dintre cele mai dificile. Prezența malefică mă tulbura încontinuu, îngreunându-mi studiul, susținerea examenelor sau chiar odihna. Trebuia să mă concentrez atât de intens asupra activităților academice, încât majoritatea celorlalte lucruri erau ignorate. Acest lucru a persistat chiar și atunci când m-am mutat la Atlanta. Acolo, m-am luptat teribil cu o oboseală permanentă, care mă făcea să adorm în mod regulat în timpul orelor și în timp ce studiam. Cumva, am reușit, în ciuda acestei dificultăți, pe care medicii nu o puteau diagnostica sau trata.

Pastorul Palmer mi-a recomandat să mă alătur Uniunii Studenților Baptiști (BSU) din campus și mi-a indicat că mă vor ajuta să găsesc o biserică locală. Așa că am aranjat ca stagiarul BSU care pleca, Tennis England, să mă întâlnească la stația Peachtree Amtrak din Atlanta. Când am ajuns cu lucrurile mele, m-a întâmpinat în Atlanta și m-a adus în campus. Pastorul campusului, Al Rahn, secretara sa, Harriet Clardy, precum și personalul și studenții de la BSU m-au primit și ei cu o ospitalitate autentică din sud, în ciuda faptului că eram un yankeu din nord. M-au ajutat să mă orientez în viața de pe campus și, în curând, am fost înscris și am devenit ocupat cu cursurile. O cină oferită bisericilor locale din zonă, pentru noii studenți, m-a ajutat să aleg o biserică de casă. M-am hotărât asupra Bisericii Baptiste din Atlanta de Nord în mare parte pentru că era aproape de campus și nu aveam mașină.

BSU era un loc ideal pentru a studia: spațioasă, bine mobilată, deschisă de dimineață până târziu; și, cel mai important, avea o bibliotecă bine dotată. Mica și confortabila bibliotecă a devenit locul meu preferat de studiu. Era liniștită, dar avea o vedere frumoasă asupra părții centrale a campusului prin ferestrele mari.

Deși ingineria era principalul meu domeniu de studiu, am continuat să-mi dezvolt cunoștințele despre chestiuni spirituale. Când plictiseala termodinamicii, mecanicii fluidelor și electronicii

devenea prea mult pentru a o suporta, luam o carte de pe raftul bibliotecii BSU și îmi hrăneam spiritul pentru o vreme. Una dintre aceste cărți mi-a trezit atenția și mi-a captivat-o, din scoarță-n scoarță.

Glenna Henderson a scris o relatare despre eliberarea ei de demonizare în cartea „Numele meu este Legiune”⁸. Era o membră credincioasă a unei congregații luterane și o credincioasă sinceră, o soție devotată și o mamă iubitoare. Glenna era o lideră în serviciul comunității și considerată un model de urmat. Cu toate acestea, era chinuită și de gânduri urâte și violente, pofte anormale și ispite intense. Glenna a cerut sfatul pastorului ei, care, eliminând orice alte posibilități, în cele din urmă a concluzionat că era demonizată.

Aceasta era o situație în care o persoană nu este posedată de demoni, dar este încă puternic influențată de demonii din interiorul ei sau din jurul ei. Examinând istoria ei personală, el a stabilit că aceștia au intrat inițial în ea prin abuzul pe care Glenna îl suferise în copilărie. Pastorul i-a oferit eliberare prin mărturisirea păcatelor, iertare, post și rugăciune timp de aproximativ doi ani. În cele din urmă, demonii au fost expulzați și înlăturați. Acest lucru i-a oferit doamnei Henderson ușurarea pe care o căuta. Cartea a relatat procesul de eliberare pe care l-au dezvoltat prin încercări și erori, deoarece pastorul nu fusese instruit în această privință la seminar.

L-am întrebat pe pastorul din campus, Al Rahn, despre carte, dar nu știa cum a ajuns acolo. În plus, nu i-a păsat subiectul și a eliminat-o din bibliotecă. Auzisem că bisericile Adunărilor lui Dumnezeu (Assemblies of God) erau mai predispușe să fie informate despre darurile Duhului Sfânt decât bapțiștii din sud la acea vreme. Așa că am aranjat o întâlnire cu un pastor asociat al uneia dintre bisericile AG mai mari din apropiere. Când i-am povestit despre carte și l-am întrebat despre lucrarea de eliberare, pastorul a denunțat furios cartea, spunând că este erezie și că ar trebui arsă! M-a asigurat că creștinii nu pot fi demonizați, mi-a spus că se îndoiește că autorul este măcar un creștin adevărat și a pus la îndoială statutul meu de credincios. Am considerat această întâlnire mai puțin utilă și am regretat timpul și efortul pe care le-am depus pentru a face călătoria.

Cam în aceeași perioadă, m-am împrietenit cu un alt student la Tehnologie, Henry „Hank” Ziemer, care a urmat cursurile Bisericii Baptiste North Atlanta împreună cu mine. Pe parcurs, am aflat că și

⁸ Henderson, Glenna, *My Name Is Legion*, 1972, Prelegere.

Hank era interesat de lucrarea de eliberare și că învăța de la un pastor al eliberării, Tom Hodgins, de care era și consiliat.

Din ceea ce mi-a spus Hank, părea că prezența malefică pe care am experimentat-o era demonizare, așa că am aranjat să mă întâlnesc cu domnul Hodgins. Înainte, Hank mi-a împrumutat niște casete audio pentru a le asculta, care explicau procesul. Era scriptural și logic pentru mine, așa că m-am dus să mă întâlnesc cu domnul Hodgins pentru consiliere. M-a pus să-mi mărturisesc păcatele și s-a rugat pentru mine. Nu am simțit nicio schimbare, deși a insistat să fie plătit pentru serviciile sale. L-am plătit generos, dar am plecat dezamăgit. M-am întrebat de ce funcționase asta pentru Hank, dar nu și pentru mine.

Asta se întâmpla în 1983. M-am resemnat să trăiesc cu situația și m-am descurcat cât de bine am putut; dar ispitele, temperamentul mândros, memoria deficitară și alte rele au persistat și mi-au complicat foarte mult viața. Am continuat să studiez Biblia și să progrez spiritual, dar zelul și entuziasmul meu au fost considerabil diminuate. Simțeam că progresul real mă ocolea până când nu mă ocupam de această problemă.

Știam că aveam o problemă serioasă și aveam nevoie de răspunsuri, dar nu le găseam. Eram gelos pe doamna Henderson, care avea un pastor competent, prieteni creștini care mă susțineau și o soție înțeleghătoare. Simțeam că trebuie să existe o modalitate de a rezolva asta, dar nu am găsit-o atunci. Cred că Dumnezeu nu ne lasă niciodată fără resursele necesare, însă se pare că este foarte subtil în modul în care acestea sunt oferite; pentru că, fără să știu, ratasem o oportunitate cu câțiva ani înainte.

În 1979, vara de după ce am devenit creștin, eram interesat să petrec vacanța de vară cu Youth With A Mission – Tineretul Care Are O Misiune (YWAM⁹). Dar pentru a face acest lucru, trebuia să-mi adun propriile resurse financiare și cumva să plătesc și pentru următorul an de facultate. Familia mea nu a susținut această idee și a insistat să lucrez în vara aceea pentru a câștiga bani pentru școală. Acest lucru părea ceva responsabil din punct de vedere financiar, așa că am muncit pentru a câștiga bani pentru școală.

Ceea ce nu știam atunci era că YWAM își ghidează voluntarii printr-un program de consiliere foarte amănunțit, destul de similar

⁹ YWAM este un program creștin, interdenominațional, înființat în 1960 cu scopul de a implica tineretul în lucrarea misionară.

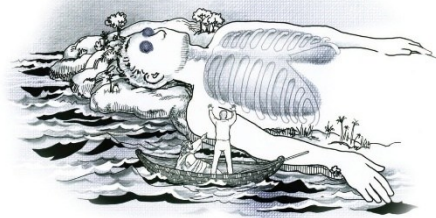
cu ceea ce făcuse pastorul Robert E. Nicholson pentru Glenna Henderson.

Mă întreb cât de diferite ar fi fost lucrurile, dacă mi-aș fi urmat inima și aș fi făcut voluntariat cu YWAM. În 1984, am făcut voluntariat la Children's Sand and Surf Mission – Misiunea Copiilor Interesați De Plajă Și Surf (CSSM) din Ship Bottom, New Jersey. Cu sprijinul bunicii mele maternă, am reușit să termin școala și să absolv anul următor, în ciuda pierderii unor venituri din vară. Dar programul CSSM nu a inclus nicio consiliere specială pentru voluntari, așa cum a făcut YWAM.

Mi se pare că este modul lui Dumnezeu de a-mi arăta că aș fi putut face asta mai devreme, dacă aș fi exercitat credința să încerc. Dar din cauza necredinței mele, abia șaisprezece ani mai târziu am avut o descoperire și încă aproape treizeci și cinci de ani până ca toate piesele să se unească.

Capitolul 11 – Vindecarea mea trupească

„Totuși, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit.” (Isaia 53:4)

Cristos mi-a arătat cum să folosesc darul vindecării pentru a-mi restaura trupul neînsuflețit.

Deodată, scena s-a schimbat și m-am trezit într-o viziune, stând cu Domnul meu pe malurile unui râu, într-un climat subtropical, semideșertic. Trestia de papyrus creștea înaltă și deasă de-a lungul malurilor râului, iar oameni cu tenul închis la culoare, îmbrăcați simplu, în straie antice, pescuiau și se spălau în râu. Am presupus că era Nilul în Egiptul antic, dar nu mi s-a dat nicio explicație.

Domnul mi-a spus pur și simplu să construiesc o barcă din trestie. Am făcut așa cum am fost instruit și am făcut un vas din trestie. Era construit ca o canoe, cu fundul plat și o proră înaltă, cum văzusem în cărțile de arheologie. Toate uneltele și materialele erau la îndemână și părea să necesite puțin timp sau efort pentru a construi barca. (În mod normal, în visele mele, imaginile nu sunt vii, iar împrejurimile se schimbă și se transformă astfel încât a duce la îndeplinire o sarcină ca aceasta este aproape imposibil, așa că știam că nu mă aflam într-un vis, ci într-o viziune.)

Am înțeles că trebuia să lansăm barca în râu și să navigăm în aval. Isus a urcat în barcă, iar eu l-am urmat, folosind o prăjină lungă de lemn pentru a împinge și a ghida barca în curent. Isus stătea în mijlocul navei, iar eu stăteam în spatele bărcii în timp ce ne lansam în râu. Curând am început să trecem pe lângă o insulă lungă și joasă din râu.

Deasupra insulei era corpul meu întins pe spate. Părea translucid și puteam vedea prin piele, oase și mușchi organele din interior. Toate organele sănătoase erau transparente, dar cele deteriorate de explozie erau colorate. Globii oculari arătau plini de funingine; Gâtul era roșu aprins, iar plămâni erau de un gri-albăstrui-verzui pătat.

Isus mi-a spus că atunci când am fost creat de Dumnezeu, El a pus în duhul meu puterea de a vindeca. Apoi mi-a poruncit să-mi întind mâinile spre organele afectate și acestea vor fi vindecate, așa că am făcut așa cum mi-a poruncit. Totuși, neștiind exact ce să fac, am ezitat și am trecut pe lângă ochi înainte să-i pot atinge. În timp ce întindeam mâna pe rând pentru fiecare organ rămas, culoarea acestuia a devenit din nou clară, simțind un curent de energie venind de la Cristos și curgând prin mine către corpul meu culcat pe spate.

Tocmai ajunseseam la „poalele” insulei și întorsesem barca în amonte pentru a mă întoarce la ochi, când viziunea mi-a fost perturbată. M-am trezit înapoi în sufragerie, stând la picioarele corpului meu; Cristos stătea imediat în stânga mea. În același moment, cei doi demoni, cu cătușele în mână, au năvălit în cameră și au alergat direct spre mine. De data aceasta nu a existat nicio punere în scenă preliminară, dar ambii erau preocupați și intenționau în mod clar să încerce să mă captureze.

Inițial, am presupus că Cristos mă va proteja automat, dar El nu s-a mișcat și nu a spus niciun cuvânt. Am fost șocat și surprins, dar nu am avut timp să reflectez asupra situației. Mi-am dat seama imediat că trebuia să fac ceva eu însumi, așa că i-am muștrat din nou. Cu o fracțiune de secundă înainte să mă poată prinde, au fost aruncați cu putere afară din cameră, fără să se mai întoarcă.

Acest lucru mi-a zdruncinat înțelegerea relației mele cu Isus, dar mult mai târziu, mi-am dat seama că, în armonie cu textul din Luca 10:19, Cristos le-a dat credincioșilor nu doar autoritatea de a lupta împotriva demonilor, ci și responsabilitatea de a face acest lucru. Chiar dacă suntem în mare suferință sau pericol, Domnul nu va face pentru noi ceea ce ne-a dat deja să facem! Demonii știau bine asta și au încercat să mă ia prizonier înainte ca eu să pot înțelege. E important să cunoaștem regulile de luptă, iar Dumnezeu se așteaptă să fim bine familiarizați cu ele!

Viziunea s-a reluat de unde se oprise, iar eu mi-am atins ochii și i-am privit cum devin transparente. Vindecarea a fost completă și viziunea s-a încheiat. Nu știu de ce a fost necesară viziunea pentru a efectua vindecarea sau ce însemnau simbolurile din viziune. Nu a

existat nicio explicație, dar poate că va deveni evident mai târziu. De îndată ce viziunea s-a încheiat, m-am întors în sufragerie și am stat în fața lui Isus.

Am simțit doar dragoste, acceptare și bunătate din partea Lui, dar El mi-a comunicat cu severitate că păcatele mele L-au îndurerat și m-au pus într-o situație teribilă și periculoasă. Trebuiau tratate, corect și temeinic. Mi-am exprimat tristețea și regretul pentru ele și am adăugat profunda mea recunoștință pentru că am fost salvat de la condamnare. Apoi, mi-am amintit brusc de lista de întrebări pe care intenționez să i le pun lui Dumnezeu dacă aș fi fost vreodată în prezența Lui.

Totuși, în timp ce stăteam acolo, mi-am dat seama că tocmai scăpasem ca prin urechile acului de la condamnarea veșnică și că îi datoram totul lui Cristos. El nu-mi datora nimic, darămite răspunsuri la întrebări care acum păreau atât de puerile și triviale în prezența Lui minunată. Nu puteam exprima în cuvinte o cerere potrivită pentru a primi răspuns la întrebările mele, așa că m-am resemnat să mă întorc la viață fără ele.

Ceea ce totuși nu am reușit să-mi dau seama a fost că toate gândurile mele erau cunoscute de Dumnezeu, așa că El știa că mă gândeam la listă, chiar dacă nu-I comunicasem intenționat nimic despre asta. Isus a indicat că îmi cunoștea gândurile, inclusiv lista mea de întrebări, și că era dispus să-mi dea un răspuns. Eram pe cale să am una dintre cele mai incredibile experiențe pe care cred că le poate relata cineva.

Capitolul 12 – Eliberare: Partea I

„Adu-I ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri și îplinește-ți juruințele făcute Celui Preaînalt! Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” (Psalmul 50:14-15)

„Tu ești ocrotirea mea, Tu mă scoți din necaz, Tu mă înconjori cu cântări de izbăvire.” (Psalmul 32:7)

După absolvirea facultății, următorii cincisprezece ani din viața mea spirituală au fost în mare parte suspendați. În acest timp, am absolvit facultatea, mi-am început cariera, m-am căsătorit, am avut doi copii și am frecventat o varietate de biserici. Fiecare biserică era ca o clasă la școală și de la fiecare am învățat lucruri noi, dar acestea erau despre mecanismele de a fi creștin. Au fost puține miracole evidente și multă monotonie repetitivă.

Apoi a lovit o criză. Cariera mea a luat o direcție interesantă și mi-am mutat familia în Europa pentru a lucra într-o nouă fabrică pe care Eaton's Vehicle Switch Electronics Division o construia în Gdansk, Polonia. Atât mutarea cât și locul de muncă au fost foarte stresante pentru mine și familia mea. Dar am fost cu adevărat încântat să fiu în Europa și m-am bucurat de mâncarea excelentă, istoria bogată, cultura rafinată și oamenii prietenoși. A fost o schimbare binevenită de climă față de Texasul cald și umed.

Munca mea de supervisor de produse noi mi-a testat toate abilitățile la maximum și m-a făcut să lucrez mult și din greu. Cu toate acestea, mi-a plăcut slujba mea și am fost bucuros să-mi dezvolt cunoștințele și abilitățile. De asemenea, mi-a plăcut să lucrez cu germanii și polonezii de acolo, care erau foarte inteligenți și foarte harnici.

În weekenduri, participam în mod regulat la o congregație locală, Biserica Luminii Verzi (în poloneză, Kościół Zielone Światło). Aceasta era o biserică penticostală din Gdansk. De asemenea, eram activ (deși cu mai puțin succes) în evanghelizarea pe cont propriu printre polonezi.

Odată ajunși în Polonia, a existat o scurtă pauză din partea prezenței malefice care mă necăjea. Cu toate acestea, după câteva săptămâni, s-a întors răzbunătoare. (Am aflat mai târziu că unii dintre acești demoni sunt limitați teritorial, iar unii dintre cei care mă chinuiau trebuiau să aranjeze ca alții să le preia rolurile în ceea ce mă privește în această țară nouă. Unele dintre aceste spirite noi erau limitate doar la orașul Sopot, așa că am observat fenomenul

interesant că veneau și plecau pe măsură ce traversam limitele orașului în Gdansk!)

Această prezență părea să se hrănească cu stresul meu de la locul de muncă și cu adaptarea dificilă pe care familia a trebuit să o facă la viața în Polonia. Tulburările ne-au perturbat casa până când familia mea a devenit aproape disfuncțională. În cele mai grele momente, am observat o creștere bruscă a prezenței malefice. Prin urmare, am ajuns la concluzia că aveam de-a face cu o problemă spirituală, însă una care era agravată de probleme obișnuite. Acest lucru m-a determinat să reanalizez subiectul lucrării de eliberare.

La acea dată, internetul era acum disponibil pe scară largă, inclusiv în Polonia post-comunistă, așa că am folosit acest instrument puternic pentru a cerceta subiectul într-un mod imposibil de realizat în 1983. Resursele pe care le-am găsit au fost numeroase și am comandat un număr apreciabil de cărți. Doi autori, Ed Murphy și Charles H. Kraft, mi-au oferit cel mai bun material pe care l-am putut găsi la acea vreme.

Parcurgând cărțile lor, m-am angajat în ceea ce s-ar putea numi „autoeliberare”. După un început neregulat și câteva digresiuni, am găsit în sfârșit ceva care funcționa. Era în esență același lucru despre care citisem în „Numele meu este Legiune”, la care se adăuga informația suplimentară că puteam revendica puterea și autoritatea directă de a exorciza demonii doar pe baza credinței mele în Cristos.

Deși erau de mare ajutor, pastorii și mijlocitorii nu erau absolut necesari. După cum bănuisem de mult timp, prezența malefică care mă chinase era un demon! De fapt, erau mai mulți și pe unii din ei îi dobândisem în copilărie prin diverse traume apărute în urma tachinărilor și chinurilor pe care le experimentasem din partea altor copii, precum și în timpul tulburărilor provocate de multiplele divorțuri ale părinților mei.

În timp ce mă rugam și mă luptam cu ei, îi simțeam părăsindu-mi corpul. Era o senzație nouă și minunată! După aproape douăzeci de ani, am avut în sfârșit ușurarea pe care o căutam. Letargia, gândurile poficioase, emoțiile extreme, memoria slabă și o mulțime de alte lucruri dispăruseră sau se redusese semnificativ. În sfârșit m-am simțit normal și mi-am dat seama, privind în urmă, cât de bolnav fusesem de fapt. Eram profund recunoscător lui Dumnezeu și nerăbdător să mă bucur de noua mea stare; cu toate acestea, ușurarea mea a fost de scurtă durată.

Am descoperit că demonii se întorseseră în decurs de o săptămână sau două și mi-am dat seama de unde veneau. Prin relația mea intimă cu mama copiilor mei, aceștia găseau o intrare înapoi în corpul meu. Aceasta era o problemă uriașă. Janina era creștină doar nominal. Prin urmare, avea puțin interes pentru chestiunile spirituale. Mi-a luat aproape două decenii să înțeleg și să accept ceea ce tocmai învășasem, iar acesta era rezultatul unei căutări pasionate a adevărului.

În cazul ei, nici măcar nu aveam idee de unde să încep. Totuși, am încercat să-i spun despre ceea ce descoperisem și le-am citit ei și copiilor din cărțile pe care le cumpărasem. M-am rugat și am postit. Chiar m-am rugat! Dar a fost în zadar. Nu m-a crezut și nici nu-i păsa de astfel de lucruri și era atât de înstrăinată la vremea respectivă, încât aveam puțină influență asupra ei.

Mi-am dat seama că aveam nevoie de ajutor extern. Mai întâi, am făcut sondaje la bisericile locale, dar nu am găsit pe nimeni informat pe această temă. Apoi am contactat lucrarea lui Charles Kraft. După câteva negocieri, am aranjat ca doi dintre asistenții săi să călătorească în Polonia și să organizeze un seminar despre lucrarea de eliberare. Am contactat mai multe biserici locale pentru a invita pastorii și membrii și am distribuit pliante și anunțuri în ziarele locale.

Dacă mă așteptam la reacție calduroasă, am fost serios dezamăgit. Au venit puțini oameni; iar asistenții, deși sinceri și grijulii, nu au fost foarte capabili. Au încheiat conferințele mai devreme, în favoarea unui tur al Poloniei...

Înainte de a pleca acasă, au slujit familiei, dar cu puțin efect. Am fost deosebit de dezamăgit când au declarat că din principiu nu slujesc pentru eliberarea copiilor. Mă aflam din nou de unde pornisem, după ce helduisem resurse considerabile și bunăvoință pentru a ajunge acolo. Cel puțin acum știam cu ce mă confruntam și căpătasem o oarecare speranță de a rezolva problema, dar asta nu făcea decât să adauge încă un aspect chinuitor la frustrarea mea.

Capitolul 13 – Întrebarea supremă: Partea I

„Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.” (1 Ioan 5:14-15)

„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl; și orice veți cere în Numele Meu voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.” (Ioan 14:12-14)

Domnul este gentlemanul ideal și perfect capabil să anticipeze și să răspundă la cea mai ingenioasă provocare pe care I-o poate prezenta cineva. În cazul meu, El a ignorat lista mea și S-a oferit să răspundă la lista Lui de întrebări. Gândul acesta m-a uimit! Ce fel de listă de întrebări ar putea avea Isus? Îmi era evident că orice listă ar fi avut Isus, ar fi fost mult superioară celei pe care o compusesem eu.

Așadar, deși îmi doream cu disperare răspunsuri la lista mea de întrebări, am acceptat în schimb lista lui Isus. Apoi mi-a explicat că lista Lui era formată numai din întrebări și că mintea mea era prea mică pentru a înțelege fie întrebările, fie răspunsurile Sale. Prin urmare, am fost invitat să împărtășesc gândurile Sale. Acest lucru m-a îngrijorat pentru că nu cunoșteam niciun precedent pentru asta în Scripturi sau în relatările NDE¹⁰ pe care le citisem înainte. În ciuda îngrijorărilor mele, am avut încredere că Isus mă iubește și avea doar cele mai bune intenții.

În momentul în care am fost de acord, am devenit una cu El și am împărtășit gândul lui Cristos, sau cel puțin o parte din el. Nu era doar gândul lui Cristos, ci El era și una cu Tatăl! Ei au aceeași esență și același caracter, dar sunt totuși personalități distincte. Duhul Sfânt nu era însă în acea uniune. După cum am aflat mai târziu, Duhul Sfânt nu este în Cer, ci este pe pământ, de când a venit la Biserică la prima revărsare a Sa de Rusalii. În acea uniune cu Dumnezeu, eram perfect conștient de propriul meu sine. Personalitatea mea, cu toate amintirile și conștiința de sine, era intactă, dar împărtășeam și mintea Domnului și cunoșteam gândurile și cunoștințele Lui legate de acest subiect. Ceea ce Cristos a împărtășit cu mine a fost acea porțiune a minții Sale dedicată omenirii. Am simțit că existau și alte porțiuni

¹⁰ Near-death experience, experiența unei morți iminente, adesea documentată clinic.

vaste ale minții Sale, legate de alte domenii, dar ceea ce mi-a fost permis să împărtășesc era doar ceea ce se referea la istoria umană.

Oricât de enormă ar fi fost, în scurta privire pe care am avut-o asupra ei, aceasta din urmă reprezenta doar o fracțiune minusculă din totalul care părea nemărginit. Minteia Lui este foarte dinamică, perfect ordonată, cu o armonie absolută și o capacitate analitică care depășește imaginația, darămite descrierea!

Dacă aș fi fost impresionat de capacitatea și viteza minții mele în spirit, am fost absolut uimit de mintea lui Cristos. Conținerea fiecărui detaliu al fiecărei persoane care a trăit vreodată, va trăi vreodată și chiar și al celor care ar fi putut, dar nu au trăit! Aceste informații erau perfect organizate și puteau fi recuperate, reorganizate și analizate fără efort, fără întârziere sau obstacole, la cel mai mic gând îndreptat asupra lor.

Domnul m-a condus apoi printr-un exercițiu inedit, în care a început prin a-mi arăta întreaga istorie umană, de la început până la sfârșit. Aflându-mă în acea stare, mi-a luat doar o clipă pentru a o înțelege. Apoi am început să analizăm cum o schimbare a unui eveniment, o decizie, o acțiune, o răsturnare a naturii sau orice posibilă variație ar putea afecta acea istorie.

Am început cu pași mici, văzând cum schimbările deciziilor personale au afectat viețile individuale. Fără niciun efort, am văzut cum această schimbare s-a răspândit în timp și circumstanțe, și care au fost efectele asupra întregului. Apoi a devenit din ce în ce mai complexă, pe măsură ce au fost implicate mai multe evenimente și mai multe persoane.

Mi s-a permis să propun variațiuni ale oricărui scenariu dat. Când făceam asta, Domnul îmi arăta cum s-ar termina; apoi propunea alte variații și demonstra ce ar putea produce un set complet de modificări. Din această perspectivă, a devenit evident că există o armonie minunată între scop și structură în istoria umană, care nu este nici pe departe atât de evidentă dintr-o perspectivă individuală.

A existat un mod particular în care El a vizualizat acest lucru, care a făcut istoria umană mai ușor de înțeles. Cursul vieții unei persoane era ca un fir care se țesea prin continuumul spațiului și timpului. Începea când era concepută în pântec și continua până la sfârșitul timpului, sfârșind fie în rai, fie în iad.

Existau mai multe culori ale firului. În timpul vieții, firul varia de la alb la bej, de la bej la negru. Părți ale unui fir individual puteau fi

albe sau închise la culoare, în funcție de cum trăise la acea vreme: alb pentru altruism și închis la culoare pentru egoism. Când persoana murea, firul se schimba într-o singură culoare: auriu dacă mergea în rai și roșu dacă mergea în iad. Marea majoritate – aproximativ 98% – erau roșii.

Firele se răsuceau împreună pentru a forma mănunchiuri care reprezentau organizații sociale, familii, școli, comunități, națiuni etc. Firele individuale treceau de la un mănunchi la altul pe măsură ce relațiile se schimbau sau erau rearanjate, adesea revenind pentru a se amesteca cu mănunchiurile de care se despărțiseră anterior. Mănunchiuri de fire de viață se reuniau periodic în noduri care reprezentau evenimente critice, cum ar fi migrațiile, războaiele, mișcările de mase și alte evenimente istorice care afectau grupuri mari de oameni.

Isus mi-a explicat că la joncțiuni se aflau noduri unde istoria omenirii era deosebit de flexibilă. Aceste noduri se întindeau pe parcursul mai multor ani, în majoritatea cazurilor. În acele vremuri, indivizi poziționați critic și grupuri relativ mici care înțelegeau principiile implicate puteau exercita o influență extraordinară asupra cursului istoriei. (Asta se întâmpla în 1995.) Mi-a arătat următoarea joncțiune critică a majorității mănunchiurilor, care avea să apară în 1998; altele aveau să urmeze cu noduri care apăreau în momente diferite și în locuri diferite, până când se reuniau în viitorul apropiat.

Am continuat exercițiul până în momentul în care am analizat ramificațiile fiecărei variații posibile din istoria omenirii. Deși dintr-o perspectivă strict umană poate părea o misiune imposibilă, pentru Dumnezeu a fost o operațiune lipsită de effort, care necesită mai mult timp pentru a o povesti decât exercițiul propriu-zis. Atât de măreață este mintea Domnului nostru!

De fapt, am parcurs exercițiul de trei ori. La sfârșitul primului exercițiu a intervenit o pauză, ca și cum Cristos ar fi așteptat un răspuns de la mine. Când nu a primit acel răspuns, a spus: „Karl, hai să facem asta din nou, dintr-o altă perspectivă”. Așadar, am început din nou exercițiul dintr-o perspectivă diferită, cu unele modificări în ceea ce privește oamenii de la care pornisem și modul în care aceștia se raportau.

Când am terminat exercițiul, eram într-o stare de entuziasm, uimire, venerație și uimire, dar se pare că nu asta își dorea Isus, căci a spus a doua oară pe un ton mai serios: „Karl, hai să facem asta din nou, dintr-o altă perspectivă”.

Deodată, mi-am dat seama că aceasta era a treia și ultima mea șansă de a înțelege câteva lecții importante din acest exercițiu. Așa că mi-am reprimat emoțiile și am acordat o atenție deosebită celui de-al treilea exercițiu. Am comparat cu atenție cum se schimbau firele cronologice pe măsură ce oamenii luau deciziile care le afectau cursul vieții.

Am observat că firele erau albe atunci când motivul lor era iubirea altruistă, necondiționată, și deveneau progresiv mai închise la culoare, pe măsură ce erau motivate din ce în ce mai mult de egoism, lașitate, lene și necredință. Cea mai închisă culoare, negrul, era rezervată pentru situațiile în care o persoană comitea o nelegiuire precum diavolul: dorința de a-L înlocui pe Dumnezeu.

La jumătatea exercițiului, mi-am dat seama că principalul criteriu pentru luarea deciziilor care Îi plăceau lui Dumnezeu era iubirea altruistă! În acel moment Cristos a oprit exercițiul și a anunțat că am învățat ce aveam nevoie și că era timpul să mă întorc în corpul meu.

La finalul celor trei exerciții, mi-am dat seama că, indiferent cât de simple sau complexe, scurte sau lungi, minore sau majore, alegerile pe care oamenii le făceau în viața lor aveau toate un scop final, atunci când erau considerate ca o secvență completă. Exista o întrebare, care, odată răspunsă, aborda ceea ce era cu adevărat relevant în legătură cu toate celelalte întrebări. Acea întrebare era:

„Ce legătură are asta cu iubirea altruistă?” Toate celelalte probleme au fost rezolvate perfect sau nu au avut nicio importanță atunci când o anumită secvență istorică a fost complet desfășurată de la început până la sfârșit. Doar acea singură întrebare a avut o valoare eternă supremă. Aceasta a fost o revelație cu adevărat profundă pentru mine și a fost doar o parte a acestei experiențe extraordinare.

Capitolul 14 – Eliberare: Partea a II-a

„Apoi Isus i-a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi și le-a dat putere să scoată duhurile necurate și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință... Aceștia sunt cei doisprezece pe care i-a trimis Isus, după ce le-a dat învățăturile următoare: „Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor, ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel. Și pe drum propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!» Vindecați-i pe bolnavi, înviați-i pe morți, curățiți-i pe leproși, scoateți afară dracii! Fără plată ați primit, fără plată să dați.” (Matei 10:1-8)

Au trecut aproape zece ani de la întoarcerea noastră din Polonia până când am găsit în sfârșit ceea ce căutam – eliberarea – din nou! În mare parte renunțasem la mine și încetasem să mai încerc. Deși căutasem și cerusem informații, nu am găsit un slujitor al Bisericii competent pentru eliberare. Propriile mele eforturi de autoeliberare au fost sporadice și nu au durat niciodată mai mult de câteva săptămâni. Lupta spirituală pentru acea pace pe care o gustasem înainte a necesitat prea mult post, rugăciune și disciplină pentru a o menține în timp ce eram responsabilă pentru o carieră profesională și o familie.

Păstrasem ușa deschisă în relația cu mama copiilor mei, deși simțeam că de fapt lopătez nisipul în susul dealului, dar abandonarea acestui efort a fost o greșeală costisitoare. Între timp, problemele create de demoni au continuat să crească. În cele din urmă, căsnicia, cariera, educația și o mică afacere pe care o începusem au dat faliment din cauza tulburărilor pe care le-au creat. Era o stare teribilă, dar una în care mă resemnasem să îndur.

Totuși, în 2011 o prietenă apropiată a început să se comporte haotic și am suspectat demonizarea, așa că, pentru binele ei, am început să investighez din nou subiectul. O căutare online l-a găsit din nou pe Tom Hodgins, dar el era în Georgia, iar noi eram în Texas. Un real ajutor a fost ghidul de orientare pentru slujirea în vederea eliberării, publicat de Spiritual Warfare Ministries (o misiune de slujire pentru războiul spiritual). Nu mai văzusem așa ceva în 1999 și am considerat-o ca pe o mană cerească.

Acolo, am răsfoit slujirile din estul Texasului și am găsit câteva în apropiere. După ce am sunat la cele mai apropiate și am aflat detalii despre credințele și practicile lor, m-am hotărât asupra Little Sparrow Ministries (Micuța Vrabie) din Lindale, Texas. Era o mică organizație

care funcționa în casa lui Judy Farris-Smith. Am decis să aflu mai multe despre ea și despre organizație personal, înainte de a i-o recomanda prietenei mele.

Ca persoană, Judy nu mi s-a părut o mare războinică în duh pentru Dumnezeu. Era o femeie scundă, plinuță, vorbăreată, blondă de vârstă mijlocie, cu o personalitate veselă. Arăta la fel de inofensivă ca micul ei animal de companie, un chihuahua. Era departe de așteptările mele cu privire la cineva care exorcizează demoni în mod obișnuit. Sincer, nu știam la ce să mă aștept.

Totuși, mi-am dat seama imediat că găsisem pe cineva diferit. Puteam simți Duhul Sfânt în jurul ei și în casa ei foarte distinct, cum nu mai întâlnisem niciodată. Judy s-a grăbit să mă prezinte soțului și asociaților ei, după care am trecut la subiectul în discuție. Eram deja bine familiarizat cu principiile războiului spiritual și ale eliberării, așa că am mers direct la miezul problemei.

Judy mi-a prezentat, de asemenea, o carte scrisă de Dr. Jerry și Carol Robeson, „Strongman’s His Name, What’s His Game”¹¹ („Omul Puternic” – numele lui și care este îndeletnicirea lui), pe care, cu permisiunea autorilor, s-a bazat o mare parte din cartea și lucrarea ei. Familia Robeson fusese implicată de mult timp în misiunea de eliberare și învățase că demonii erau organizați în structure ierarhice. Aceasta a fost o descoperire importantă. Demonii de rang inferior erau subordonați ierarhic unui demon lor conducător, numit „om puternic”. Prin urmare, eliminând „omul puternic”, toți demonii supuși lui puteau fi expulzați în grup.

În total, ea și mijlocitorii ei au alungat cincisprezece dintre cei șaisprezece demoni puternici enumerați în cartea familiei Robeson. Acest lucru a explicat parțial marea dificultate pe care o întâmpinasem anterior. Prin comparație, Glenna Henderson a avut un singur om puternic alungat din ea. Nu s-a explicat de ce a existat o diferență atât de mare.

Bănuiam că operația abdominală pe care am îndurat-o când eram bebeluș a fost un factor cheie. Amintiți-vă că, pe când aveam aproximativ două luni, am fost operat de stenoză pilorică. Operația mi-a deschis corpul într-un mod destul de dramatic pentru un bebeluș. Chiar și astăzi, chirurgii iau măsuri de precauție împotriva microorganismelor care le infectează pacienții, dar nu se gândesc la contagiunile spirituale, care sunt la fel, dacă nu mai periculoase, letale

¹¹ Robeson, Jerry, and Carol Robeson, *Strongman’s His Name...What’s His Game? An Authoritative Biblical Approach to Spiritual Warfare*. Whitaker House, 2000

chiar. Pe baza experienței, bănuiala mea este că deschiderea corpului pentru operație poate introduce demoni, dacă nu se iau măsuri de precauție pentru a preveni acest lucru.

Alte două puncte cheie în slujirea ei au fost ruperea legăturilor sufletești nelegiuite, neevlavioase și pocăința pentru păcatele ancestrale. Acest lucru a blocat „ușile” prin care demonii reveneau în mod obișnuit după ce fuseseră expulzați.

Aceasta a fost foarte diferită de abordarea plictisitoare, consumatoare de timp, demon cu demon, dezvoltată de Glenna Henderson și pastorul ei, Robert „Bob” Nichelson. Judy a folosit lista celor șaisprezece demoni puternici și a subordonaților lor pentru a simplifica și optimiza considerabil procesul de eliberare. Ne-am rugat și am cerut ajutorul Duhului Sfânt și discernământ cu privire la starea mea.

Un alt punct cheie, pe care nu l-am găsit nici în cărțile lui Kraft, nici în cele ale lui Murphy a fost rolul blestemelor moștenite și al păcatelor ancestrale. Acestea trebuiau tratate în plus față de păcatele personale. Acest lucru a fost menționat într-o altă carte pe care am citit-o, intitulată „Blesteme neînfrânte”¹², de Rebecca Brown M.D. și Daniel Yoder, dar care nu au oferit o modalitate sistematică și cuprinzătoare de a trata subiectul.

Așa cum bănuiam, eram puternic demonizat, așa că, rugându-se împreună cu cei doi asistenți ai ei, s-a pus direct pe treabă; și-a pus mâinile peste mine și m-a condus în mărturisirea păcatelor mele însoțită de rugăciuni pe care le sistematizase în cartea ei. După mărturisirea păcatelor mele personale, unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut a fost să rup legăturile sufletești cu demonii și să mă pocăiesc de păcatele din liniile ancestrale prin care aceștia își impuseseră drepturile asupra mea.

Pentru prima dată din 1999, am simțit din nou puterea Duhului Sfânt curgând în mine. Din mâinile ei, aceasta putere mi-a curs prin umeri și piept și a ieșit prin membre. Am simțit, de asemenea, o mișcare internă; a fost șocant, dar nu neplăcut.

După aproximativ un sfert de oră de rugăciune am simțit cum pleacă primii demoni. Este o senzație unică. Cea mai apropiată analogie pe care o pot face este că am simțit ca și cum un cearșaf ud zdrențuit ar fi scos din mine și aruncat de pe mine. Am aflat atunci că unii demoni au un aspect similar cu caractițele sau calmarii; cu

¹² Brown, Rebecca, and Daniel Yoder. *Unbroken Curses: Hidden Source of Trouble in the Christian's Life*. Whitaker House, 1995.

tentacule lungi. Ceea ce simțeam erau tentaculele care se ancoraseră în corpul meu și în sufletul meu, desfăcându-se și eliberându-mă din strânsoare.

Puteam simți distinct cum corpurile lor mă părăsesc, ca o bulă care se sparge, și tentaculele lor alunecând de pe mine. Deși senzațiile pe care le aveam erau neîndoielnice, nu am văzut nimic și nu am auzit nimic ieșind. Impresiile au fost ciudate, dar ușurarea care le-au urmat a fost minunată!

Spre deosebire de Tom Hodgins, Judy nu a cerut plată pentru serviciile sale. Aceasta a fost o mană cerească, deoarece eram șomer și falit la acea vreme. Mai târziu, i-am trimis un cadou substanțial când situația mea s-a îmbunătățit.

M-am întors pentru încă câteva ședințe de consiliere pentru eliberare și am continuat autoeliberarea descrisă în cartea ei și în cartea lui Robeson. Demonii care au fost expulzați (sau alții ca ei) au fost foarte persistenți în încercarea de a se întoarce la mine. A fost o luptă constantă, uneori eșuată, să mă eliberez de ei, dar a existat un progres real și durabil pentru prima dată.

Odată ce legăturile sufletului cu demonii puternici au fost rupte și demonii principali au fost expulzați, a fost mult mai ușor să-i țin afară și să-i expulzez când se întorceau. Anterior, pur și simplu se strecuraseră înapoi, iar puterea strânsorii lor asupra mea era la fel de puternică ca înainte sau chiar mai puternică. Acum trebuiau să lupte pentru a se întoarce și puteau fi expulzați cu relativ puțin efort.

Exemplul lui Judy m-a încurajat să știu că se poate face și în curând am avansat cu tehnicile ei, în domenii noi. După ani de stagnare spirituală, în sfârșit mergeam din nou înainte. Din păcate, când am încercat să o introduc pe prietena mea în lucrarea de eliberare, ea a refuzat cu tărie să încerce măcar. Pastorul ei (care ulterior și-a dat demisia din funcție) a asigurat-o cu tărie (și ignoranță) că creștinii nu pot fi demonizați (ceea ce nu este adevărat).

La sfatul lui, ea a întrerupt orice comunicare cu mine și s-a dus la o altă biserică. Totuși, asta nu m-a împiedicat să comand mai multe exemplare de cărți despre eliberare și să-mi reiau studiile. De asemenea, am participat la conferințe pe această temă și am făcut schimb de materiale cu persoane pe care le-am găsit receptive. Un pas important a fost participarea la Tabăra Biblică Lake Hamilton din Hot Springs, Arkansas, dedicată lucrării de eliberare. Acolo am aflat mai multe detalii și am distilat ceea ce știam deja. Mi-a părut rău pentru prietena mea și familia ei, dar m-am bucurat că am în sfârșit setul de

instrumente necesare pe care le căutam pentru a merge mai departe în viața mea creștină.

Unul dintre efectele secundare ale eliberării a fost că, pentru prima dată în viața mea, am putut auzi clar vocea lui Dumnezeu vorbindu-mi. Era destul de diferit de ceea ce mă așteptam. În loc să fie o voce puternică, profundă, poruncitoare, cu cuvinte adânci și porunci elevate și înălțătoare, vocea lui Dumnezeu era ceva foarte diferit. El vorbea într-un mod liniștit și blând despre lucruri obișnuite.

Vocea în sine nu era copleșitoare, dar puteam simți o încredere și o autoritate desăvârșite în modul chibzuit în care vorbea. Dumnezeu se aștepta să fie ascultat. El nu exprima dorințe, ci imperative clar formulate. Era cu siguranță o voce masculină, cu o engleză corectă, gramaticală și o formulare concisă. În mod ciudat, nu existau explicații la instrucțiuni, doar ce trebuia să fac, nu și de ce trebuia făcut. Acest lucru a devenit destul de clar după aceea.

Dumnezeu nu mi-a spus să pornesc și să cuceresc lumea sau să ridic o slujire măreață pentru El. Erau porunci și instrucțiuni simple: „Karl, e timpul să te trezești.” (Îmi place să dorm mai mult dimineața.) „Nu uita să pui medicamente în apă pentru curcani” și alte lucruri de genul acesta. (Nu știam, dar unul dintre curcanii pe care îi creșteam la acea vreme avea diaree.)

Una dintre cele mai eficiente tehnici pe care le-am elaborat a fost să cer judecata lui Dumnezeu asupra demonilor. De multe ori, frustrat de oamenii supărători, L-am rugat pe Dumnezeu să-i judece pentru păcatele lor. În general, El ignora astfel de cereri. Totuși, când i-am cerut să judece demonii care mă tulburau, răspunsul a fost imediat și puternic – și nu am învățat asta de la niciun pastor sau conferință pentru eliberare.

Din relatarea căderii lui Adam și a Evei, mi-am dat seama că Dumnezeu judecă nu doar oamenii, ci orice altă ființă care se răzvrățește împotriva Lui. Doar oamenii sunt protejați prin har, nu și demonii, prin urmare, răspunsul era necruțător. Așadar, ori de câte ori simțeam un nou atac demonic, mă rugam: „Tată Ceresc, te rog judecă acest demon așa cum ai judecat șarpele din Eden.” În mod destul de obișnuit și rapid, demonul dispăruse și atacul său încetase.

Ani mai târziu, am inventat un instrument și mai puternic – Decretul Regal. Bazat pe Estera 4:11 și Apocalipsa 1:5-6, am emis un Decret Regal ca rege sub Regele Regilor, prin care niciun demon sau alt slujitor al diavolului nu putea veni neinvitat în prezența mea sub

cele mai severe pedepse. Inițial, a trebuit să aplic cu strictețe acest lucru, dar în cele din urmă rezultatul a fost că am eliminat aproape toată opresiunea demonică. M-am simțit ca un om nou!

Încă nu știu exact ce s-a întâmplat cu ei, dar bănuiesc că a fost destul de eficient. Am devenit suficient de abil în a discerne nu numai diferite tipuri de demoni, dar îi puteam chiar individualiza. Până în prezent, pot spune că, din câte știu eu, demonii individuali astfel judecați nu s-au întors, deși mulți de același fel și-au luat locul.

O altă tehnică utilă a fost legarea demonilor sub demonul lor conducător („omul puternic“). Demonii sunt de obicei organizați în ierarhii și toți pot fi tratați ca un singur grup. Acest lucru economisește enorm timpul și efortul depuse pentru exorcizarea lor. Lauda îi slăbește și ea, așa că închinarea la Dumnezeu cu laude, muzică și dans creează o „atmosferă” favorabilă pentru lupta cu ei.

Postul a ajutat și el, dar a fost cu cel puțin un ordin de mărime mai puțin eficient decât lauda și închinarea. Mărturisirea și iertarea păcatelor ancestrale și renunțarea la legămintele ancestrale nelegiuite au fost foarte eficiente. Declararea și ordonarea unui divorț spiritual și de manumisiune (emancipare) de diavol (închinarea este un act intim comparabil cu intimitatea sexuală, la fel ca în căsătorie) au fost, de asemenea, de ajutor. Perseverența a fost esențială pentru succesul în această acțiune; la fel de mult în rezistența la ispite, cât și în lupta cu demonii.

Era esențial să-mi curăț casa de toate artefactele și tipăriturile nelegiuite, neevlavioase. Pornografia este la fel de demonică ca și idolatria propriu-zisă. Nu am permis niciodată vreuna din ele în casa mea, ci am mers până la punctul de a șterge sau de a elimina referințe la ele din cărțile din biblioteca mea sau de a le curăța de pe computerele mele. De asemenea, mi-am sfințit casa, proprietatea și animalele prin rugăciune.

Prin aceste eforturi, am avut licăriri tentante despre ceea ce ar putea fi posibil printr-o eliberare completă de demonizare și investirea deplină cu Duhul Sfânt: memorie perfectă și sănătate mintală solidă, cu pace și bucurie constantă; activitate fizică fără oboseală, forță supraomenească, telepatie și chiar sfârșitul bolii, îmbătrânirii și morții! Mi-am dat seama că era mult mai mult în joc decât simpla senzație de mai bine!

„Flăcării obolesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină, dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea; ei zboară ca vulturii; aleargă, și nu obolesc, umblă, și nu ostenesc.” (Isaia 40:30-31)

Totuși, după succesele inițiale, am pierdut treptat teren în fața unui atac constant, zi și noapte, al demonilor care căutau să-și revendice influența asupra mea dintr-un motiv neașteptat. Chiar și atunci când am fost sânguincios să le rezist în timpul orelor mele de veghe, atacul a continuat în timp ce dormeam, iar ei au început să se strecoare și să se restabilească în timp ce dormeam.

Am învățat că atunci când dormim, apărarea noastră spirituală se diminuează și devine vulnerabilă. Știam acum că mai sunt multe de descoperit în acest sens, așa că am început un studiu aprofundat al Bibliei pentru a vedea ce lipsește.

Capitolul 15 – Întrebarea supremă: Partea a II-a

„Căci Dumnezeu este Dumnezeul nostru în veci de veci; El ne va fi călăuză până la moarte” (Psalmul 48:14).

„Tu mă vei călăuzi prin sfatul Tău și apoi mă vei duce la slavă” (Psalmul 73:24).

Odată ce lucrurile au fost văzute din perspectiva lui Dumnezeu, ordinea în creație și locul central pe care îl ocupă iubirea altruistă au devenit perfect clare. Ori de câte ori cineva trăia pe baza unor principii egoiste, firul vieții sale era de culoare ternă, maronie. Ori de câte ori trăia pe baza principiului iubirii altruiste, acesta devenea alb.

Dacă trăia și murea în afara scopului lui Dumnezeu, firul devenea roșu permanent și se termina într-un mănunchi mult mai mare al liniilor roșii ale vieții care în cele din urmă se terminau în nimicnicie. Erau cei ale căror vieți nu i-au fost închinare lui Dumnezeu. L-au respins pe Dumnezeu și în cele din urmă au pierit. Întreaga lor viață era lipsită de sens și orice amintire a lor este ștearsă din rai. Sunt reduși doar la hrană, combustibil și divertisment pentru iad.

Când o persoană trăia și murea pentru scopurile lui Dumnezeu, firul vieții devenea auriu și devenise parte a mănunchiului care continua de-a lungul timpului și în eternitate. Era un mănunchi mult mai mic, dar mult mai bogat decât celălalt mănunchi în ceea ce privește calitatea vieților trăite. Când un fir devenea roșu sau auriu, se schimba pe întreaga sa lungime odată ce viața persoanei se termina. Aceasta era o reprezentare grafică a modului în care chiar și greșelile (sau succesele) unei persoane pot fi transformate pentru a se potrivi scopurilor lui Dumnezeu (sau devin lipsite de importanță), în funcție de faptul că persoana și-a dăruit sau nu viața Lui.

A fost clar pe tot parcursul exercițiului că Dumnezeu deține întotdeauna un control perfect și că niciun detaliu nu scapă atenției sau implicării Sale. Nicio persoană nu putea altera direct destinul etern al alteia. O putea influența, dar întotdeauna (și în cele din urmă) atitudinea, deciziile și reacțiile individului erau cele care contau. Deși păcatul conta cu siguranță, punctul cheie nu consta în magnitudinea sau frecvența păcatelor lor, sau chiar a faptele lor bune, ci dacă îl respingeau sau nu pe Dumnezeu; în esență, dacă îl acceptau sau îl respingeau pe Cristos ca Mântuitor și Domn. Deși există multe fațete ale experimentării vieții, scopul ei unic este de a testa și pregăti o persoană pentru unirea cu Dumnezeu. Fiecare suflet care a mers în

iad, la un moment dat în viața sa, L-a respins în mod clar și conștient pe Dumnezeu; în special, planul și scopul Său pentru viața lui. Pur și simplu m-a uimit că marea majoritate a oamenilor fac acest lucru. Mulți, mulți dintre cei condamnați sunt și ei foarte religioși, dar au îmbrățișat o imagine falsă despre cine este Dumnezeu și au respins natura Sa sfântă, iubitoare și dreaptă. În schimb, s-au justificat inventând un dumnezeu cu care să se simtă confortabil.

Ar trebui să intervin asupra unei probleme deosebit de emoționante, pentru care mă aștept ca unii cititori să își dorească încă un răspuns. De ce există atâta irosire și suferință în lume? Dacă totul pare redundant și inutil, este redundant și inutil pentru cei pierduți. Cu toate acestea, pentru un sfânt, suferința este o oportunitate de a crește și de a deveni mai puternic și mai matur, de a avansa la niveluri superioare ale ființei, pe scurt, de a deveni tot mai asemănător cu Cristos.

Păcatul și suferința (care este consecința păcatului) nu se pot întâmpla în rai. Suferințele vieții muritoare oferă oamenilor o oportunitate unică de a fi transformați în copiii lui Dumnezeu, adică ceea ce sunt concepuți pentru a deveni. Alegerea conștientă a unui curs de acțiune care implică suferință pentru scopuri divine nu numai că rezultă într-un avans spiritual pentru persoana în cauză, dar este și răsplătită din belșug în ceruri. (Cu toate acestea, suferința autoprovocată nu s-ar califica în general pentru aceasta, și nici crearea unor situații care i-ar face pe alții să sufere nu ar fi lăudabilă.)

„Mai bună este întristarea decât râsul, căci, prin întristarea feței, inima se face mai bună.” (Eclesiastul 7:3)

Firește, nu ar trebui să căutăm să creăm situații în care noi sau alții suferim inutil. Dar când vine vorba de noi, ar trebui văzută ca o oportunitate și îmbrățișată chiar mai avid decât plăcerea. Suferința este menită să fie folosită pentru a exersa virtuți precum răbdarea, rezistența, perseverența etc.

Desigur, atunci când vine oportunitatea de a scăpa de suferință, este rational să renunțați la ea dacă și-a atins scopul. Dar o persoană nu ar trebui să folosească mijloace nedrepte pentru a evita suferința. Dacă o face, își adaugă la păcate și pierde oportunitatea de a crește. În unele cazuri există și alte modalități de a atinge obiective similare, dar suferința este deosebit de eficientă, și Dumnezeu o poate folosi atunci când evităm celelalte oportunități pe care ni le oferă. O excepție importantă de la aceasta este boala sau vătămarea.

O erezie teribilă este învățătura conform căreia Domnul ne învață lecții prin infirmitate: boală, traume și chiar moartea (ale celor dragi). Acest lucru este respins de Isaia 53:3 și 1 Petru 2:24 și de exemplele în care Cristos și ucenicii Săi i-au vindecat pe toți cei care au venit la ei. Domnul vrea să vindece și să elibereze pe toți imediat, complet și permanent. Vindecarea și eliberarea au scopul de a demonstra marea bunătate și milă a Tatălui prin eliminarea infirmității. Domnul ne învață prin alte mijloace decât boala; în principal prin Scripturi și prin Duhul Sfânt. Cu siguranță putem învăța din greșelile noastre, dar nu acesta este planul Lui. Planul Lui este să evităm greșelile!

Adică, progresul nostru către unitate cu Dumnezeu este simplu și direct atunci când suntem în acord cu Duhul Sfânt și ascultăm de El. Dumnezeu lucrează liber și cu bucurie în noi pentru a ne transforma după chipul Său, în timp ce căutăm exact acel lucru. Când urmărim alte scopuri, Dumnezeu pune obstacole în calea noastră care folosesc suferința pentru a ne avertiza că ne abatem de la țintă și pentru a ne întoarce către obiectivele Sale pentru noi.

Dacă Îl respingem complet, El încetează procesul de transformare și ne atribuie roluri pentru a deveni surse de probe și încercări pentru ceilalți.

Aceasta este o stare foarte rea, deoarece pregătește o persoană pentru judecata divină și anihilarea finală. Alternativ, putem alege suferința ca mijloc intens și accelerat de a atinge obiective care altfel ar fi complicate sau lungi.

Lui Dumnezeu îi place când suferim de bunăvoie pentru scopurile Sale, căci atunci deschidem noi oportunități, mai înalte, de avansare în procesul de transformare. De exemplu, ne crește capacitatea de a primi mai mult din El în noi; forma supremă a adevăratei bogății.

O revelație surprinzătoare pentru mine a fost că și Dumnezeu suferă. El alege chiar să sufere la o scară pe care nu am putea-o îndura prin simpla conștientizare! Dragostea Lui pățimașă pentru noi Îl face pe Dumnezeu vulnerabil la consecințele păcatelor noastre. Dacă am înțelege cu adevărat cum îl afectează păcatele noastre și am avea cât de puțină dragoste pentru Dumnezeu, ne-am opri imediat.

El ne permite de bunăvoie să-L întristăm pentru scopuri mai înalte, astfel încât să putem învăța, prin greșelile noastre, cum să devenim mai asemănători Lui. Pentru a deveni asemănători Lui trebuie să iubim cu pasiune, acceptând aceeași vulnerabilitate pe care

o implică acest lucru și îndurând suferința, inclusiv dezamăgirea față de ceilalți, care rezultă din această vulnerabilitate. O sursă de suferință cu adevărat inutilă este păcatul moștenit, de care nu ne-am căit. Biblia stabilește clar pedepsele pentru păcat: moartea, exilul, boala, pierderea, violența, sărăcia, sterilitatea etc. Dumnezeu este autorul principiilor care guvernează creația și Dumnezeu trebuie să le impună, căci El este consecvent cu Sine Însuși.

Din păcate, pedepsele pentru unele păcate sunt moștenite de descendenții păcătosului. Descendenții pot să nu aibă nicio idee ce păcate au comis strămoșii lor, dar sunt totuși supuși pedepselor. Oricât de mult îi iubește Dumnezeu pe acești indivizi, El trebuie să execute judecata imparțial. Ignoranța sau necredința în principii nu oferă nicio protecție împotriva consecințelor. Diavolul este pe deplin conștient de acest sistem, pe care îl exploatează cu nerăbdare, precum și despre ignoranța noastră despre el (sistemul), în special pentru a le pune piedici celor credincioși.

Un alt punct cheie este atitudinea. Deși avem liber arbitru și liberă alegere, opțiunile noastre cu privire la acțiunile pe care le vom întreprinde sunt mult mai limitate decât ne-am putea aștepta, căci Dumnezeu anticipează pe deplin fiecare gând și acțiune a noastră. În consecință, El rânduieste evenimente în jurul acestui lucru pentru a-și atinge scopurile. Tot ce controlăm cu adevărat pe deplin sunt atitudinile noastre – modul în care primim și reacționăm la ceea ce ni se întâmplă.

În termeni simpli, o atitudine pozitivă este de dorit, iar una negativă, nu. Prin urmare, ar trebui să ne concentrăm pe a vedea partea pozitivă a lucrurilor și a reacționa într-un mod pozitiv, constructiv și recunoscător, indiferent de circumstanțe. În cele din urmă, circumstanțele nu sunt nici bune, nici rele. Ceea ce contează cu adevărat este cum acționăm în aceste circumstanțe.

După ce exercițiul s-a terminat, am fost separat ușor de mintea Lui și m-am întors la starea mea normală. Pe măsură ce experiența incredibilă a unității cu Dumnezeu s-a diminuat, am simțit ceva ca o pierdere. Pe măsură ce mintea mea a revenit la starea sa normală, am simțit un adevărat flux de informații revărsându-se din ea. Cunosco valoarea informațiilor, în special a acestei comori infinite, și am încercat să rețin cât de mult am putut. Cu toate acestea, Cristos mi-a spus: „Ai primit ceea ce-ți este de trebuință. Celelalte informații nu-ți sunt menite pentru a le păstra.”

Prin urmare, amintirile detaliilor vieților individuale nu au fost păstrate, pentru că nu aveam nici capacitatea, și nici vreun motiv să le păstrez. Experiența incomparabilă de a fi parte din Dumnezeu are ramificații nesfârșite care depășesc sfera acestei mărturii. Simțindu-mi dezamăgirea, Isus m-a asigurat că experiențe similare sunt posibile în cer.

**„Lăudați-L pe Domnul! Lăudați-L pe Dumnezeu în
Locașul Lui cel sfânt, lăudați-L în întinderea cerului,
unde se arată puterea Lui!**

**Lăudați-L pentru isprăvile Lui cele mari, lăudați-L după
mărimea Lui nemărginită!**

**Lăudați-L cu sunet de trâmbiță, lăudați-L cu alăuta și
harfa!**

**Lăudați-L cu timpane și cu jocuri, lăudați-L cântând cu
instrumente cu coarde și cu cavatul!**

**Lăudați-L cu chimvale sunătoare, lăudați-L cu chimvale
zângănitore!**

**Tot ce are suflare să-L laude pe Domnul! Lăudați-L pe
Domnul!“ (Psalmul 150:1-6)**

Capitolul 16 – Prima cheie: Lauda duce la iubirea lui Dumnezeu

*„Îl voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea. Să mi se laude sufletul în Domnul! Să asculte cei nenorociți și să se bucure! Înălțați-L pe Domnul împreună cu mine! Să lăudăm cu toții Numele Lui! Eu L-am căutat pe Domnul și mi-a răspuns: m-a izbăvit din toate temerile mele.”
(Psalmul 34:1-4)*

Odată ce au fost stabilite la locul lor majoritatea elementelor necesare pentru o relație deplină și robustă cu Dumnezeu, lucrurile au început să se schimbe pentru mine într-un mod remarcabil. Pe lângă faptul că mă simțeam mai bine, au început să aibă loc schimbări fizice. Deși dieta și rutina mea de exerciții fizice nu s-au schimbat dramatic, sănătatea mea s-a îmbunătățit sesizabil. Ritmul cardiac în repaus și colesterolul au scăzut considerabil în decursul unui an. Chiar și părul meu, care se retrăsese dramatic în perioada de doi ani din timpul procedurii mele de divorț, a început să crească la loc!

Cunoscuții mei, care trecuseră și ei prin eliberare, au raportat rezultate și mai dramatice, de la vindecarea parțială de diabet, până la vindecarea completă de cancer în fază terminală! O familie a raportat schimbări majore de comportament la copilul lor, a cărui instabilitate emoțională îl ținuse departe de școală timp de peste zece ani. S-a întors la școală și a obținut rezultate care îl situau doar la un an diferență sub nivelul clasei!

Mi-am dat seama că eu nu ajunseseam încă acolo și că ceva lipsea. Mă întrebam de ce puteam simți că încă mai existau niște împotriviri demonice și ce anume le-ar fi putut îndepărta. Luni de zile, mi-am stoars creierii căutând un răspuns. M-am rugat, am postit, am citit Scriptura, am făcut fapte bune etc., în speranța că ceva îmi va oferi o descoperire. Toate acestea au fost de un oarecare ajutor, destul de modest, dar eu aveam nevoie de ceva mai eficient și mai durabil. Ca răspuns la rugăciunile mele pentru îndrumare, mi-a revenit o amintire.

În 1997, lucram ca inginer contractual pentru FMC Sofec în Houston, proiectând un sistem de tragere a ancorelor. Locurile de muncă în inginerie erau rare în Longview la acea vreme și am fost foarte bucuros să găesc de lucru, chiar și în afara orașului. La doar câteva săptămâni de la începerea contractului, gripa a cuprins biroul și nu m-a cruțat nici pe mine. M-am îmbolnăvit rapid și atât de grav,

încât abia mai puteam lucra. Cu toate acestea, activitatea mea trebuia să progreseze, altfel firma ar fi găsit un alt antreprenor. Tânăra mea familie avea nevoie urgentă de venit, așa că opțiunile mele erau limitate.

Medicamentele antivirale precum Tamiflu nu erau ușor disponibile atunci, iar eu eram deja în cea mai debilitantă fază a infecției la acea vreme. Aveam nevoie de o minune ca să mă descurc la serviciu a doua zi. Așa că m-am dus la o biserică locală în acea seară, unde aveau o întâlnire de rugăciune la mijlocul săptămânii. Tot ce puteam face era să conduc camioneta mea ponosită acolo și să stau, suferind în tăcere pe parcursul întâlnirii, până când a venit momentul în care oamenii puteau cere rugăciune. Mi-am pus nădejdea în Scriptură:

„Este vreunul printre voi bolnav? Să-i cheme pe prezbiterii Bisericii, și ei să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință îl va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.” (Iacov 5:14-15)

Bătrânii bisericii au putut vedea că eram foarte bolnav și au fost dispuși să mă ungi cu untdelemn și să se roage pentru mine. Deși cerințele Scripturii erau îndeplinite, nu am simțit nicio schimbare. Dezamăgit și tremurând de oboseală, m-am ridicat să plec. Văzând asta, unul dintre bătrânii al cărui nume nu-l știam, m-a oprit. „Am simțit o cercetare în Duh”, a spus el. „Simt că ceea ce trebuie să faci este să-L lauzi pe Dumnezeu.”

M-am uitat la el cu neîncredere; lauda era unul dintre ultimele lucruri la care mă gândeam în acea seară. „Mulțumesc”, am răspuns, „mă voi gândi la asta.” Totuși, am simțit că aceasta era o idee absurdă și nu aveam prea multe intenții să o fac. Am ieșit de la întrunire cu gândul că mi-am pierdut vremea.

Drumul înapoi spre camioneta mea a fost probabil mai puțin de 200 de metri, dar m-a costat toată puterea. O ploaie rece de iarnă a căzut pe capul meu descoperit, dar eram prea nefericit ca să-mi pese. Conducând spre casă, am reflectat la ce spusese bărbatul. Nu exista nici cea mai mică motivație în întreaga mea ființă să-L laud pe Dumnezeu în acel moment. Nu puteam forța un gând de laudă, darămite să-l exprim vocal. Simțeam cumva că Dumnezeu era responsabil pentru boala mea. Mă supăra momentul deosebit de nepotrivit care interfera cu sarcina importantă pe care o promisem la noul meu loc meu de muncă.

Când m-am întors în camera închiriată, m-am prăbușit în pat și am stat acolo până când puterile mi-au revenit suficient cât să gândesc limpede. „Ei bine”, am concluzionat după ce m-am gândit puțin, „a-L lăuda pe Dumnezeu nu costă nimic și nu am nimic important de făcut cu timpul meu. Mă simt prea rău ca să pot adormi.” Nu aveam ce pierde, prin urmare, nu exista nicio scuză pentru a nu încerca.

Am stat acolo. Nu puteam găsi cuvintele pentru a-L lăuda pe Dumnezeu. Mintea mea era profund cufundată în resentimente și autocompătimire. Cu toate acestea, am considerat asta o problemă ce trebuia rezolvată și m-am uitat în jurul camerei pentru a vedea ce resurse aveam la dispoziție. Apoi am zărit Biblia mea. Știam că Psalmii conțineau cuvinte de laudă, așa că am deschis Scripturile la întâmplare până la mijlocul Cărții Psalmilor.

Am început să citesc cu voce tare de la primul psalm la care deschiseseam. Între oboseală, congestie și deznădejde, cuvintele erau plate și mecanice. Am citit psalmul, dar nu s-a văzut nicio schimbare. Am făcut o pauză, m-am uitat la ceas și am văzut că mai aveam peste o oră până la ora mea obișnuită de culcare. Am decis să continui.

Am citit un alt psalm, apoi încă unul. Au trecut poate douăzeci de minute, fără nicio schimbare. În cele din urmă, am încetat să mă uit la ceas și am continuat să citesc cu voce tare. Curând, m-a cuprins un sentiment de ușurință spirituală. Am făcut o pauză, am verificat din nou și am confirmat ceea ce simțisem. Acest lucru m-a încurajat, așa că am reluat lectura. După aproximativ o oră de citire a psalmilor, am simțit cum blocajul din sinusuri se eliberează. Senzația de ușurință a crescut și am putut simți furnicături în tot corpul. Duhul Sfânt era la lucru!

A fost necesar să iau o pauză și să mă folosesc de o cutie de șervețele, căci congestia a început să dispară rapid. Speranța și încrederea mea au crescut. Lauda a devenit autentică pe măsură ce am continuat să citesc. A-L lăuda pe Dumnezeu nu mai era o corvoadă, iar cuvintele curgeau liber și ușor.

Era cam ora de culcare când am terminat Cartea Psalmilor și am simțit că gripa trecuse. Eram încă slăbit și oarecum congestionat, dar durerile de articulații dispăruseră și puterea și moralul îmi reveniseră. Așa că am pus Biblia înapoi pe noptieră și m-am băgat în pat, cu o rugăciune de recunoștință pentru această vindecare.

A doua zi dimineață, m-am trezit doar o slabă congestie reziduală. Am putut să-mi reiau munca cu vigoarea mea obișnuită.

Nu-mi revenisem niciodată atât de repede după o gripă până atunci și am împărtășit cu entuziasm povestea colegilor mei. Au arătat un interes politic, dar, din cauza concentrării lor puternice pe aspecte tehnice, evident că nu aveau legătură cu nimic spiritual. Acest lucru m-a dezamăgit, dar m-am bucurat că mi-am putut păstra locul de muncă și mi-am reluat activitatea, sincer recunoscător pentru mila lui Dumnezeu.

Din cărțile lui John G. Lake, am învățat că boala are atât cauze fizice, cât și spirituale. Abordarea cauzei spirituale a bolii prin abordarea demonizării induse de păcat duce adesea la vindecare parțială sau completă. Reverendul Lake, un pastor pentecostal, a susținut cu tărie rugăciunea, combinată cu postul, lauda și închinarea, ca remediu pentru bolile altfel dificil de tratat. Succesorul său, Curry Blake, mergea și mai departe și pune accent pe tratarea bolii ca pe o entitate simțitoare; vorbind cu ea și declarând că este învinsă de rănilor lui Cristos. Ambii pastori au demonstrat vindecări supranaturale în zeci de mii de cazuri!

În exemplul menționat anterior, am dovedit metoda Lui aplicată în propria mea persoană. Lauda nu numai că a devenit o resursă puternică în setul meu de instrumente spirituale, dar a devenit o parte necesară a relației mele cu Dumnezeu.

Mai târziu, mi-am dat seama că Dumnezeu i-a creat pe oameni cu scopul de a-L lauda. Este una dintre funcțiile noastre esențiale. Ca în cazul oricărui lucru pe care suntem mențiți să-l facem „pentru” Dumnezeu, este de fapt spre propriul nostru beneficiu. Deși El își dorește cu pasiune dragostea noastră, Dumnezeu nu are nevoie de nimic de la noi. Lauda este mijlocul prin care Dumnezeu ne conectează la El pentru propria noastră hrană, așa cum rugăciunea către El ne aliniază cu voința Lui.

Atenția mea fusese atât de concentrată asupra familiei și carierei mele, încât dedicasem puțin timp laudei și închinării în afară de cele aproximativ douăzeci de minute pe săptămână de închinare, care erau incluse în slujba bisericească dintre anunțuri și predică.

Citeam Scripturile zilnic, mă rugam regulat și meditam aproape constant la lucruri spirituale, dar lauda nu era un obicei pentru mine. Asta lăsa o deschidere uriașă pentru ca demonicul să opereze, deoarece era echivalent cu a încerca să-mi hrănesc corpul cu o dietă lipsită de proteine! Puteam funcționa aproape la nesfârșit, dar am slăbit treptat spiritual pe măsură ce resursele mele interne se epuizau.

Din păcate, au trecut ani de zile după incidentul cu gripa până când am făcut din laudă un obicei. După un timp, am descoperit că simpla citire a Psalmilor nu era suficientă în multe situații. Aveam nevoie de ceva mai puternic, mai eficient. Mi-am dat seama că psalmii erau meniți să fie cântați, dar traducerile obișnuite din limba engleză ale poeziei ebraice nu se pretau prea bine la cântat.

Așa că l-am convins pe pastorul nostru să-mi dea un exemplar uzat al imnurilor Broadman din 1940. Îmi plăceau aceste imnuri clasice și eram familiarizat cu partiturile muzicale. Cea mai bună rutină care s-a dezvoltat a fost să sprijin cartea de imnur pe pervazul ferestrei deasupra chiuvetei din bucătărie și să cânt în timp ce strângeam după masă.

Aceasta a devenit una dintre cele mai importante resurse ale mele în timp ce treceam prin divorț, o perioadă de deznădejde profundă și furie aprigă. Emoțiile erau atât de nebunești, încât a trebuit să le strivesc pentru a putea să funcționez cât de cât normal. Singurul remediu era să-L laud pe Dumnezeu. Reacția mea naturală a fost să dau vina pe alții și pe circumstanțe și să mă plâng, dar acest lucru nu a făcut decât să exacerbeze problema. Adevărata ușurare a venit când mi-am lăsat deoparte amărăciunea și l-am lăudat pe Dumnezeu! Aceia au fost ani de întuneric extrem pentru mine, dar îmi amintesc de acele momente petrecute în laudă și închinare privată, ca de niște oaze de bucurie și pace.

În perioada în care mi-am lăsat deoparte grijile, preocupările și lamentările și mi-am exprimat recunoștința, aprecierea și venerația față de Dumnezeu, întunericul s-a risipit și a domnit pacea. Acele momente prețioase mi-au dat puterea și încrederea de a continua iar și iar, după alte și alte eșecuri, mi-au dat speranța să cred că pot învinge.

Atingerea liniștitoare a Duhului mi-a amintit că nu eram singur și mi-a dat credința că vor veni vremuri mai bune, pentru care care merita să perseverez prin dificultățile de moment. Cel mai important, mi-au dat puterea de a rezista tentației de a ceda fie resemnării, fie răzbunării, ceea ce ar fi dus la dezastru.

Era clar că acest lucru L-a plăcut lui Dumnezeu, căci am simțit adesea Duhul Sfânt coborând ușor asupra mea în timp ce cântam. Aceste sesiuni de laudă și închinare m-au revigorat și au slăbit sau chiar au alungat complet prezența malefică care încerca în mod regulat să mă tulbure.

Ca beneficiu suplimentar, după luni de disciplinare, mi s-a întărit vocea în vorbirea curentă și a îmbunătățit considerabil gama de note pe care le puteam cânta. Mai mult, în prezența Duhului Sfânt, subiectele de rugăciune apăreau de la sine, așa că intercalam scurte rugăciuni între imnuri. Pe măsură ce se iveau răspunsurile la aceste rugăciuni, devenea tot mai clar că aceasta era și o tehnică eficientă pentru rugăciunea de mijlocire.

Atmosfera pozitivă creată devenise contagioasă. Am observat, pe măsură ce petreceam perioade semnificative de timp în laudă și închinare, că o aură de sentimente pozitive se dezvoltă în jurul meu. Când eram în prezența altora, atitudinea era molipsitoare. De asemenea, se înviorau și erau mai receptivi.

În mod normal, oamenii care își exprimau negativismul erau mai calmi și mai ușor de gestionat, iar aceasta a fost o revelație pentru mine. În mod normal, era nevoie de multă gândire și efort pentru a-i motiva pe ceilalți și a-i apăra împotriva criticilor. Dar prezența lui Dumnezeu, dezvoltată prin laudă și închinare, părea să treacă peste toate acestea cu o ușurință remarcabilă. Aceste observații mi-au redat încrederea într-o asemenea măsură, încât am acceptat chiar și o invitație de a mă alătura corului bisericii!

Concluzia mea după toate aceste lucruri este că Dumnezeu ne-a conceput în mod intenționat să-L lăudăm. Nu pare corect să-I atribuim lui Dumnezeu genul de egolatrie care „are nevoie“ să fie lăudată; mai degrabă pare rezonabil ca lauda pe care I-o aducem lui Dumnezeu să fie înțeleasă ca lucrând în beneficiul nostru, și chiar absolut necesară pentru a contracara planurile diavolului.

Așadar, după cum rugăciunea este spre beneficiul nostru, și lauda lui Dumnezeu este tot spre beneficiul nostru. Fiind în prezența lui Dumnezeu, pot afirma cu tărie că El inspiră absolut toată lauda doar prin prezența Sa minunată. Spre deosebire de relațiile pe care le-am întâlnit de la cei care au văzut iadul și în care diavolul își obligă adepții și captivii să-L laude, lauda lui Dumnezeu este inspirată doar de măreția Sa.

A-L lăuda pe Dumnezeu este un răspuns natural care nu ar trebui să necesite nicio îndemnare sau constrângere. Faptul că oamenii de aici de pe pământ au cea mai mică atitudine negativă față de Dumnezeu este o dovadă că diavolul lucrează activ pentru a obstrucționa lauda adusă lui Dumnezeu, sau, mai rău, pentru a îndrepta lauda către sine însuși.

Cumva, lauda trebuie să fie implicată în invocarea prezenței lui Dumnezeu sau a prezenței diavolului (ca atunci când oamenii se plâng de Dumnezeu sau îl glorifică pe Satana). Când prezența lui Dumnezeu este sporită prin laudă și închinare, acest lucru facilitează îndeplinirea voinței Sale aici. Explicarea modului în care funcționează procesul este dificilă, dar dovezile empirice arată că așa funcționează.

Închinare, Laudă, Rugăciune, Mulțumire, Recunoștință – gânduri și cuvinte esențiale. Într-o lume în care dolarii, buletinele de vot, gloanțele, săbiile și bombele par a fi instrumentele preferate de influență, aceste lucruri înșirate mai sus par a fi resurse într-adevăr slabe.

Este nevoie de sute de milioane de dolari și resurse tehnice vaste pentru a lansa și a face să cadă la o țintă aflată în celaltă jumătate a pământului o rachetă balistică intercontinentală. Totuși, am văzut că din propria mea casă, cu o carte de imnuri catapultate prin rugăciune, puteam influența cu aceeași putere lucrurile aflate alături de mine, ca și pe cele mai îndepărate! Și toate acestea nu ar trebui să ne surprindă, deoarece, în esență, Dumnezeu Își îndeplinește scopurile Sale prin cuvinte.

Capitolul 17 – Întoarcerea la viață

„Isus i-a zis: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” (Ioan 11:25-26)

Era minunat să mă simt viu și să pot vedea din nou!

M-am simțit umilit și profund conștient de cât de jalnică părea acum lista mea. Cât de milostiv fusese Dumnezeu să-mi răspundă în cel mai deplin și extraordinar mod. Un sentiment de pierdere îmi nuanța gândurile pe măsură ce simțeam cum amintirea experienței deja se estompează. Minte mea, mult redusă, se lupta în zadar să păstreze vasta cunoaștere și capacitatea analitică pe care o împărtășise cu Cristos. Am găsit o oarecare consolare la gândul că puteam cel puțin să păstrez singurul principiu pe care îl învățasem: centralitatea fundamentală a iubirii altruiste.

Fidel naturii mele, mai aveam o ultimă întrebare de pus.

„Ce se va întâmpla cu copiii mei?”

Isus mi-a arătat că, invocându-L, chiar și atunci când eram mort și condamnat, îndeplinisem cea mai fundamentală cerință pentru a merge în rai – chemarea Numelui Lui pentru mântuire. De asemenea, demonstrasem o pocăință sinceră pentru păcatele mele. Puteam

merge în rai acum sau puteam să mă întorc în trupul meu și să-mi reiau responsabilitatea pentru copiii mei.

În acel moment, progresul meu ca sfânt nu mai merita menționat și nici nu mă puteam aștepta la recompense speciale în rai. El a adăugat avertismentul că, dacă mă voi întoarce, va trebui să mă ocup prompt și temeinic de păcatele mele și să fiu atent să nu fiu expus din nou așa cum fusesem. Exista un risc real de a merge tot în iad dacă mă voi întoarce; așa cum exista pentru toți cei vii, în orice moment.

Învățătura pe care am întâlnit-o în unele dintre bisericile pe care le-am frecventat – „once saved always saved“ (odată ce ai fost mântuit ești mântuit pentru totdeauna) – este total greșită. Este o erezie periculoasă care a trimis milioane de oameni sinceri în iad! O persoană își poate pierde starea de mântuire în orice moment prin respingerea sau negarea lui Dumnezeu (în special prin negarea lui Cristos ca Mântuitor sau declararea altei persoane drept Mântuitor), deși cred că acest lucru nu este neapărat adevărat dacă se întâmplă sub o presiune extremă, cum ar fi tortura prelungită.

Perspectiva de a merge în rai și de a fi pentru totdeauna la adăpost de iad era foarte atractivă, dar m-am gândit și la copiii mei. Cristos mi-a arătat cu o claritate abundentă că în absența mea situația lor era foarte periculoasă și că existau mai mulți copii cărora trebuia să le fiu tată și să-i cresc pentru a-mi îndeplini scopul în viață. Nu era planul lui Dumnezeu ca eu să mor chiar atunci.

M-am gândit la copii, iar lecția iubirii altruiste era proaspătă în mintea mea, așa că am decis să mă întorc în corpul meu. Mă temeam să-l îmbrac din nou, cu limitările sale, vulnerabilitatea la suferință și nevoile fizice. Dar faptul că Isus aranjase deja ca acesta să fie vindecat mi-a arătat cu claritate ce decizie își dorea El să iau.

În clipa în care am fost de acord, m-am trezit înapoi în corpul meu. Imediat, durerea, epuizarea și oboseala au revenit, dar nu au fost nici pe departe la fel de intense pe cât fuseseră. Îmi simțeam corpul ca o greutate apăsătoare și densă în jurul meu, în timp ce mă rostogoleam de pe pernele canapelei pe genunchi. Deja îmi era dor de senzația de ușurință și libertate pe care o experimentasem în spirit.

Era puțin după miezul nopții, într-o dimineață rece de iarnă în estul Texasului, în 1995, în timp ce băjbâiam pe holul din sufragerie până la baia din hol, unde intenționam să-mi clătesc ochii. Era întuneric, dar chiar dacă luminile ar fi fost aprinse tot nu aș fi putut vedea nimic, pentru că ochii îmi erau încețoșați de puroi.

Ținându-mi mâna dreaptă arsă lipită de piept, am pipăit ușa băii cu stânga și m-am împins înăuntru. Am înaintat cu precauție până am simțit plăcile reci ale chiuvetei lipite de picioare. Am pipăit robinetul până am auzit apa țâșnind în chiuvetă și apoi mi-am stropit fața cu apa rece, clătindu-mi ochii și răcorindu-mi pielea arsă a feței.

Când ochii mei au fost curățați de puroi, am pipăit până am găsit un prosop să-mi șterg fața. Cu mâna stângă sănătoasă, am pipăit de-a lungul peretelui băii ca să găsesc întrerupătorul. O lumină puternică a inundat camera mică și pentru o clipă am fost prea amețit ca să mai văd ceva.

Apoi vederea mi s-a limpezit și m-am uitat în oglinda de deasupra chiuvetei. După ce am clipit de câteva ori, am constatat că vedeam din nou. *Puteam vedea!* Era minunat. Durerea arzătoare cauzată de infecție și particulele de rugină care se depuseseră în ochii mei din cauza exploziei dispăruseră. Mai mult, și puroiul care îmi înțeșosese constant vederea dispăruse! A fost minunat!

M-am uitat la față și am observat că părul pârilit era încă acolo și sprâncenele mele nu mai existau, dar arsurile roșii de gradul doi de pe pielea feței mele se estompaseră și aproape dispăruseră! Am zâmbit încântat, fără să mă deranjeze că părul meu era un dezastru. În rest, arătam destul de palid, desi era iarnă. Doar două mici pete de piele arsă îmi mai rămăseseră pe degetul mare și inelar. Probabil voi purta aceste cicatrici subțiri tot restul vieții, ca o amintire tangibilă a experienței.

ERAM ÎN VIAȚĂ! Întotdeauna am fost conștient de cât de special este să fii în viață. Din când în când, reflectasem asupra acestui miracol incredibil și mă bucurasem de multe lucruri simple, cum ar fi dușurile fierbinți, respirația adâncă, priveliștea unui apus de soare sau îndoirea leneșă a degetelor mâinilor. Dar în acea dimineață, totul avea o semnificație nouă și mai puternică pentru mine.

Inima îmi bătea puternic în piept și mintea îmi era copleșită de entuziasm la ceea ce tocmai trăisem. „Ce urmează?” mă întrebam, în timp ce apa rece din părul meu umed îmi curgea pe față și îmi picura în chiuvetă de pe bărbie. Am reflectat la toate evenimentele care mă aduseseră la acel moment. Mi se dăduse a doua șansă din două posibile. Ce aveam de gând să fac cu ea?

La scurt timp după aceea, am găsit un nou angajator și m-am întors la muncă. Domnul mi-a amintit repede de starea periculoasă, în care ajunsesem din cauza păcatelor de care nu mă căisem și a neacordării de compensații față de cei cărora le-am greșit. Abia

primisem primul meu salariu, când o epidemie de meningită virală a cuprins zona noastră și m-am numărat printre victime. Mă aflam din nou lipsit de mijloace financiare pentru îngrijire medicală adecvată.

După ce am fost grav bolnav timp de câteva zile, mi-am revenit suficient cât să mă întorc la muncă. În timpul recuperării mele, am cercetat Scripturile pentru a afla de ce păcate eram vinovat și m-am căit de ele. De îndată ce a venit următorul meu salariu, am început să-i contactez pe cei cărora le-am greșit și am aranjat să fac restituirea. Învățasem că aceasta era o treabă serioasă care nu trebuia amânată! Dumnezeu nu are nevoie de scuze.

Cea Mai Mare Poruncă

„Să nu te răzbuni și să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul.” (Leviticul 19:18)

„Unul dintre cărturari, care-i auzise vorbind, fiindcă știa că Isus le răspunsese bine saducheilor, a venit la El și L-a întrebat: ‘Care este cea dintâi dintre toate poruncile?’ Isus i-a răspuns: ‘Cea dintâi este aceasta: «Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn» și: «Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta.» Iată porunca dintâi.

Iar a doua este următoarea: «Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.’ Cărturarul I-a zis: ‘Bine, Învățătorule! Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur, că nu este altul în afară de El și că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul și cu toată puterea și a-l iubi pe aproapele ca pe sine este mai mult decât toate arderile-de-tot și decât toate jertfele.’ Isus a văzut că a răspuns cu pricepere și i-a zis: ‘Tu nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu.’” și nimeni nu îndrăznește să-I mai pună întrebări.” (Marcu 12:28-34. [Vezi și Deut. 4:35, 6:4-5; Lev. 19:18])

„Dacă împliniți Legea împărătească, potrivit Scripturii: «Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși», bine faceți!” (Iacov 2:8)

„Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste, și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, ca să avem deplină încredere în ziua judecății. În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa, și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste. Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi. Dacă zice cineva: «Eu Îl iubesc pe Dumnezeu» și-l urăște pe fratele

său este un mincinos, căci cine nu-l iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede? Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine-L iubește pe Dumnezeu îl iubește și pe fratele său.” (1 Ioan 4:16-21)

Capitolul 18 – Cheia finală: Lauda ne conduce către iubirea pentru ceilalți

„El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.” (Faptele Apostolilor 1:7)

În 1979, cuvântul profetic pe care l-am primit mi-a spus: „Du-te și spune oamenilor ce am făcut în inima ta.” Am luat în serios această poruncă și de-a lungul anilor am depus timp și efort considerabil pentru a-mi împărtăși credința cu ceilalți. Am mers din ușă în ușă, am împărțit Biblie și pliante, am participat la călătorii misionare pe termen scurt, am mărturisit în fața publicului și am avut numeroase conversații individuale pe măsură ce au apărut oportunități.

Mi-am publicat chiar și filozofiile de viață într-o carte. Cu toate acestea, răspunsul a fost destul de dezamăgitor. Foarte puțini dintre oamenii cu care mi-am împărtășit credința au ales să devină creștini; încă și mai puțini dintre aceștia au păstrat credința. Ceea ce mi se părea atât de important pentru mine nu a reușit să-i intereseze pe majoritatea celor pe care i-am întâlnit.

Chiar și printre creștinii practicanți, puțini s-au putut identifica cu mărturia mea despre profeții, miracole și revelații. Acest lucru m-a uimit cu adevărat. În mod ciudat, cele două categorii pe care le credeam cele mai receptive au fost de fapt cele mai puțin interesate. Când am abordat conducerea bisericii pentru a sugera, chiar și ușor, că ar putea exista domenii ale slujirii trecute cu vederea (ca să nu mai vorbim de erori în învățăturile lor), reacțiile au variat de la indiferență până la excluderea de către aceștia din congregație.

Cealaltă categorie era formată din creștini aflați în criză. Era clar că ceva mergea teribil de prost în viața lor. Trecând prin circumstanțe similare și rezolvând probleme similare, cauzele principale și remediile pentru problemele lor îmi erau destul de clare. Totuși, de obicei acești oameni insistau dogmatic să continue, ca și cum dificultățile ar fi fost un test al loialității față de Dumnezeu de la care nu se puteau abate. Simpla idee că ar putea exista o eroare în relația lor cu Dumnezeu îi ofensa.

Acest șablon a fost folosit timp de decenii. Era clar că era necesară o abordare diferită. Nu exista nimic în porunca lui Dumnezeu care să-mi spună la ce rezultate să mă aștept, dar era descurajant să primesc constant răspunsuri negative. M-am gândit că, deși făceam ceea ce voia Dumnezeu, poate de vină era metoda.

Tot cam atunci am fost concediat de la serviciu și aveam o perioadă lungă de timp liber, așa că am decis să recitesc o parte din cărțile care mi-au influențat credința și altele pe care intenționez să le studiez. Am recitat o bună parte din lista de cărți recomandate din anexa acestei cărți (pe unele nu le-am deschis de zeci de ani)¹³.

Am fost umilit să constat cât de mult uitasem și cât de mult trecusem cu vederea cu ocazia primelor lecturi. Perspectivele pe care Domnul mi le deschisese mi-au desoperit aspecte noi și actuale în scrierile acestor autori, ceea ce m-a ajutat la umplerea unor lacune critice în înțelegerea mea asupra lucrurilor spirituale, corectând în același timp unele erori care se strecuraseră.

De asemenea, i-am căutat pe unii dintre credincioșii mai maturi și mai perspicace pe care îi cunoșteam, pentru a-mi reînnoi cunoștințele. Ne-am pus la curent reciproc cu ceea ce făcuse Domnul în viețile noastre. În unele cazuri, a fost destul de interesant și încurajator să văd că am mers pe căi paralele. Acest lucru a fost valabil mai ales în cazul slujirii de eliberare. Acest lucru mi-a confirmat că venise un moment crucial pentru ca această slujire să fie adusă în Biserica tradițională.

„Fierul ascute fierul, și un om îl ascute pe altul.” (Proverbe 27:17, ESV)

Am reluat eforturile de a mă curăța de păcatele din trecut. Am pregătit o listă cu fiecare păcat cunoscut din Biblie și am petrecut câteva zile mărturisind, pocăindu-mă, repudiind și cerând iertare lui Dumnezeu. Un alt pas a fost să identific și să renunț la obiceiurile rele și să încetez activitățile care ar putea aduce ocară asupra trupului lui Cristos. În timp ce făceam acest lucru, puteam simți cum demonii de diferite puteri mă părăseau automat, așa că am repetat și exercițiile de autoeliberare pe care le învățasem. A fost o umilință să descopăr cât de multe din vechile mele probleme se strecuraseră înapoi pe nesimțite, dar a fost relativ ușor să le alung din nou.

Cu fiecare pas pe care îl făceam către o relație mai apropiată cu Dumnezeu, mă simțeam mai bine și mai puternic. Cu toate acestea, schimbările au fost incrementale și am simțit că aveam nevoie de ceva mai eficient. Am simțit nevoia să dezvolt o relație de iubire cu Dumnezeu și cu vecinii mei, așa că am dăruit cu caritate și am făcut acte de bunătate pentru unii care aveau nevoie. Am petrecut mai mult

¹³ N.T. Anexa prezentând lecturile recomandate de autor nu a fost inclusă în textul prezentei traduceri din rațiuni practice, materiale sugerate fiind disponibile doar în limba engleză.

timp încurajându-i și sfătuindu-i pe alții și mi-am dezvoltat abilitățile de comunicare cu alte persoane. Toate acestea au adus și ele unele îmbunătățiri, însă un singur lucru a avut o semnificație cu adevărat fundamentală.

Este un truism că cel mai important lucru pe care îl posedăm este timpul nostru. Bogați sau săraci, mari sau mici, cu toții avem doar douăzeci și patru de ore de petrecut în fiecare zi. O bună parte din acestea este dedicată necesităților cotidiene, cum ar fi somnul, mâncatul, îngrijirea, treburile casnice obișnuite și alte obligații. Timpul liber pe care îl avem este cea mai valoroasă resursă a noastră.

Am decis să revăd lecția pe care o învățasem despre laudă și am oferit-o ca un dar lui Dumnezeu. Deja dedicam timp în fiecare zi citirii Scripturilor, rugăciunii și devoțiunilor. Era ceva bun, dar în Duhul Sfânt, am simțit că nu era ceea ce Îl plăcea cu adevărat. Ceea ce Îi place cu adevărat lui Dumnezeu este închinarea.

Așa că mi-am luat tot timpul liber pe care l-am putut avea și l-am dedicat închinării la Dumnezeu. Aceasta a luat în principal forma laudei și a cântării. Chiar mi-am scuturat de praf vechea chitară acustică și am început să învăț singur cum să cânt, ca să mă pot perfecționa și să învăț partituri noi. Imediat, am simțit prezența Duhului Sfânt venind, uneori intens. Cei care văd în Duh mi-au spus că Dumnezeu ne mângâie, ne îmbrățișează și chiar ne sărută. Prezența Lui a fost atât de încântătoare, pot să cred asta! A fost minunat să realizez că, indiferent de abilitățile și talentele mele reale pentru închinare, Dumnezeu este gata în orice moment să primească dragostea noastră.

Un efect secundar al acestui fapt a fost că m-am simțit mai bine, sănătatea mea s-a îmbunătățit, mintea mea a devenit mai clară, perspectiva mea mai pozitivă, iar ispitele au devenit mai puține și mai slabe. Am observat, de asemenea, că starea mea de spirit pozitivă era contagioasă. Acesta a fost un bonus plăcut. Era ca și cum îngerii păzitori, despre care mi se spune că sunt tovarășii noștri constanți, s-au animat și ei observându-mă și au devenit mai activi, răspândind un spirit bun în jurul meu.

Un efect secundar și mai profund a fost că micile probleme care mă chinaseră mult timp, și la care nu găsisem nicio rezolvare, au început să se rezolve de la sine și fără vreun efort din partea mea. Lipsurile financiare, conflictele interpersonale, complicațiile logistice și de programare și reparațiile pe care le făceam prin gospodărie

păreau să se rezolve de la sine. Am avut chiar și cea mai frumoasă grădină din ultimii ani, fără să depun mai mult efort decât de obicei!

La început, aceste momente de laudă și închinare erau puțin stânjenitoare, iar programarea lor părea să interfereze cu celelalte priorități ale mele. Totuși, pe măsură ce am văzut cum mi-au îmbunătățit starea mentală și spiritual, având și au avut efecte colaterale, mi-am dat seama că acest lucru a avut o valoare mai mare și un efect mai amplu decât anticipasem! Am decis că voi încerca să fac din asta o parte permanentă a rutinei mele zilnice și să încerc să-mi organizez viața în jurul acestui lucru. M-am inspirat de la psalmistul care a scris:

*„De șapte ori pe zi Te laud din pricina legilor Tale celor drepte.“
(Psalmul 119:164)*

Asta însemna cam la fiecare trei ore, într-o perioadă de 24 de ore, așa că mi-am programat momentele de laudă și închinare la aproximativ trei ore distanță. Acest lucru a funcționat atât de bine, încât am decis că, dacă aș deveni angajator, aș încerca să le ofer angajaților mei pauze la fiecare trei ore doar pentru asta! Îmi doresc lui Dumnezeu să pot găsi un astfel de angajator.

Acest lucru a dus la două lucruri. Pentru prima dată în umblarea mea creștină, respectul meu pentru Dumnezeu a început să se transforme în iubire autentică. Aveam nevoie de Dumnezeu, Îl respectam, mă temeam de El, Îl admiram și multe altele, dar încă nu începusem să-L iubesc și nu știam cum să evoc emoția. Un indiciu pentru mine a fost în cartea lui C. S. Lewis, „Cele patru iubiri”¹⁴. Acolo, el a scris că, dacă nu simțim nevoia să iubim, ar trebui să parcurgem mișcările până când devine un obicei și apoi natural. Regret că a trebuit să încep atât de jos pe scară, dar a funcționat pentru mine.

Dumnezeu m-a mustrat, m-a îndemnat, m-a încurajat, m-a avertizat și m-a pedepsit într-o mare varietate de moduri de-a lungul vieții mele, dar nu-mi amintesc să fi fost la fel de receptiv la mine precum a fost la eforturile mele de a-L iubi. Acest feedback m-a încurajat în mod firesc să-L iubesc mai mult. În sfârșit, m-am întors acasă și am învins unul dintre cele mai mari păcate ale mele. În sfârșit, puteam respecta prima și cea mai importantă poruncă: de a-L iubi pe Domnul Dumnezeul tău!

¹⁴ Lewis, Clive S. *The Four Loves*. Boston, Houghton Mifflin Harcourt, 1991

Celălalt rezultat al acestui fapt a fost că dragostea mea pentru ceilalți a fost de asemenea stimulată. Anterior, considerasem slujirea altora și împărtășirea Evangheliei ca pe o datorie. Scripturile spun clar că ar trebui să-i binecuvântăm pe ceilalți aflați în nevoie și să împărtășim Evanghelia. Am încercat să îndeplinesc aceste îndatoriri în mod profesional și competent.

Imaginați-vă nedumerirea mea când anterior am observat că alții, la fel de implicați, aveau rezultate mai multe și mai bune decât mine, nefiind nici pe jumătate la fel de zeloși, informați, pregătiți, orientați strategic și perseverenți ca mine. Nu pentru că aceste lucruri ar fi fost greșite, dar, deși aveam multă convingere, din cauza lipsei de dragoste îmi lipsea și compasiunea. Aceasta era diferența înainte. Acum le aveam pe amândouă.

Dragostea mea pentru Dumnezeu mi-a transformat atitudinea și mi-a dat compasiune pentru ceilalți, pentru că îi puteam vedea așa cum îi vede El. Vălul egocentric al mândriei a fost ridicat și lumina cerului a putut în sfârșit să strălucească prin mine. Mi-a adus aminte de un alt cuvânt profetic care mi-a fost rostit de slujitorul profetic Ed Traut, în timpul uneia dintre întâlnirile sale din Austin, Texas.

„Duhul îți spune: «Voi zidi din nou tot ce a dărmat diavolul.»”

Când mi-am dat seama de tot ce mi-a fost ascuns și furat pentru că nimeni nu m-a învățat sau nu mi-a predicat vreodată acest adevăr simplu, aproape că m-am înfuriat. Totuși, am găsit mângâiere în Scripturi:

„În orice pricină de înșelăciune cu privire la un bou, un măgar, o oaie, o haină sau un lucru pierdut despre care se va zice: «Uite-l!», pricina amânduror părților să meargă până la Dumnezeu; acela pe care-l va osândi Dumnezeu trebuie să-i întoarcă îndoit aproapei lui său.” (Exodul 22:9).

Și:

„Hoțul nu este urgisit când fură ca să-și potolească foamea, căci îi este foame. Și dacă este prins, trebuie să dea înapoi înșeptit, să dea chiar tot ce are în casă.” (Proverbe 6:30,31)

Pe măsură ce mă bucur de dragostea crescândă a lui Dumnezeu, aștept cu nerăbdare să văd cum va fi făcut diavolul să plătească ceea ce a furat de la mine și de la alții!

Capitolul 19 – Analiză și concluzie

„Învăță-mă , Doamne, calea Ta și povățuiește-mă pe cărarea cea dreaptă din pricina vrăjmașilor mei!” (Psalmul 27:11)

„Eu umblu pe calea nevinovăției, pe mijlocul cărărilor neprihănirii, ca să le dau o adevărată moștenire celor ce mă iubesc și să le umplu vistierile.” (Proverbele 8:20-21)

„Calea dreptului este neprihănirea; Tu, care ești fără prihană, netezești cărarea dreptului.” (Isaia 26:7)

Această carte descrie două călătorii paralele și lecțiile pe care Dumnezeu mi le-a predat prin ele. Prima călătorie este descoperirea lui Dumnezeu și călătoria spre unitate cu El, care m-a condus prin următoarele etape: conștientizarea lui Dumnezeu în ființa trinitară a Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt.

„Eu și Tatăl una suntem.” (Ioan 10:30)

„Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl, El va mărturisii despre Mine.” (Ioan 15:26)

Există într-adevăr un singur Dumnezeu, așa cum se spune în Deuteronom 6:4. De fapt, totul vine de la El, există în El și se întoarce la El. Ființa Lui pătrunde totul. Credința în Dumnezeu este o condiție naturală a omenirii; pentru mine era la fel ca și cum aș învăța să respir.

Ceea ce El trebuia să-mi dezvăluie și să mă învețe a fost mai întâi că Dumnezeirea (sau esența lui Dumnezeu) există în trei persoane distincte – o Treime cu roluri distincte: prima persoană, Yahweh sau Dumnezeu Tatăl, care conduce toate lucrurile; a doua persoană, Fiul, Isus Cristos, prin care Tatăl a creat tot ce este bun și a răscumpărat toate lucrurile din păcat la perfecțiune; și a treia persoană, Duhul Sfânt, prin care Tatăl aduce la maturitate spirituală creația Sa, desăvârșind-o.

Necesitatea ca Dumnezeu să aibă mai multe persoane într-o singură ființă a fost extrem de dificil de înțeles până când am înțeles două lucruri. Primul a fost modul în care propria mea persoană s-a integrat pe deplin în persoana lui Dumnezeu, atunci când El mi-a permis să experimentez unitatea cu El.

Acest lucru mi-a demonstrat că provenim din Dumnezeu, creați din esența Lui eternă, spirituală, ca un subset al personalității Sale, cu caracteristici identice, și că ne vom integra la fel de natural în Dumnezeire, fiind în același timp Una cu El, menținându-ne totuși

identitatea individuală. Păcatul ne separă de Dumnezeu și de ceilalți copii ai Săi, așa că în prezent nu prea putem observa cum funcționează acest lucru. Cu toate acestea, noi pentru acest scop am fost creați, iar natura trinitară a lui Dumnezeu este perfect exprimată în propriul nostru design.

Când suntem desăvârșiți în dreptate și sfințenie, tendința spre unitate este inevitabilă! Ceea ce mi s-a părut cel mai profund este cât de armonios se integrează persoana noastră cu a Lui, astfel încât nimic nu se pierde în uniunea dintre identitățile noastre, iar persoana Lui este perfect exprimată prin noi. În mod similar, deși Dumnezeu există în trei persoane distincte, acestea sunt deplin și armonios integrate.

Celălalt punct pe care l-am înțeles, care demonstrează necesitatea ca Dumnezeu să aibă trei persoane, este că viața însăși vine din schimbul de iubire dintre persoane. Un dumnezeu care nu poate nici să dea, nici să primească iubire este un dumnezeu mort. Dumnezeu trebuie să fi existat înainte de creația Sa și trebuie să fi avut viață de împărtășit creației, pentru a-i da viață. Forța vitală care vine de la Dumnezeu este generată de iubirea extraordinară care curge constant între cele trei persoane ale Sale.

Viața noastră muritoare este un dar temporar care, deși este amplificat în doze mici, se consumă constant în timp. Dacă nu este alimentat prin schimbul de iubire, moartea rezultă atunci când viața se epuizează. Viața veșnică este posibilă numai atunci când intrăm într-o relație de iubire cu Dumnezeu și când are loc acest transfer de iubire fără rezerve între noi și El.

Când Cristos S-a golit de Sine și a venit pe pământ în formă muritoare au rămas în cer doar două persoane ale lui Dumnezeu: Tatăl și Duhul Sfânt. Iubirea a continuat să fie transferată între ele, altfel viața însăși ar fi încetat! Dacă Dumnezeu ar fi fost doar una sau două persoane, ar fi fost imposibil să avem un Mântuitor, pe Mesia.

Oricare persoană din Trinitate, sau toată Treimea, poate apărea pe pământ ca o teofanie (în esență, o proiecție, mai degrabă decât adevărata esență a ființelor lor); dar cel puțin două persoane ale adevăratei esențe a ființelor lor trebuie să rămână în cer, pentru ca viața să existe. Când Cristos a părăsit pământul la patruzeci de zile după învierea Sa, Duhul Sfânt a venit aici la Rusalii zece zile mai târziu și a rămas pe pământ pentru Biserică până în ziua de azi, așa cum a fost promis în Ioan 15:26. De aceea, am fost conștient că sunt una cu Cristos și cu Tatăl doar atunci când ne-am unit.

Am dobândit conștientizarea faptului că Dumnezeu intenționează să avem o relație personală cu El, dar că păcatul (adică răzvrătirea împotriva voinței Sale) împiedică această relație și condamnă o persoană la osândă în iad.

„Căci plata păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică în Cristos Isus, Domnul nostru” (Romani 6:23).

Încă din cea mai fragedă copilărie, m-am întrebat de ce Dumnezeu poate fi atât de prezent și totuși ne este atât de dificil să comunicăm cu El. Am simțit că acest lucru este foarte greșit și nu am acceptat ideea standard conform căreia El este impersonal și inabordabil prin natura sa.

Problema este satana, care ne folosește ca resurse pentru a-și îndeplini voia. El știe că păcatul ne separă de Dumnezeu și ne transformă în prăzile sale. Diavolul este incapabil să-L confrunte direct pe Dumnezeu, așa că trebuie să lucreze pentru a întoarce Creația într-o rebeliune împotriva Creatorului, în încercarea sa de a-L înlocui pe Dumnezeu.

Pentru a realiza acest lucru în noi, inamicul încearcă să ne ademenească, să ne înșele, să ne terorizeze și, în cele din urmă, să ne forțeze să ne întoarcem împotriva Creatorului nostru iubit. Această răzvrătire este imposibilă atât timp cât avem o relație deplină și viguroasă cu Dumnezeu, căci o astfel de relație ne face asemenea lui Dumnezeu, Care nu poate fi ademenit, înșelat, speriat sau forțat în vreun fel.

O persoană care se predă în fața diavolului se dovedește a fi diferită de Dumnezeu și prin urmare incapabilă să atingă în cele din urmă unitatea cu Dumnezeu. Alternativa la oglindirea caracterului lui Dumnezeu este să fii ca diavolul, care trebuie distrus în iad. Pentru că cei care posedă un spirit etern, capabil de creștere infinită, dar al căror caracter diferă de cel al lui Dumnezeu, reprezintă o amenințare existențială pentru rai, de tipul celei pe care a reprezentat-o Lucifer înainte de a cădea. Cei care încearcă să joace la ambele capete cad automat în tabăra lui Satana. A te adapta chiar și unui singur defect de caracter înseamnă a alege calea diavolului, căci el a început cu nelegiuirea, iar restul istoriei a început să se scrie chiar din acel moment.

Conștientizarea împăcării cu Dumnezeu prin har, prin jertfa substitutivă a lui Isus Cristos pentru păcatul meu

Dumnezeu, care ne-a creat pe noi și toată creația în care trăim, a cunoscut dinainte și ce vom gândi, spune, face și deveni. El știa că uneltirile diavolului erau atât de dăunătoare și eficiente, încât niciunul dintre noi, în afară de Cristos Însuși, nu putea birui păcatul. Dumnezeu ne iubește și nu a vrut ca vreunul să fie condamnat împreună cu diavolul și îngerii lui, așa încât tot El a pregătit un mijloc de mântuire care Îl glorifică pe Tatăl, demonstrând prin aceasta nesfârșita Sa milă și bunătate.

Lucrul acesta a fost posibil prin viața trăită fără de păcat și sacrificiul altruist ale lui Isus. Pentru a fi justă, mântuirea a fost liberă și necondiționată, în afară de cerința ca oamenii să creadă în Evanghelie, să se pocăiască de păcat și să accepte ispășirea păcatelor, făcută de Cristos, pentru a primi acea mântuire. Pe această bază, puterea păcatului este sfărâmată, iar relația noastră cu Dumnezeu este restabilită.

Nevoia de a ne căi în mod conștient și personal de păcate și de a accepta harul lui Dumnezeu

„Eu vă spun: nu, ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel.” (Luca 13:3).

Robia față de păcat și moarte este condiția implicită pentru respingerea lui Dumnezeu. Prin urmare, mântuirea prin har necesită acțiune pentru a schimba această stare implicită. Pentru a schimba starea de la condamnat la mântuit, o persoană trebuie să aleagă conștient mântuirea. Harul¹⁵ nu oferă automat imunitate față de consecințele naturale ale păcatului; el doar restabilește relația corectă cu Dumnezeu.

Prin urmare, păcatul trebuie să înceteze, motiv pentru care căința este o necesitate. Există o oarecare toleranță din partea lui Dumnezeu pentru abatere, dar aceasta nu este clar definită și este cu siguranță o situație temporară, prin urmare, depinde de judecata suverană a lui Dumnezeu. Oricine devalorizează harul, alegând să persevereze într-o conduită păcătoasă, riscă să-l piardă și să suporte respingerea

¹⁵ Gr. Χάρις, charis – darul gratuit, favoarea nemeritată, bunătatea arătată cuiva și care este primită cu recunoștință.

veșnică a lui Dumnezeu. Pocăința autentică include a deveni partener în Dumnezeu pentru rectificarea consecințelor păcatului, prin efectuarea de restituiri (compensații, despăgubiri). Restituirea ne amintește de costul păcatului, demonstrează dragostea lui Dumnezeu față de persoana pe care am rănit-o și Îi face plăcere lui Dumnezeu.

Locul Botezului cu apă în împăcarea cu Dumnezeu

„Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit.” (Marcu 16:16)

În cer nimic nu este ascuns. În împărăția pământească a lui Dumnezeu va fi la fel. O schimbare a inimii de la o stare păcătoasă la una de sfințenie este evidentă pentru Dumnezeu, dar nu neapărat pentru societate. Botezul este o declarație deschisă a credinței în Isus Cristos ca Mântuitor și a pocăinței de păcate. Declarația publică a botezului privește cu nerăbdare spre momentul în care fiecare faptă și fiecare gând vor fi evidente tuturor.

Dumnezeu ne cere să facem public angajamentul nostru față de El. Botezul urmează, de asemenea, modelul morții și învierii lui Isus și prin urmare ar trebui să fie o imersiune completă, mai degrabă decât ungere sau stropire. Circumstanțele variază de la caz la caz și presupun că lui Dumnezeu Îi pasă mai mult de starea inimii decât de aspectul ritualului, așa că ar trebui să se facă cea mai apropiată aproximare a acestuia. Botezul prin procură este permis atunci când convertitul nu a avut o oportunitate rezonabilă de a fi botezat între convertire și moarte, ca în cazul convertirilor pe patul de moarte sau al martirilor.

Botezul copiilor sub vârsta responsabilității, precum și cel al deficienților mintal este foarte dificil de justificat. Botezul pentru necredincioșii decedați nu are precedent în Scriptură și este lipsit de validitate. Botezul forțat este un mare rău. Nu oferă mântuire, ci mai degrabă resentimente și rezistență față de adevărata credință în cel violat astfel. Cred că putem presupune cu suficientă certitudine că Dumnezeu îi va trata foarte sever pe cei care abuzează de rânduiala Sa privitoare la botezul și va fi destul de indulgent cu cazurile excepționale.

Scopurile speciale ale Duhului Sfânt și natura dublă a relației mele cu El, asupra mea și în mine

Datorită naturii triunice a lui Dumnezeu descrise anterior, Isus Mântuitorul a trebuit să se întoarcă în cer pentru ca Duhul Sfânt să poată veni pe pământ ca ajutor și mângâietor. Botezul și darurile Duhului Sfânt sunt astfel menționate în Scripturi:

„Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu!” (Ioan 3:5)

„Dar când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui de oameni, El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, pe care L-a vărsat din belșug peste noi prin Isus Cristos, Mântuitorul nostru, pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem în nădejde moștenitori ai vieții veșnice.” (Tit 3:4-7)

Semnele care îl urmează pe un credincios adevărat includ nu numai un caracter schimbat, ci și daruri și puteri miraculoase. Unele biserici învață că o persoană devine creștină prin afirmarea unui crez scris și prin botezul public în apă. Aceștia sunt „creștinii de crez” oficiali. Cu toate acestea, Scriptura, la Marcu 16:17-18, afirmă că dovada unui adevărat credincios constă în abilități specifice, supranaturale, printre care se numără vindecarea prin punerea mâinilor. Adică, fiecare creștin ar trebui să poată administra vindecări, deoarece Duhul Sfânt îi oferă puterea de a face acest lucru.

În capitolul al treilea al Evangheliei după Ioan, Isus i-a spus lui Nicodim că un adevărat creștin este născut din Duh. Din propria mea experiență, o persoană nu poate învinge păcatul sau să-I fie plăcut lui Dumnezeu prin eforturi obișnuite. Prin urmare, Duhul Sfânt este ajutorul nostru necesar pentru a ne împotrivi mai întâi diavolului și, în al doilea rând, pentru a-L sluji pe Dumnezeu. El ne protejează, ne călăuzește și ne dă putere.

Duhul Sfânt este suveran și nu este legat de nicio convenție umană, așa că nu există o formulă pentru a-L invoca. Dar modelul general este că o persoană trebuie să-și pregătească inima prin mărturisire și pocăință și apoi să-L invite pe Duhul Sfânt să vină la ea. Odată ce am îndeplinit termenii Lui, El este bucuros să răspundă. Dacă încercăm să-i impunem propriile noastre condiții, Duhul Sfânt nu are nicio obligație să răspundă. Oricât de teribil și puternic ar fi, Duhul Sfânt nu ne va încălca liberul arbitru dat de Dumnezeu. Nici

nu-L putem împiedica să plece, dacă suntem neascultători, sau să-L forțăm să ne servească scopurilor noastre personale.

Acest lucru este facilitat de punerea mâinilor de către o persoană deja unsă cu Duhul Sfânt, dar nu este necesar, dacă subiectul este receptiv, dispus, iar Duhul Sfânt alege să răspundă.

AVERTISMENT: Există slujitori apostatați și imputerniciți de ocultism care își vor pune mâinile peste cei neatenteți și nepregătiți; pretinzând că împărtășesc Duhul Sfânt. Spiritul pe care îl împărtășesc este o imitație frauduloasă de sorginte demonică. Manifestați discernământ și precauție în această privință. Dacă nu vi se pare corect, probabil că nu este corect. Dacă discernământul spiritual lipsește în astfel de cazuri, examinați cu atenție conduita și reputația lor. Cereți confirmarea de la cineva cu discernământ! Nu vă grăbiți să primiți o astfel de slujire. Când aveți dubii, alungați-o!

Odată ce o persoană a primit Duhul Sfânt, aceasta se află sub protecția lui Dumnezeu și poate primi, de asemenea, daruri spirituale și putere. Cu toate acestea, Duhul Sfânt este ușor întristat de păcat și poate părăsi un creștin apostat. Darurile rămân, dar păcatul neutralizează capacitatea noastră de a acționa prin puterea Duhului Sfânt (care nu participă la și nici nu cooperează cu păcatul). De asemenea, capacitatea de a utiliza darurile noastre slăbește atunci când acestea nu sunt exercitate în mod regulat, așa că creștinul înzestrat ar trebui să își propună să își folosească darurile în mod regulat, chiar zilnic, dacă este posibil.

Importanța dedicării vieții noastre scopurilor lui Dumnezeu

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. (Romani 12:1)

Dumnezeu are un scop, și chiar un plan detaliat și specific pentru viața fiecărei persoane. Totuși, El nu ne va obliga să urmăm acel plan sau să-I dăm ceva. Putem să ne urmăm propria inimă și să dispunem de talentele și resursele noastre după cum dorim. Totuși, aceasta ne pune direct în domeniul diavolului, care nu are nicio rețineră în a

folosi orice instrument de care dispune pentru a ne exploata în scopurile sale.

În ultimă instanță, diavolul și toți cei care I se supun se află totuși sub controlul lui Dumnezeu și slujesc scopurilor Sale, dar într-un mod foarte diferit. Ei nu sunt decât parteneri de antrenament pentru copiii lui Dumnezeu, care își exersează abilitățile împotriva lor pe măsură ce progresează în atingerea scopurilor lui Dumnezeu. Când exercițiul se va termina, diavolul și toți adepții lui vor fi eliminați sumar, fără mulțumiri sau recompense și chiar și amintirea lor va fi ștearsă.

De asemenea, deși diavolul poate fura de la un păcătos, el nu poate fura de la Dumnezeu. Un credincios care se dăruiește lui Dumnezeu cu tot ce este și tot ce are (și este un administrator ascultător) nu poate fi jefuit de diavol. Dedicarea vieții cuiva lui Dumnezeu nu numai că ne aliniază viața cu planul lui Dumnezeu, dar ne face și proprietatea lui Dumnezeu, pe care El negreșit o va securiza și o va apăra!

Aceasta este o alegere excelentă, deoarece prin ea Dumnezeu dă sens, scop și răsplată tuturor gândurilor și acțiunilor noastre – chiar și lucrurilor „greșite” pe care le-am făcut și chiar vieților noastre precreștine. Faptul că nu ne dedicăm viața lui Dumnezeu ne privează de sens și scop și ne expune exploatării de către inamic.

O astfel de stare ne face parteneri cu diavolul în mod implicit. Nu este o alegere ușoară de făcut sau o cale ușoară de urmat, căci Dumnezeu se așteaptă să-I slujim cu sânguință din toată inima noastră, la standarde foarte înalte. Dar nu există nicio greșeală în a trăi viața cu maximum de intensitate.

Faptul că Duhul Sfânt lucrează astăzi cu putere miraculoasă prin aceste daruri, inclusiv vindecarea și profeția personală:

*„Povestii printre neamuri slava Lui, printre toate popoarele
minunile Lui!” (Psalmul 96:3).*

Creștinismul este mai mult decât un mod de viață sau o filozofie. Este o viață nouă, cu o transformare progresivă a ființei noastre, de la mortalitatea cu care ne-am obișnuit, la nemurirea divină, după asemănarea lui Cristos. Trebuie să devenim vase pentru Duhul Său și canale pentru puterea Sa divină, dătătoare de viață. Dumnezeu este un Dumnezeu al minunilor și miracolelor.

Manifestările puterii Sale nu sunt pentru divertisment sau pentru a-i uimi pe cei creduli. Ele sunt un mijloc de a îndeplini scopul lui Dumnezeu, care include restaurarea vieții în această lume coruptă și moartă. Darurile și miracolele sunt doar un început care demonstrează și inițiază minunile incredibile care vor veni în Împărăția Sa pe pământ și care, în cele din urmă, vor fi ale noastre în ceruri.

Fără acestea, slujirea lui Dumnezeu de către o persoană pe pământ este limitată în ceea ce privește valoarea ei eternă. Deoarece Domnul este un Dumnezeu gelos, este de asemenea important să-I acordăm Tatălui meritul deplin pentru fiecare binecuvântare supranaturală. Altfel, putem risca să pierdem prezența Sa și puterea aferentă de a opera în tărâmul supranatural.

Una dintre cele mai dăunătoare erezii este „cesaționismul” – învățătura că lucrarea supranaturală a miracolelor și a darurilor spirituale a încetat odată cu moartea apostolilor originali. Acest lucru este absolut neadevărat și privează biserica de puterea divină și revelația necesare pentru a îndeplini misiunea statutului său dat în Matei 10:7-8. Chiar și ceva atât de obișnuit și banal precum predicarea Evangheliei nu poate fi făcut cu adevărat eficient fără puterea Duhului Sfânt.

Vrăjmașul lucrează și prin putere ocultă, iar aceasta poate fi înfruntată doar prin puterea lui Dumnezeu. Puterea ocultă este putere derivată din exploatarea necredincioșilor și a credincioșilor nepăsători și este folosită împotriva trupului lui Cristos. De asemenea, ni se poruncește să împărtășim și altora mărturia marilor lucrări ale lui Dumnezeu și a naturii sale miraculoase.

Diavolul, demonii săi și iadul există. Ei încearcă în mod activ să distrugă omenirea

Așa cum Dumnezeu, raiul și îngerii Săi sunt reali, și diavolul, iadul și demonii săi sunt reali. Deși sunt invizibili simțurilor noastre naturale, ei interacționează cu noi subtil, dar persistent și deliberat. Sunt numeroși, puternici, inteligenți, capabili, bine organizați și sistematici în încercările lor de a ne exploata și distruge, iar influența lor poate fi restrânsă doar prin intervenția lui Dumnezeu.

Diavolul și agenții săi sunt dușmanii noștri naturali și implacabili. Din păcate, mulți oameni se asociază cu inamicul; unii dintre aceștia în mod conștient. Aceștia sunt fie înșelați, fie cei mai abjecți trădători. Nu poate exista niciun acord sau compromis cu ei,

ci doar împotrivire hotărâtă și contramăsuri strategice, într-o luptă neobosită spre victorie.

Realitatea potrivit căreia creștinii pot fi demonizați și importanța slujirii de eliberare

Unii învățători și slujitori ai Evangheliei au concluzionat în mod eronat că demonii nu pot ataca direct, darămite să locuiască în creștinii umpluți de Duhul Sfânt. Aceasta este o erezie absolută, infirmată de milioane de exemple contrare. De obicei, astfel de oameni ascund (conștient sau inconștient) faptul că le lipsește capacitatea de a discerne demonii și de a-i expulza.

Adică, le lipsesc puterea spirituală, discernământul și autoritatea necesare pentru a identifica eficient starea de demonizare, a determina cauzele principale și a elibera captivii. Este posibil să fii ordonat și să deții poziții cruciale în biserică fără a fi mântuit și fără a avea sălășluirea Duhului Sfânt. Trebuie să fim pecetluituți cu aprobarea Domnului (botezați în Duhul Sfânt), așa cum este descris în Efeseni 1:13 și Marcu 16:17-18.

Discernământul necesar este atins în mod obișnuit prin perioade extinse și susținute de post, rugăciune, meditație asupra Scripturilor, experiență vastă în războiul spiritual și printr-o viață sfințită. În general, numai cei dispuși să își asume un astfel de angajament și sacrificiu personal pot sluji în mod constant și eficient în această calitate. Din fericire, Domnul intervine în cazuri individuale; dar acestea sunt excepții de la regulă.

Corpul uman este un vas cu adevărat vast și complex, capabil să conțină nu numai sufletul uman și este conceput să găzduiască o varietate de manifestări ale Duhului Sfânt, ci și alte spirite de la Dumnezeu, cum ar fi puterea și curajul. Un creștin a cărui viață nu este pe deplin predată lui Dumnezeu își poate deschide o parte sau întreaga ființă demonizării.

Contrar unor învățături, corpul său poate găzdui, în același timp, Duhul Sfânt, alte spirite divine și nenumărați demoni de orice fel! Firește, Duhul Sfânt este întristat de o astfel de stare și adesea se retrage sau reduce prezența Lui în astfel de cazuri.

Un creștin demonizat nu poate funcționa pe deplin pentru Dumnezeu. Lăsată necontrolată, demonizarea are potențialul de a distruge credinciosul și chiar de a-l transforma într-un instrument care le poate face rău altora. Oamenii care nu înțeleg autoritatea și puterea lor în Isus Cristos sunt ținte principale pentru inamic.

Demonii încearcă să-i înfrâneze sau să-i controleze pe cei care nu cunosc sau nu exercită autoritatea care le-a fost data, oferindu-le spiritelor rele un avantaj strategic. Slujirea de eliberare este esențială pentru orice credincios care dorește să-și realizeze pe deplin potențialul, deoarece ne eliberează de interferențele și constrângerile demonice.

Scopul nostru în viață este să ne dezvoltăm în asemănarea lui Isus Cristos prin împotrivirea la rău și răspunsul constructiv la suferință

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.” (Romani 8:28-29).

Împotrivirea la rău aduce în mod obișnuit un răspuns aprig din partea diavolului, ducând adesea la suferință, respingere, pierdere, persecuție și chiar mai rău. În mod ciudat, desi nu pare să fie menționat explicit în Scripturi, suferința joacă un rol bun și necesar în viața noastră. Replica noastră pozitivă, constructivă, chiar și cu recunoștință la suferință ne ajută să devenim din ce în ce mai asemănători cu Cristos.

Isus a stabilit modelul. El nu a certat, nu a acuzat, nu a judecat și nu s-a plâns. El a îndurat respingerea și persecuția cu ascultare și răbdare. Cu toate acestea, Isus a fost de asemenea gata să învețe, să corecteze, să mustre și chiar să lupte, atunci când ocazia era potrivită. În luptă, El a recunoscut (și ne-a demonstrat) că dușmanul nu este carne, ci spirit.

Dumnezeu ne-a asigurat că diavolul nu poate îndura împotrivirea noastră și că vom triumfa dacă persistăm în susținerea principiilor lui Dumnezeu. Între timp, suferința pe care o îndurăm ne construiește caracterul. Nu există tristețe sau suferință în rai. Aici și acum avem oportunitatea unică de a progresa și de a câștiga recompense bogate pentru rai. Un punct cheie este că trebuie să menținem o atitudine corectă în timpul încercării și să perseverăm până la sfârșit.

Un punct important de înțeles și aici este că succesul „parțial” este rar și este creditat puțin spre deloc în testele lui Dumnezeu. Este util să ne amintim că definiția fundamentală a păcatului este „ratarea

țintei” sau neîndeplinirea așteptărilor lui Dumnezeu. Subseturi de păcat precum „răzvrătirea” (refuzul de a face binele) și „făptuirea răului” sunt doar expresii extreme ale păcatului.

Pe scurt, dacă nu știm ce vrea Dumnezeu de la noi în mod specific (prin cuvântul cunoașterii sau profeție) și primim darurile Lui (prin Duhul Sfânt), cele mai sincere eforturi ale noastre vor eșua. Chiar și cel mai bun creștin care încearcă prin propria înțelepciune și putere să-I placă lui Dumnezeu va eșua, pentru că poate doar să ghicească ce este corect și este foarte probabil să ghicească greșit. Chiar dacă ghicește corect, nu va ști cum să realizeze acest lucru. Principiul este necesar, dar nu suficient.

Efortul uman singur nu poate îndeplini scopurile lui Dumnezeu. Fără Cele Șapte Duhuri ale Sale (Isaia 11:2; Apocalipsa 3:1), asemenea lui Iov, vom constata că tot ceea ce avem mai bun și mai înalt – indiferent cât de nobil sau excepțional – este inadecvat.

Importanța centrală a iubirii altruiste

„Și unul dintre ei, un învățător al Legii, ca să-L ispitească, I-a pus întrebarea următoare: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?” Isus i-a răspuns: „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.» Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: «Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.» În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii.” (Matei 22:35-40; [vezi și Deuteronomul 6:5; Leviticul. 19:18.]

În distincția pe care o facem între păcat și neprihănire motivele noastre contează la fel de mult sau chiar mai mult decât cuvintele și faptele noastre. Așa cum Cristos a arătat că iubirea altruistă este răspunsul fundamental la fiecare întrebare, tot așa iubirea altruistă este principiul călăuzitor pentru scopul și relația noastră cu Dumnezeu. Din principiul iubirii pot fi derivate toate celelalte principii divine.

Iubirea este viață. Fără iubire este moarte.

În capitolul al treisprezecelea al primei sale epistole către credincioșii din Corint apostolul Pavel a explicat în mod elocvent că fără iubire tot ceea ce suntem și tot ceea ce facem și îndeplinim sunt lipsite de sens. Aceasta nu înseamnă că dacă nu simțim iubire ar trebui să renunțăm cu totul. Trebuie să începem de undeva. Începutul iubirii este ascultarea de Dumnezeu.

Pe măsură ce ascultăm de Dumnezeu și primim roadele ascultării, excelența căii Sale și perfecțiunea persoanei Sale devin evidente. Respectul devine ascultare, ascultarea duce la apropiere, apropierea devine intimitate, intimitatea devine iubire și, în cele din urmă, iubirea ne transformă după asemănarea Lui, unde iubirea este normală și naturală. Iubirea pentru Dumnezeu circulă înapoi prin noi și devine iubire pentru aproapele nostru. În acest fel, putem deveni râurile de ape vii despre care a vorbit Isus în Ioan 7:38.

A iubi cu altruism necesită stăpânire de sine și sacrificiu; ispășirea lui Cristos pe cruce fiind expresia supremă a unei astfel de iubiri. Necesită atât acțiune, cât și pasivitate. Acțiunea implică exprimarea iubirii (fără a fi nevoie de îndemn) prin dăruirea noastră față de ceilalți și prin răspunsul adecvat la iubirea (sau încercarea de a ne iubi) de către alții.

Pasivitatea implică rezistența față de înclinațiile naturale de a fi egoiști și refuzul de a reacționa negativ atunci când alții ne jignesc, ne rănesc sau ne fac rău. Există de asemenea înțelepciune în iubire, căci iubirea ne face vulnerabili. Înțelepciunea este necesară pentru cei care iubesc pentru a evita capcanele pe care le întinde diavolul, pentru a le exploata și a le distruge. Este necesar un echilibru delicat pentru a umbla în iubire, unde protecția și îndrumarea lui Dumnezeu sunt esențiale. Învățând să echilibrăm prioritățile vieții în iubire, ne punem în armonie cu Dumnezeu și astfel avansăm spre o stare de unitate cu El.

A doua călătorie a fost experiența mea la un pas de moarte, unde am primit revelații directe despre natura demonicului și a divinului. Din observații directe, se pot deduce o serie de fapte și principii importante. Sunt foarte recunoscător pentru acestea, deoarece lucrurile care înainte erau chestiuni de credință, sunt acum pentru mine fapte cunoscute.

Între timp, această cunoaștere m-a susținut în timpul încercărilor pe care doar credința nu le-ar fi putut îndura. Deși nu pot împărtăși experiența reală cu alții, ei pot fi încurajați să știe că cineva a testat teoriile și s-a întors pentru a comunica ceea ce a învățat.

Cunoașterea directă a următoarelor aspecte legate de relatare

Dumnezeu există și este descris cu acuratețe (dar departe de a fi complet) în Biblie. El este o ființă iubitoare, sfântă și perfectă, care posedă omnisciență, omnipotență și omniprezență. De asemenea,

există doar un singur Dumnezeu. Alți zei sunt invențiile oamenilor sau contrafacerile diavolului.

Dumnezeu controlează totul până în cel mai mic detaliu, atât binele, cât și răul; și ne oferă posibilitatea de a alege între o viață cu scop, cu creștere spirituală, sau o viață fără scop, cu dezintegrare spirituală, în funcție de liberul nostru arbitru. El a stabilit dinainte ce roluri avem, împreună cu opțiunea de a le îndeplini. Aceasta include opțiunile de a alege roluri drepte sau nedrepte.

Libertatea noastră constă în principal în atitudinea noastră. Alegerile pe care le facem deschid sau închid oportunități de a ne angaja în aceste opțiuni. Ambele direcții îndeplinesc voința lui Dumnezeu, dar există o direcție clar preferată spre dreptate. Dumnezeu nu are nevoie să alegem răul pentru a-și îndeplini scopurile. Diavolul și ai lui sunt suficient de adecvați pentru asta. Oamenii au toată libertatea să I se alătore, dar vor împărtăși soarta lui. Faptul că putem alege și noi partituri în care jucăm rolul adversarului lui Dumnezeu ar trebui să ne pună serios pe gânduri.

Atitudinea corectă ne va conduce către rolurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi, care servesc scopului de a ne propulsa spre propria noastră dezvoltare. Aceste roluri se bazează unele pe altele, alegerile bune ne vor înălța, iar alegerile proaste ne vor conduce spre stagnare sau chiar regresie. Progresul nostru îi ajută și pe alții în dezvoltarea lor, mai ales atunci când le deschidem calea. Credința, integritatea, curajul, puterea și dragostea sunt toate esențiale în luarea alegerilor corecte.

Ca ființe umane, suntem creați după chipul lui Dumnezeu, cu scopul final de a fi uniți cu El, prin oportunitățile pe care ni le oferă pentru avansare spirituală și răsplată. Suntem copii ai lui Dumnezeu, creați după asemănarea Lui. Una dintre aceste caracteristici este un respect necondiționat pentru liberul arbitru. Dumnezeu ne dă liber arbitru pentru a alege să creștem după asemănarea Lui sau nu.

Viața veșnică este posibilă doar în termenii stabiliți de El, de aceea respingerea căilor Sale duce la moarte și distrugere în iad. Nu este ca și cum Dumnezeu folosește promisiunea vieții veșnice pentru a ne obliga să fim ascultători de voința Lui. Conformitatea cu natura lui Dumnezeu este tocmai ceea ce face posibilă viața veșnică. Orice altă natură are defecte inerente care, în cele din urmă, vor duce la eșec, degenerare și moarte.

Pentru a avea viață veșnică, trebuie să adoptăm sfințenia ca parte intrinsecă a naturii noastre. Viața veșnică fără a adopta toate

trăsăturile caracteristice ale lui Dumnezeu este posibilă. Dar unitatea cu Dumnezeu necesită dobândirea tuturor caracteristicilor lui Dumnezeu printr-un spectru complet de creștere spirituală.

Raiul și iadul sunt reale. Raiul este un loc de bogății și oportunități de nedescris pentru cei care Îl acceptă pe Dumnezeu și căile Sale. Aceste bogății nu sunt lucruri materiale precum aurul, bijuteriile, casele luxoase sau prestigiul. Adevăratele bogății sunt dezvoltarea ființei cuiva, în termeni de capacitate, perfecțiune, sfințenie și dragoste, adică ceea ce fac o persoană mai asemănătoare cu Cristos.

Iadul, un loc de chin și distrugere, creat pentru a-l pedepsi și a-l distruge pe diavol și pe îngerii săi, este de asemenea real. Aceasta este destinația eternă, neschimbătoare a celor care Îl resping pe Dumnezeu și adoptă căile diavolului. La moarte, alegerea destinațiilor noastre este determinată în mod nealterabil. Este posibil să nu fim perfect drekți sau nedreți în momentul morții; prin urmare, direcția pe care am ales-o în viață în acel moment este cea care ne determină direcția pentru tot restul eternității. Desigur, premisele menționate anterior trebuie îndeplinite înainte ca o persoană să se poată aștepta să continue spre rai în viața următoare.

Ceea ce contează cel mai mult în această viață este modul în care îi tratăm pe ceilalți și relația noastră cu Dumnezeu. Având în vedere că aleșii și Dumnezeu vor deveni în cele din urmă Unul, distincția dintre modul în care Îl tratăm pe Dumnezeu și modul în care îi tratăm pe ceilalți este într-adevăr foarte subtilă.

Ar trebui să adaug de asemenea, că, deși nu am observat direct raiul în sine, ci am experimentat doar unitatea cu Isus, nu a existat nicio indicație că suntem (așa cum predau unele culte) destinați să devenim alți zei și zeițe și să ne creăm propriile lumi cu oameni pe care i-am creat noi înșine. Dumnezeu ne oferă ceva mult mai minunat decât să devenim niște mici „dumnezei” provinciali. Scopul Său final este să ne unească din nou cu Sine Însuși, unde vom spori și vom împărtăși divinitatea Sa.

Întotdeauna a existat, este și va exista întotdeauna un singur Dumnezeu Preaînalt. Cei care cred (și, mai rău, propovăduiesc) orice altă eroare au primit doar o variantă a păcatului originar al diavolului – de a dori să „devină ca Dumnezeu”, separat de Dumnezeu.

Răspunsul evident ar trebui să fie să ne dăruim scopului lui Dumnezeu prin pocăință și ascultare. Odată ce o persoană își dă seama că are un scop divin, ar trebui să se consoleze știind că un

Dumnezeu iubitor are interesul ei în centrul planului Său pentru ea și să fie avertizată că abaterea de la acel plan duce la pierderi fatale pentru ea și pentru ceilalți.

Odată ce o persoană a stabilit o relație cu Dumnezeu prin înțelegerea Cuvântului Său și căutarea voinței Sale, trebuie să caute cu pasiune să dezvolte și să exercite dragoste pentru El și pentru aproapele său.

Acest lucru nu este același lucru cu loialitatea și ascultarea față de o biserică instituțională, deși acest lucru poate ajuta cu siguranță, în unele cazuri.

În cele din urmă, suntem personal responsabili și răspunzători ca indivizi față de Dumnezeu. Nu ne putem baza pe asocierile cu familia, prietenii, biserica sau națiunea pentru a ne recomanda lui Dumnezeu. În Ziua Judecării va fi prea târziu pentru scuze. Dumnezeu nu va accepta scuze sub nicio formă, căci El ne dă tot ce avem nevoie pentru a ne îndeplini scopul și voia Lui. Egoismul, lenea, timiditatea și necredința sunt dușmanii noștri comuni și ne vor duce direct în iad!

În cele din urmă, este o chestiune foarte simplă. O complicăm încercând să găsim modalități de a ocoli căile lui Dumnezeu. Cere-I înțelepciune – este un lucru pe care El îl oferă fără rețineri. Cere-I ajutor, de aceea ne-a dat Duhul Sfânt. Și niciodată, niciodată să nu renunțăm și să nu facem compromisuri! În cele din urmă, când am împărtășit această poveste cu alții, unii au dorit inevitabil să știe care a fost lista mea de întrebări și care au fost răspunsurile. Așadar, pentru ei și pentru alții ca ei reproduc aici lista cu răspunsurile mele. Cu toate acestea, fac precizarea că în ciuda experienței mele de moarte iminentă, sunt încă o persoană limitată și imperfectă, deci supusă greșelii. Singurul lucru cu adevărat substanțial pe care mi-a fost permis să-l iau din sesiunea divină de întrebări și răspunsuri a fost întrebarea finală, care este tot ce contează cu adevărat. Acesta a fost scopul exercițiului.

Nu mi s-a dat în mod specific o poruncă de la Dumnezeu să împărtășesc această revelație cu alții. Exercițiul a fost, din câte îmi dau seama, doar pentru beneficiul meu. Totuși, din moment ce povestea pare a fi utilă și altora, am notat lucrurile și pentru beneficiul lor. Având în vedere numărul mare de oameni care merg în iad, sperăm că acest lucru va schimba destinul unora.

Dar în liniile temporale pe care le-am văzut – atât în trecut, cât și în viitor – nu au existat schimbări viitoare majore indicate de

proporțiile dintre cei care merg în iad și în rai. Așadar, nu mă aștept ca această mărturie să aibă un impact profund. Dacă a spune această poveste înseamnă că unii trebuie să fie avertizați și să acționeze cu înțelepciune, atunci merită efortul de a publica această relatare.

Nu doresc ca nimeni, indiferent cât de greșit și-a trăit viața, să sufere condamnarea – este pur și simplu prea teribil și complet inutil! Dar vreau să afirm clar că răspunsurile care urmează nu sunt revelație divină, ci propriile mele concluzii bazate pe Scriptură, experiență directă, cercetare și unele deducții și extrapolări atente. Cea mai bună cale de urmat pentru a răspunde la orice astfel de întrebare este să întrebi Duhul Sfânt. A oferi răspunsuri este unul dintre rolurile Sale.

RĂSPUNSURI LA ÎNTREBĂRILE DE PE LISTĂ

Isus nu a răspuns în mod specific la niciuna dintre întrebările de pe lista mea. Având în vedere răspunsul la întrebarea finală, acestea nu sunt cu adevărat relevante. Cu toate acestea, prin studiile și experiențele mele, recunosc că și alții sunt interesați de răspunsuri și au răspuns la aceste întrebări spre propria mea satisfacție.

Iată, pe scurt, propriile mele înțelegeri. Nu le reprezint ca pe o revelație divină sau vreo doctrină infailibilă, ci doar ca pe propriile mele opinii informate și bine gândite. Exercițiul de a le adresa m-a ajutat să clarific anumite îndoieli tulburătoare. Poate că acestea vor avea o valoare similară pentru altele.

- **Cum este raiul? Continuăm să progresăm către niveluri superioare de existență după ce ajungem acolo?**

Raiul, în termeni simpli, înseamnă a fi în prezența lui Dumnezeu. Dumnezeu este triunic în natură, cu trei persoane distincte: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Între ei curge un vast curent de iubire. Acest schimb de iubire generează viața. Din viață izvorăște orice altceva. Dumnezeu este viu și tot ceea ce creează El este în mod necesar și viu. (Acest lucru este adevărat cel puțin inițial, căci păcatul ucide.) Dumnezeu este sfânt și nimic impur sau imperfect nu poate fi în El. Prin urmare, raiul este pur și perfect și plin de viață și iubire. Din viață și iubire izvorăște tot ce este bun.

Ființele umane sunt derivate din fragmente foarte mici ale lui Dumnezeu pe care El le separă de Sine și le înzestreaază cu trăsături, funcții, puteri și abilități de a exista separat de El și de a exercita liberul arbitru.

Raiul este o extensie a ființei fundamentale a lui Dumnezeu în care El creează o multitudine de medii și oportunități pentru ca noi să creștem și să ne dezvoltăm după asemănarea Lui. Scopul acestui lucru este de a ajunge la o stare în care suntem pregătiți să ne reunim cu El în unitate, cu Ființa Lui fundamentală, care să ne păstreze identitatea și să o integreze perfect cu a Lui.

Raiul se extinde în tot, inclusiv în universuri multiple; și chiar până la noi pe pământ. Ajunge la noi atunci când suntem ascultători de Dumnezeu. Cu siguranță, este mult mai diluat aici decât practic oriunde, cu excepția iadului. Însă cei dintre noi care aleg calea lui Dumnezeu vor descoperi că, atunci când părăsim existența noastră muritoare, noi venim din rai, și în realitate nu l-am părăsit niciodată, odată ce ne-am predat Domnului.

Apostolul Pavel a scris:

„Cunosc un om în Cristos care, acum paisprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup, nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu – Dumnezeu știe).” (2 Corinteni 12:2)

În Noul Testament, termenul grecesc pentru cer (“οὐρανός”, ouranos [Strong’s G3772])¹⁶ este folosit în general pentru cer, fără nicio distincție cu privire la nivel; și fără nicio distincție între înălțime, atmosferă sau spațiu. Unii cercetători spun că aceasta se referă la cerurile terestre, teleste¹⁷ și celeste; sau la atmosferă, spațiu și cerul propriu-zis.

În cartea sa „Demoni, o relatare oculară”¹⁸, Howard O Pittman povestește o experiență de moarte iminentă în care i-a văzut pe Satana și demonii săi în al doilea cer (pag. 10). În „Viziuni date lui Annie”¹⁹, R. Edward Miller confirmă că diavolul ocupă temporar al doilea cer. De asemenea, el scrie că există mai multe niveluri în cer, așa că aș ignora teoria cer-spațiu-cer.

Nu am văzut raiul și nici nu am primit vreo revelație despre el. Pe baza relatărilor directe disponibile, cea mai bună înțelegere a informațiilor oferite este că raiul este multidimensional, cu multe niveluri distincte. Suntem în afara raiului propriu-zis, într-una dintre multele creații, și suntem chiar sub cel mai mic dintre aceste niveluri.

¹⁶Strong, James, III John R. Kohlenberger, and James A. Swanson. The Strongest Strong’s Exhaustive Concordance of the Bible, 2002.

¹⁷Un termen religios din Mormonism care indică cel mai scăzut grad de glorie.

¹⁸Pittman, Howard O. Demons: An Eyewitness Account, 1985.

¹⁹Schisler, Annie M. Visions Given to Annie as Told to R. Edward Miller, 1970.

Nivelurile superioare sunt ca straturile unei cepe; fiecare nivel succesiv este mai mare decât cel precedent. Cu toate acestea, măreția lor în toate gradele crește enorm de la nivel la nivel. Nu știu dacă dimensiunea și domeniul de aplicare cresc logaritmice, geometrice sau altfel. Dar nivelurile superioare sunt atât de vaste, încât întregul univers pe care îl cunoaștem ar fi atât de mic, microscopic, încât ar fi irelevant acolo.

Potrivit altora, cum ar fi Dr. Eby, viața pământescă imită - într-un mod grosolan și deformat - viața din rai. În rai, există și oameni, animale și plante; și multe alte lucruri vii care sunt fie neînsuflețite aici (cum ar fi rocile, norii și pâraiele), fie nu au niciun corespondent aici, cum ar fi ființele angelice. Oamenii locuiesc în clădiri și există grădini, orașe și alte construcții. Oamenii și îngerii mănâncă și beau la fel ca noi, deși presupun că nu este o necesitate stringentă, așa cum este aici.

Conform viziunilor lui Annie Schilser, raiul este de fapt o extensie a lui Dumnezeu, care abundă într-o varietate nesfârșită de oportunități și medii pentru testare și dezvoltare spirituală. Există de asemenea multe locuri de creație și structuri concepute pentru a da glorie lui Dumnezeu.

- **Care este soarta sufletelor oamenilor care mor înainte de a se naște; înainte de a ajunge la vârsta responsabilității sau care nu dezvoltă niciodată suficiente facultăți mentale pentru a deosebi binele de rău?**

În momentul în care o ființă umană este concepută, trupul și sufletul sunt puse în legătură. Nu știu dacă sufletul intră întotdeauna pe deplin în trup, căci o parte a sufletului poate locui și ea în rai, în timp ce restul rămâne în trup; sau un suflet poate locui exclusiv în trup. Dar o parte a sufletului se unește cu trupul.

Un trup nu poate trăi mult timp fără suflet. Alții au sugerat că un făt este viabil în pântec fără suflet datorită legăturii sale cu mama. Nu știu dacă este posibil, dar din relatarea despre Duhul Sfânt care l-a umplut pe Ioan Botezătorul în pântec, este evident că situația normală și intenționată este ca spiritul să se unească cu trupul înainte de naștere.

Până când și dacă o persoană nu ajunge la o stare în care are suficientă capacitate mentală pentru a alege binele sau răul și pentru a-L accepta sau a-L respinge pe Dumnezeu, aceasta se întoarce automat în rai după moarte. Un suflet care nu-L poate respinge pe Dumnezeu nu poate fi condamnat. Aceasta este starea implicată.

În momentul în care ia decizia de a se întoarce de la iubirea altruistă și de a urma o cale diferită în viață, se află pe drumul către iad. Doar o decizie conștientă de a se pocăi și un efort de a face restituire și

reconciliere pot schimba acest lucru. Vârsta responsabilității este de obicei între trei și cinci ani, deși persoanele cu deficiențe mintale pot ajunge la această stare fie mai târziu, fie niciodată.

O notă interesantă este că sufletele unor oameni sunt fragmentate în personalități multiple prin traume extreme sau rituri oculte. Dacă nu sunt reintegrate, fiecare personalitate este responsabilă separat față de Dumnezeu. Așadar, un fragment al aceluiași suflet poate merge în cele din urmă în rai, în timp ce un alt fragment poate pieri în cele din urmă în iad. Cea mai bună cale este ca personalitatea să fie reintegrată și să accepte credința creștină.

- **Care este soarta oamenilor care trăiesc și mor fără să audă vreodată Evanghelia?**

Situația fiecărei persoane este unică și, în cele din urmă, numai Dumnezeu o poate judeca. Cu toate acestea, toți cei care trăiesc dincolo de vârsta responsabilității sunt confrunțați de Duhul Sfânt la un moment dat în viața lor cu o alegere între dreptate și păcat. Deși modul și profunzimea experienței pot varia, nu există excepții. Individul este responsabil pentru răspunsul său.

În momentele de după moarte, Dumnezeu va dezvălui întreaga chestiune și le va da unora dintre cei care au răspuns favorabil la Duhul Său o înțelegere a adevăratei naturi a lucrurilor și oportunitatea de a accepta harul Său, așa cum a făcut cu mine și cu alții. Cei care s-au dovedit a fi iubitori de păcat vor merge direct în iad, fără o astfel de oportunitate.

- **De ce par oamenii buni să sufere fără niciun motiv vizibil și de ce par oamenii răi să scape de consecințele logice sau naturale ale păcatelor lor?**

Pentru a înțelege corect acest lucru, trebuie făcută o distincție între suferința cu scop și suferința fără scop, recompensele pământești și recompensele veșnice.

Ceea ce face acest lucru dificil de înțeles este mentalitatea conform căreia: (1) această viață este tot ce există și (2) că suferința este indezirabilă. O persoană rea nu poate participa la construirea Împărăției Cerurilor, doar o persoană dreaptă poate. Dar o persoană rea poate fi folosită de Dumnezeu pentru a construi Împărăția lui Satan, pe care Dumnezeu o folosește pentru a-și testa și dezvolta sfinții.

Oamenii răi nu vor avea nicio recompensă cerească și vor primi toată răsplata pe care o vor avea pentru că vor sluji scopurilor lui Dumnezeu doar în această viață. Ei vor suporta pe deplin

consecințele păcatului lor în iad. Și dacă se vor pocăi și își vor schimba calea, atunci Cristos va fi suportat El Însuși consecințele.

Pentru oamenii buni care suferă, este o ecuație diferită. Răsplata lor nu este în lucruri materiale sau onoruri pământești. Suferința care are un scop în această viață creează adevăratele bogății, care sunt dezvoltarea caracterului, avansul spiritual și onorurile cerești. Există doar trei lucruri de valoare care pot fi luate din această viață în cea următoare:

1. Slujirea ascultătoare față de Dumnezeu
2. Ameliorarea persoanei noastre
3. Lucruri bune pe care le facem pentru alții (care merg și ei în rai)

O persoană rea care se pocăiește pe patul de moarte intră în viața veșnică, dar falită. Unul dintre aleși care moare ca un sărac anonim poate fi extrem de bogat și onorat în rai. Cu toate acestea, există și oameni buni care suferă pentru păcatele lor ancestrale și naționale, deoarece nu le-au repudiat.

Natura păcatului și cea a dreptății sunt astfel încât generațiile succesive pot moșteni judecata divină împotriva strămoșilor lor. În cele din urmă, oamenii pot suferi din cauza erorilor altor oameni sau pot fi atacați direct de diavol, în opoziție cu Dumnezeu. Aceștia sunt oameni care nu au avut grijă să se protejeze de ambele situații.

- **De ce este relatarea biblică a creației atât de diferită de explicația științifică a modului în care au început universul și viața; în special în ceea ce privește intervalele de timp implicate?**

Relatarea biblică a creației este exactă, iar cronologia corectă. Pământul a fost creat în 4003 î.Hr. Cerurile au fost create în timpul celor șapte zile literale ale creației ulterioare. În jurul anului 2347 î.Hr., a avut loc marele potop, cu o furtună masivă de gheață creată simultan de apa subterană ejectată sus în atmosferă și prăbușirea unui nor masiv care a înconjurat pământul, acoperind emisferile nordică și sudică cu un strat gros de gheață.

Cantități masive de rocă și sedimente au fost dislocate (în mare parte dintre Americi, Europa și Africa, pe măsură ce continentele odinioară unite s-au destrămat). Acestea s-au amestecat cu rămășițele risipite în apă ale plantelor și animalelor înecate, pentru a crea registrul fosil. Gheața căzută a creat aspectul mai multor ere glaciare, pe măsură ce s-a topit parțial.

În același timp cu potopul, un vâl spiritual a fost stabilit în jurul lumii, separând-o parțial de prezența deplină a lui Dumnezeu. Aceasta a dus la o atenuare rapidă a forței vitale divine care anterior favorizase viața abundentă pe planetă; rezultând în condițiile actuale, relativ sterile. Acest lucru este ilustrat de declinul exponențial al duratei de viață a patriarhilor, dintre Noe (950), Sem (600), Eber (464), Iacov (147), Moise (120) și regele David (69).

Concomitent cu aceasta, viteza luminii și alte constante fizice s-au schimbat. Viteza luminii a scăzut exponențial; odată cu schimbările aferente ale proprietăților fizice ale materiei. În esență, Pământul a trecut de la o planetă vie la una (relativ) moartă. (Schimbarea vitezei luminii este ilustrată în Iov 38:32, unde este clar că înainte de inventarea telescopului, Iov era capabil să discearnă că stelele individuale din constelația Arcturus și mișcările independente neobișnuite ale acesteia erau vizibile cu ochiul liber. Nu mai este așa acum.)

Scăderea de aproximativ zece ori a vitezei luminii explică erorile semnificative ale fizicienilor în formularea vârstei universului și în interpretarea datelor precum rata de dezintegrare radioactivă. Din această cauză, aspectul stelelor și galaxiilor din jurul nostru este extrem de diferit.

- **Care este natura sufletului? Are structură și funcții precum corpul și poate fi distrus un suflet?**

Sufletul uman este multidimensional și coexistă atât în corpurile noastre de pe pământ, dar este și capabil – cel puțin pentru credincioși – de a se extinde în alte „planuri” și tărâmurii cerești, la fel cum un obiect tridimensional există în mai multe planuri bidimensionale. Forma sa exterioară poate fi modificată după bunul plac, iar forma umană este o adaptare specifică vieții muritoare și doar una dintre numeroasele variații posibile.

O sferă sau un nor este forma fundamentală sau naturală a spiritului.

Pe fiecare plan ceresc unde Dumnezeu acordă acces unei persoane, sufletul poate crește în dimensiune și funcționalitate în limitele stabilite aceluia plan. Spre deosebire de un obiect tridimensional static, care se poate manifesta doar în moduri fixe pe planuri bidimensionale, un suflet poate avea forme complet diferite pe planuri diferite, iar fiecare manifestare se poate angaja în activități

complet independente pe planuri diferite. Este ca și cum ai avea mai multe corpuri care pot fi folosite simultan în scopuri diferite.

Sufletul are atât structură externă, cât și internă, cu un număr semnificativ de analogii cu corpul uman. Totuși, sufletul are o capacitate extraordinară de a dobândi și dezvolta o multitudine de funcții și caracteristici dincolo de cele de bază necesare pentru existența independentă, pe care Dumnezeu le împarte sufletului uman la formarea inițială. Multe dintre acestea nu au corespondent în corpul fizic.

Acest lucru ar fi ca și cum am adăuga aripi, radar, arme proiectile sau memorie suplimentară și capacitate de procesare unui corp uman, așa cum s-a propus în unele literaturi tehnice. Sufletul poate dezvolta de asemenea o capacitate aproape nelimitată de a opera cu inteligență și putere. Cred că acesta este unul dintre motivele principale pentru care păcătoșii trebuie distruși în iad.

Ființele umane au potențialul de a deveni Fii ai lui Dumnezeu (Psalmii 82:6-7, Ioan 1:12) și nimic nu va fi imposibil pentru ele (Geneza 11:6). Prin urmare, este imperativ necesar ca orice persoană cu tendințe malefice să fie împiedicată să perpetueze acel rău dincolo de tărâmul material. Altfel, vor reprezenta o amenințare existențială pentru ordinea divină.

Ca o paranteză, și animalele au suflete, iar ființele angelice sunt, de asemenea, entități spirituale care seamănă foarte mult cu oamenii, ca formă și funcție. Dar, deși ambele sunt făcute din spirit derivat de la Dumnezeu, ambelor le lipsește completitudinea caracteristicilor divine unice pe care El le dă oamenilor, precum și anumite capacități de dezvoltare spirituală care sunt unice oamenilor.

Compoziția ființei spirituale a omului constă, în general, din trei părți distincte: inima, care este în esență un fragment al lui Dumnezeu și în jurul căreia El formează restul; sufletul, care conține mintea și care este sediul rațiunii, voinței și memoriei; și spiritul, care conține funcțiile de întreținere și susținere pentru simțuri: locomoție, hrănire, apărare etc. Inima este cea care se va întoarce în cele din urmă la Dumnezeu, când cursul nostru de dezvoltare și perfecțiune divină este complet. Sufletul și spiritul pot rămâne pentru a oferi un vas în care ne putem manifesta persoana, în exteriorul lui Dumnezeu, și pentru a interacționa cu trupul.

Sufletul și trupul înviați al celor condamnați sunt distruse în iad; ștergând personalitatea și, odată cu ea, orice speranță de a avea un trup glorificat. Spiritul etern, purificat de toate urmele personalității

persoanei pierdute, și inima, care este de asemenea eternă și indestructibilă, se vor întoarce la Dumnezeu. Dacă acest lucru pare să pună o limită finită suferinței celor condamnați în iad, acest lucru este înțeles eronat.

Așa cum raiul este etern și independent de timp, iadul are o eternitate proprie, separată de rai. În timp ce cei condamnați suferă din perspectiva lor pentru toată eternitatea lor, din perspectiva raiului timpul nu există. Așadar, cei condamnați sunt distruși, iar „inima” lor este returnată lui Dumnezeu instantaneu, din perspectiva Lui. Unii matematicieni afirmă că există infinități mai mari și mai mici. În mod similar, există eternități mai mari și mai mici.

Dumnezeu există în afara timpului. Din perspectiva celor condamnați, ei suferă pentru totdeauna, chiar dacă din perspectiva lui Dumnezeu, timpul se termină atunci când acesta își urmează cursul. Este de înțeles că acesta este un concept dificil de imaginat. Dumnezeu supraviețuiește timpului, cam aceasta ar putea fi o abordare a fenomenului.

- **Cum a transformat Isus apa în vin și a înmulțit pâinile și peștii?**

Isus era una cu Dumnezeu, nu separat de El prin păcat. El repudiase păcatele strămoșilor Săi muritori și era El Însuși fără păcat. Prin urmare, pe pământ El avea acces deplin la iubire și la primirea iubirii de la Dumnezeu și tot prin urmare, la puterea vieții. El era un canal deschis și un vas potrivit și funcțional pentru ca voința lui Dumnezeu să opereze. El nu a făcut minuni prin propria Sa putere, ci a acționat ca un instrument al lui Dumnezeu Tatăl. Puterea Domnului este de așa natură încât poate transforma materia dintr-o stare în alta, poate face ca obiectele materiale să se înmulțească (sau să se dezintegreze) și chiar poate crea din nimic sau poate muta obiecte materiale doar prin simpla dorință ca acest lucru să fie așa.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.” (Ioan 1:1)

Lumea materială a fost creată de Dumnezeu (prin Cristos) și răspunde la voința lui Dumnezeu, care este împărtășită prin cuvintele pe care Dumnezeu le rostește. Cuvintele lui Dumnezeu sunt de fapt derivate din propria Sa ființă și comunică voința Sa creației Sale. Ca om, Isus învățase abilitatea foarte importantă și critică de a asculta și a auzi cuvintele lui Dumnezeu și de a deveni receptiv la ele.

(Dumnezeu ne vorbește tuturor în mod constant la mai multe niveluri, dar noi fie nu-L putem auzi, fie refuzăm să ascultăm.)

Așa cum cutia de rezonanță a unui instrument muzical adună și amplifică tonurile care îi sunt împărtășite, Isus a primit, a interpretat și a amplificat cuvintele lui Dumnezeu, iar mai apoi le-a împărtășit obiectivului lor din lumea materială. Cuvintele lui Dumnezeu transmit prin ele informații și putere (ele sunt în esență lumină, deși există și alte tipuri de lumină decât fotonii pe care știința i-a identificat).

Un obiect material care primește cuvintele lui Dumnezeu în acest fel trebuie să le asculte. Fiind o extensie a Dumnezeirii, lumea materială răspunde la Cuvintele lui Dumnezeu poate chiar într-un mod mai receptiv decât reacționează mușchii noștri la semnalele nervoase. Concluzia importantă aici este că suntem una cu Domnul; cuvintele Lui pot fi transmise prin noi pentru a realiza același lucru! În cazul transformării apei în vin, cuvintele lui Dumnezeu au furnizat energia și informațiile necesare pentru a rearanja structura atomică și moleculele de apă într-o stare superioară (mai complexă): și anume, vin. Acest lucru s-ar putea realiza teoretic și prin forță brută, într-un reactor nuclear foarte puternic și sofisticat.

Dar iubirea divină determină în mod pașnic și blând particulele subatomice să-și revizuiască „dansul” într-un alt model. Mai exact, particulele subatomice sunt compuse la rândul lor din ceea ce oamenii de știință numesc „corzi” și „membrane”. În esență, acestea sunt energie sub formă de vibrații, la frecvențe diferite. Vibrațiile sunt foarte complexe și conțin informațiile care definesc natura materiei create.

Dumnezeu este capabil să vorbească materiei în așa fel încât cuvintele Sale să modifice aceste vibrații și să schimbe starea materiei, inclusiv de la simplu la complex și de la o cantitate mai mică la una mai mare. Transformarea dintr-o stare inferioară într-una superioară necesită de asemenea un aport de energie. Această energie este viața generată din iubire și se manifestă în tărâmul material ca energie, care la rândul ei este interschimbabilă cu materia. Astfel, energia este derivată din viață, nu invers. De aceea, în ordinea perfectă a lui Dumnezeu, toată materia este vie.

Înmulțirea peștilor și a pâinilor este doar o variație a acestui lucru. Cei câțiva pești și cele câteva pâini au fost înmulțite datorită compasiunii pe care Isus a avut-o pentru mulțime (Matei 9:36; 15:32). Acea iubire divină a împărtășit informațiile și energia din cer

necesare pentru a înmulți hrana care să fie oferită din abundență mulțimii. Nu este menționat explicit în textul clar al Scripturii, dar se poate sugera că Cristos L-a lăsat pe Tatăl să-i iubească pe oameni prin El pentru a manifesta aceste lucruri.

- **Cine sau ce este Duhul Sfânt?**

Încă analizez cu atenție această întrebare. Eroarea cu privire la Duhul Sfânt este o chestiune foarte serioasă, așa că tot ce pot spune cu siguranță este că El este o persoană distinctă în Dumnezeu triunic, cu gen masculin. Așa cum sugerează titlul Său, El este Sfânt. Dacă are un nume, nu este încă ceva revelat nouă. Scripturile ne spun, de asemenea, că El acționează ca ajutor și mângâietor al nostru.

Credincioșii pot fi botezați în Duhul Sfânt, care poate veni peste ei sau locui în ei. El ne comunică revelații, inclusiv profeții și amintiri. Duhul Sfânt are mai multe roluri distincte, așa cum este menționat în Scriptură: consilier, mângâietor, ajutor, mijlocitor și interpret, rememorator și învățător, călăuzitor în tot adevărul cu înțelepciune și revelator al lucrurilor viitoare, dătător de daruri spirituale, judecător al păcătoșilor, sursă de cunoaștere, înțelepciune, revelație și putere, pecetea răscumpărării lui Dumnezeu în viețile noastre, care ne reînnoiește și ne dă viață veșnică și care ne sfințește și ne face capabili să slujim scopurilor lui Dumnezeu cu fapte bune și roade spirituale. Nu voi specula dincolo de acestea.

- **Ce sunt demonii și de unde provin?**

Demonii nu sunt, așa cum susțin unii, îngeri căzuți. Demonii nu sunt creați de Dumnezeu. Sunt progenituri ale diavolului. Cu toate acestea, deoarece diavolului îi lipsește adevărata putere generativă și creatoare, diavolul trebuie să folosească creaturi vii în procesul de creare a demonilor. Prin urmare, ei sunt un produs secundar al sexului ilicit și al cultului fals (care, în scopuri spirituale, sunt interschimbabile). Păcatul repetat îi face să fie concepuți și hrăniți de un suflet uman sau animal până când ajung la o stare în care pot exista independent de gazda lor.

Demonii sunt spirite nelegitime, necurate și prin urmare, sunt respinși de Dumnezeu, gravitând în mod natural spre slujirea diavolului. Neavând capacitatea de a obține hrană de la Dumnezeu, ei se hrănesc cu creaturi vii, oameni, animale și plante. Din cauza originilor lor perverse, sunt incompleți și defecti. Asta nu înseamnă că sunt neapărat proști, slabi sau fragili. Demonii pot fi chiar

supradotați într-o anumită funcție. Cu toate acestea, toți sunt extrem de slabi și vulnerabili la Duhul Sfânt.

- **De ce ne rugăm?**

Rugăciunea nu este, așa cum susțin unii, un mecanism prin care oamenii Îl invocă pe Dumnezeu să ne facă voia – deși mulți încearcă să o folosească greșit în acest mod. Rugăciunea este actul de a-L implora pe Dumnezeu să Își împlinească voia prin noi. Așa cum cuvintele lui Dumnezeu transmit informații și putere pentru a transforma creația Sa, și cuvintele noastre au putere – atât pentru bine, cât și pentru rău. (Diavolul dă putere și cuvintelor rostite de adepții și descendenții săi!) **Rugăciunea Domnului** (Isus Cristos) este un exemplu clasic în acest sens.

Rugăciunea cu adevărat eficientă se face în tandem cu Duhul Sfânt și urmând îndrumarea Lui în alegerea subiectului și conținutului rugăciunilor noastre. Primul și cel mai important obiectiv al rugăciunii este de a transforma persoana care se roagă după asemănarea Domnului nostru. După aceea, scopul dublu al rugăciunii este de a invoca voința lui Dumnezeu și de a se opune scopurilor diavolului.

Rostirea rugăciunii fără a fi împuterniciți de Duhul Său nu este mai eficientă decât citirea cu voce tare a unei cărți. Rugăciunea într-un spirit nelegiuit, cum ar fi răutatea sau lăcomia, este mai greșită, pentru că servește scopurilor vrăjmașului. Puterea unei rugăciuni date este direct proporțională cu adevărata pasiune și dragoste pentru Dumnezeu din inima persoanei – nu cu sinceritatea sau elocvența sa.

Forma rugăciunii este, de asemenea, foarte importantă. Acesta este un subiect foarte complex, dar un exemplu important este în norma din Matei 10:7-8, unde sunt enumerate lucrurile delegate bisericii. Putem cere lucruri pe care Domnul le-a promis (de exemplu, Numeri 23:19), dar trebuie să declarăm acele lucruri delegate bisericii. Aceste forme de rugăciune nu sunt interschimbabile.

- **Unde este iadul și care sunt criteriile pentru a fi trimis acolo?**

Cea mai elementară definiție a iadului este absența lui Dumnezeu. Este caracterizat de calități diametral opuse celor ale raiului. Prin urmare, oriunde sunt prezente haos, nedreptate, risipă, ură, perversiune și lucruri similare – în termeni generali acolo este și iadul. Dumnezeu a creat, de asemenea, trei locuri de închisoare

pentru morții nemântuiți, diavol și îngerii care s-au răzvrătit cu el: Paradisul, Abaddonul și Gheena (groapa).

Paradisul era locul unde morții dreپți așteptau moartea și învierea lui Cristos. Ei au fost eliberați din Paradis când Tatăl l-a înviat pe Cristos din morți, iar Cristos i-a condus apoi pe morții dreپți în rai. Abaddonul este locul de închisoare și chin pentru diavol, îngerii săi și cei condamnați. Este un loc de arest temporar (preventiv) până la Ziua Judecării.

Demonii și diavolul pot veni și pleca de acolo, dar îngerii căzuți și cei condamnați nu pot pleca. În Ziua Judecării, diavolul și toți adeptii săi, inclusiv îngerii căzuți și cei condamnați, vor fi trimiși în Gheena pentru chinuri și distrugeri cu adevărat teribile. Nu știu latitudinea, longitudinea sau adâncimea sub pământ a iadului. O presupunere bună ar fi lângă Muntele Sinai, deoarece acolo este aproape de locul unde pământul i-a înghițit pe Datan și Abiram și pe Core și oamenii lui, care au căzut direct în iad.

Criteriul de bază pentru a fi trimis în iad este răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu și a lui Cristos, Mântuitorul nostru, care a îndurat Patima pentru răscumpărarea noastră. La cel mai fundamental nivel, Dumnezeu este iubire și voința Lui este ca toată creația Sa să primească iubirea Lui și să l-o returneze în mod liber. Ascultarea plină de așteptare a vocii lui Dumnezeu pentru a-și dezvălui voința și supunerea față de acea voce este manifestarea naturală a acelei iubiri.

Așadar, păcatul este răspunsul la iubirea lui Dumnezeu cu indiferență sau chiar ură, care se manifestă ca neascultare. Cele două porunci, din care derivă toate celelalte legi, sunt să-L iubești pe Dumnezeu și să-ți iubești aproapele. Prin urmare, orice abatere de la aceasta este păcat. Tehnic vorbind, există acțiuni neutre care nu sunt păcat și există erori și păcate minore comune care nu reclamă pedeapsa în iad. Totuși, orice se situează între iubirea totală, altruistă și păcatele de moarte sunt oportunități tragice ratate de a înainta în scopurile lui Dumnezeu.

- **Există o Biserică adevărată pe pământ care predică și practică pe deplin și cu acuratețe Evanghelia și Îl reprezintă cum se cuvine pe Dumnezeu?**

Nu că aș fi găsit în bisericile instituționale, dar cred că am întâlnit persoane din multe variante ale creștinismului – independente, precum și denominaționale – care demonstrează dragostea altruistă

și ascultarea față de Dumnezeu, adică lucrurile care definesc adevărata Biserică. Bisericile de casă par să aibă un număr disproporționat²⁰ de astfel de persoane. Prin urmare, adevărata biserică există sub forma unor credincioși individuali supuși și ascultători de Duhul Sfânt.

Având în vedere că 2,5% din populația lumii este mântuită (în medie); aproximativ 30% din populația globală este creștină și aproximativ 2% din populația generală este incompetentă mintal și aproximativ 4% mor înainte de vârsta de cinci ani, rezultă că 6% primesc o „trecere gratuită” la rai, iar din restul doar creștinii adevărați sau 2,5/30 sau 8% dintre creștinii declarați sunt de fapt pregătiți pentru veșnicia în rai. Aceasta indică o rată de eșec abisală pentru orice Biserică organizată.

- **De ce nu manifestă creștinii puterile miraculoase ale lui Isus și ale sfinților în consemnate în Scripturi?**

„Creștinii” nu manifestă automat puterea divină deoarece, în primul rând, majoritatea oamenilor care se numesc creștini nu se aseamănă cu adevărat lui Cristos. Majoritatea acestora sunt „creștini culturali”, fără o implicare spirituală reală, iar o mare majoritate a restului sunt apostatați sau decăzuți.

Dintre cei care au o relație spirituală semnificativă cu Dumnezeu, majoritatea nu s-au dăruit fără rezerve lui Dumnezeu, nu s-au pocăit pe deplin de păcatele lor, nu s-au dezbrăcat de blesteme și nu au învățat să audă și să asculte de glasul lui Dumnezeu. De asemenea, este util să ceri darurile respective și să le primești prin împărtășirea lor de la cineva care le are deja. Dar acest ultim punct nu este absolut necesar.

- **Există reîncarnare?**

Într-un cuvânt, nu. Apostolul Pavel le-a scris credincioșilor evrei tot ce ar trebui să fie de spus în această privință:

„Și după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata...” (Evrei 9:27)

În ciuda acestui fapt, există o cantitate imensă de literatură care pretinde că oferă dovezi pentru reîncarnare și religii întregi se învârt în jurul ei, dar acestea sunt minciuni provenite direct de la diavol, din iad.

²⁰ N.T. În comparație cu bisericile oficiale, instituționale.

Relatările despre reîncarnare sunt de obicei amintiri false fabricate de demoni, care fie le inventează, fie le derivă din amintirile unor persoane cunoscute de ei. Apoi, ei plantează aceste idei și amintiri false în mintea unor persoane ușor de impresionat.

Unele relatări sunt fantezii pure ale unor oameni creduli. Altele sunt fabulații născocite cu răutate, folosite pentru a înșela și controla pe cei neatenți și ignoranți. Scopul acestui lucru este de a le oferi oamenilor un fals sentiment de securitate care îi face să se resemneze cu rolul lor în viață și, în cele din urmă, îi conduce să amâne pregătirea pentru eternitate până când este prea târziu.

Capitolul 20 – Epilog

După experiența mea la limita morții, trei lucruri mi-au stăruit în minte în prim-plan. Primul a fost curățarea de păcatele din viața mea pentru care nu mă căisem. Așadar, am contactat toate persoanele (sau moștenitorii lor) împotriva cărora am putut constata că păcătuisem, pentru a-mi cere scuze și a face restaurare.

Am observat un tipar clar în acest sens. Creștinii adevărați au fost bucuroși să primească scuzele mele și să aranjeze să primească restituiri. Restul au fost fie indiferenți, fie ostili propunerilor mele. Am petrecut mai mult de doi ani căutând oameni și oferind despăgubiri financiare sau în natură pentru greșelile mele.

Mă așteptam ca Dumnezeu să mă binecuvânteze pe plan financiar pentru a face acest lucru mai ușor, dar, dimpotrivă, finanțele familiei noastre erau mai dificile decât în mod normal. Totuși, am descoperit că puteam gestiona și face aceste eforturi sacrificiale, deși a trebuit să repar greșelile în tranșe. Acest lucru mi-a arătat că nu există nicio scuză pentru a nu face restituiri, pe lângă faptul că îmi cer scuze și cer iertare. Acesta este un argument puternic pentru a nu amâna astfel de lucruri.

Restituirea necesită mult timp și efort pentru a fi făcută corect. Restituirea biblică corectă este repararea completă a daunelor materiale plus o cincime (20%). Pentru durere și suferință, ar trebui să fie suficiente scuze sincere, dar se recomandă mai mult.

Prejudiciul adus unei reputații trebuie reparat în cea mai mare măsură posibilă în mod rezonabil. De exemplu, dacă o persoană este defăimată într-un articol de prima pagină din presă, o retragere pe un singur rând îngropată într-o secțiune obscură este complet inadecvată. În cazul în care restituirea nu poate fi făcută victimei sau moștenitorilor acesteia, aceasta trebuie făcută Domnului (Numeri 5:6-8).

A face reparații față de necredincioși a fost destul de dificil. Chiar și unii membri apropiați ai familiei nu au vrut să mă ierte; și în anumite cazuri au fost supărați chiar și la amintirea durerilor din trecut. Am fost adesea dezamăgit de indiferența lor față de eforturile mele și de neîncrederea în explicația mea privind sursa motivației mele. O astfel de persoană chiar a murit de cancer pulmonar refuzând cu tărie să mă creadă sau să accepte încercările mele de împăcare. A respins chiar și rugăciunile mele pentru însănătoșire! Acest lucru mi-a provocat o profundă îngrijorare, atât pentru ei, cât și pentru mine.

Această situație mi-a întărit hotărârea de a evita să mai greșesc față de oameni, în special aceia care nu-L cunosc pe Cristos. În puținele cazuri în care nu am putut găsi o rezolvare, nu mi-a rămas decât să-i las problema lui Dumnezeu să o rezolve.

Următorul lucru care mi-a atras atenția a fost descoperirea unei noi sensibilități față de oamenii care au avut și ei o experiență la limita morții. Când eram în prezența lor, simțeam o senzație unică de furnicături în ceafă și un sentiment dificil de descris, care îmi spunea că sunt ca mine.

Pe măsură ce învățam să identific astfel de oameni, încercam să le obțin experiențele. Nu este surprinzător că majoritatea erau reticenți să-mi relateze experiențele lor. După cum am aflat mai târziu, rezultatul comun al împărtășirii unor astfel de istorisiri este respingerea, neîncrederea și chiar ostilitatea. Persoanele care nu au avut astfel de experiențe au mari dificultăți în a se raporta la ele, deoarece aceasta ar implica schimbarea comportamentului și perspectivei lor asupra lumii.

Nu puțini sunt înclinați să atribuie întreaga experiență unui vis neobișnuit, unei stări alterate de conștiință sau chiar unei boli mintale. Din acest motiv, cei care au împărtășit experiența mea au învățat să nu le spună altora. Cu toate acestea, când au aflat că simpatizez cu ei, s-au relaxat și mi-au povestit întâmplări uimitoare despre viața de apoi.

Ceea ce m-a surprins cu adevărat a fost cât de des se găsesc oamenii care au avut fie o experiență de moarte iminentă, fie o experiență vizionară comparabilă. O estimare aproximativă bazată pe observațiile mele informale i-ar plasa pe aceștia reprezentând aproximativ 1-2% din populația generală!

A treia și cea mai profundă schimbare a fost eliberarea de demonizare și activarea darurilor spirituale. Sentimentul unei prezențe malefice în mine și în afara mea a dispărut complet. De asemenea, am început să am vise intense despre evenimente viitoare; unele dintre acestea s-au realizat. Când ascultam predici sau citeam Scripturi am constatat că discernământul meu față de adevărurile spirituale era mult sporit.

Uneori mă simțeam chiar îndemnat să citesc exact pasajele biblice în timpul săptămânii, despre care predicatorul avea să predice în biserică în următoarea Zi a Domnului. Acest lucru se întâmpla prea des pentru a fi doar o coincidență.

Apoi, a fost darul vindecării. Când îmi puneam mâinile peste oameni bolnavi sau răniți sau chiar mă rugam la telefon pentru ei, unii erau vindecați instantaneu. Unele dintre cazurile mai profunde au implicat oprirea instantanee a sângerării, ameliorarea paraliziei cauzate de un chist al măduvei spinării; și, în cel mai interesant caz, o vindecare aparentă de un cancer răspândit, în stadiu terminal!

În mod ciudat, majoritatea oamenilor bolnavi pe care i-am întâlnit, au refuzat oferta mea de a mă ruga pentru ei; chiar și alți membri ai bisericii. Erau atât de siguri că Dumnezeu nu vindecă prin rugăciune, încât nici măcar nu încercau. Presupun că unii dintre ei reacționau în acest fel, deoarece eu am fost cel care s-a oferit și amintindu-și de conduita mea anterioară au respins ideea că Dumnezeu m-ar putea folosi pentru astfel de lucruri. Alții au preferat fără să-și dea seama să se supună la bisturiul chirurgului decât să caute vindecarea în termenii lui Dumnezeu, de credință și pocăință.

Momentele de necredință și respingere – în special în cadrul Bisericii – au fost foarte dezamăgitoare, chiar zdrobitoare pentru mine. Cu fiecare caz de respingere, puteam simți cum puterea și dorința de vindecare se diminuează, iar prezența rea se întoarce mai puternică cu fiecare respingere. În cele din urmă, am încetat chiar să mai caut oportunități și să mă ofer să intervin. Capacitatea de a folosi darul vindecării se atrofiază treptat din cauza nefolosirii și, în cele din urmă, poate fi chemată la slujire doar după multă pocăință, post și rugăciune. Este restabilită atunci când pot sluji vindecare în mod regulat, așa că îi încurajez pe cei care au nevoie de vindecare și/sau eliberare să mă contacteze. Este benefic pentru amândoi și aduce glorie Domnului.

Chiar și atunci când am făcut asta, am fost surprins și dezamăgit că cei care au fost vindecați erau de obicei nerecunoscători și nu-I dădeau glorie lui Dumnezeu. În astfel de cazuri, boala de care au fost vindecați a revenit cu putere! Postul și rugăciunea zile întregi nu sunt lucruri care îmi plac și sunt dificil de împlinit cu responsabilitățile familiale și profesionale.

Așadar, am început să simt că eforturile mele ar fi putut fi în zadar pentru unii – caz în care vindecarea divină nu părea să-i aducă mai aproape de Dumnezeu și nu păreau să depună eforturile necesare pentru a-și păstra și susține miracolele. Aceasta este o chestiune tristă pentru creștin, deoarece vindecarea este voia lui Dumnezeu și este în puterea noastră să o obținem și să o menținem.

M-a uimit că plăteau medicilor sume mari de bani și adesea îndurau dureri și inconveniente semnificative în timp ce urmau cu sârguință instrucțiunile medicului pentru a obține vindecarea în moduri convenționale. Dar când aceasta era oferită gratuit și în mod miraculos nu arătau recunoștință și puțină considerație!

Mai rău, cel puțin o persoană care a fost vindecată chiar a negat că s-a întâmplat vreodată! Încă nu pot înțelege cum funcționează mintea cuiva încât să poată uita așa ceva. Pe de altă parte, amintiți-vă cum israeliții din Antichitate au uitat lucrările puternice ale lui Dumnezeu în pustie!

„Și Avraam i-a răspuns: «Dacă nu-i ascultă pe Moise și pe Proroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.»” (Luca 16:31)

După ce m-am întors, mi-a fost destul de dificil să-mi cresc copiii în credință, din cauza amestecului mamei lor în participarea la biserică și în instruirea acasă. Cristos nu-mi dăduse niciun sfat explicit în această privință înainte de a mă întoarce, așa că am cerut consiliere de la conducerea bisericii. Dar nu mi-au fost de prea mare ajutor.

Apoi, cineva mi-a povestit despre ajutorul pe care l-au primit prin slujirea profetică. Pe baza acestui fapt, am reușit să-i duc la o slujire profetică în Austin, Arise Christian Fellowship. Acolo, Dumnezeu a dat cuvinte profetice cu privire la cei trei copii ai mei. Acest lucru m-a ajutat să identific chemările divine ale copiilor mei.

A fost interesant de observat că ficele mele au primit cuvinte profetice destul de profunde, în raport cu fratele lor. Această diferență m-a determinat să caut cuvinte profetice din mai multe surse, deși acestea au urmat, în general, același model. Evident, chiar și copiii noștri pot avea destine remarcabil de diferite.

Nu cred că decizia mea de a mă întoarce în această viață a fost greșită, dar rezultatul va necesita timp și efort semnificativ pentru a fi pe deplin rezolvat. Mă rog și continui să cred în Dumnezeu pentru un rezultat bun. Și îmi folosesc timpul suplimentar petrecut pe pământ pentru propria mea dezvoltare și fapte bune.

Cu siguranță nu vreau să merg în rai fără a obține vreun rang sau recompensă aici! Mai mult, cred că dacă Dumnezeu a avut un scop pentru întoarcerea mea, El a avut un plan pentru a realiza atât mântuirea copiilor mei, cât și o răsplată pentru viața mea trăită corect. Știu că nimic nu poate zădărnici în cele din urmă scopurile Sale în viețile celor care Îl ascultă.

Un ultim cuvânt pentru cititor este acesta. Am citit multe cărți pe teme spirituale și am găsit întotdeauna ceva util în fiecare dintre ele. Totuși, în niciuna dintre ele – cu excepția Bibliei – nu am găsit ceva care să mă transforme cu adevărat. Mă aștept ca în aceste cuvinte, unii oameni să găsească încurajare, avertisment și chiar sfaturi bune, practice.

Totuși, povestea mea nu este un substitut pentru adevărul simplu al Scripturilor.

Nimic din ceea ce relatez nu ar trebui să devină baza credinței unei persoane sau să-i ofere o scuză pentru a diminua sau a respinge învățăturile adevărate și sfinte ale profeților și apostolilor.

Nu există nicio revelație infailibilă în aceste pagini care să arunce mai multă lumină asupra adevărului cum este revelația obligatorie din Scriptură. Dacă se pare că ceva din ceea ce scriu intră în conflict cu Biblia, atunci mă supun Scripturilor.

Sper ca ceea ce scriu să-l îndrume pe cititor înapoi la Scripturi și la Duhul Sfânt; căci în ele se află aceleași adevăruri și chiar mai mult și mai bine decât cele prezentate aici. Dacă nu ar fi situația în care mulți dintre noi avem nevoie de astfel de scrieri pentru a ne îndruma înapoi la adevărata sursă, această carte ar fi irelevantă și inutilă.

Sper ca acesta să fie rezultatul, iar cititorul să fie încurajat și edificat pentru că a citit relatarea mea. Se așteaptă de la noi cu toții să depunem mărturie despre lucrările pe care Dumnezeu le-a făcut în viețile noastre și să ne încurajăm unii pe alții să trăim pentru El.

„Ce temelie trainică s-a așezat, o, sfinți ai Domnului,
pentru credința voastră, în Cuvântul Său excelent!”

“How Firm A Foundation”

(Ce temelie trainică, de George Keith și Anne Steele)